

Giới thiệu Độc Thiếp Năm Quyền

Câu chuyện hay Độc Thiếp Năm Quyền của tác giả Cẩn Du thuộc truyện ngôn tình sắc nói về nàng bị phụ mẫu thân sinh và muội muội phản bội, lại còn bị bọn họ và cả tên trượng phu bạc tình đáng chết của nàng, chung tay sát hại. Khi nàng sống lại còn bị lão bà bà kia giết người đoạt mệnh, giống như nàng đã gây ra oán hận tày trời với vị Nhị lão phu nhân của Hầu phủ, Chu Quân Uyển. Kiếp thứ nhất, nàng chết oan ức trong tay những kẻ được gọi là “trượng công” và “người thân” của nàng, chết không nhắm mắt. Đời này, độc truyện sẽ rõ nàng thế, không tin bất kỳ kẻ nào nữa! Nàng tàn nhẫn hoạn (thiến) trượng phu, bày kế đe dọa Lão bà bà, nụ cười đẹp như hoa đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay! Nàng trả thù người thân, hành hạ người nàng yêu, cười nói thản nhiên lạnh lùng coi bọn chúng như cún vầy đuôi mừng chủ. Thế phải khiến cho những kẻ nợ nàng biết rằng, thiện ác đến cuối cùng cũng sẽ có quả báo. Nếu ông trời không báo thì nàng cũng sẽ báo thù sau khi xuyên không. Nhưng nàng lại không hề nghĩ rằng, “Thất chi đồng ngưng, thu chi tang du”. Trong chốn u minh đều tự ắt có thiên ý, trời cao cuối cùng cũng không quên nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu (Thượng)

" . . . . . Phụ thân hỏi con lần cuối cùng, thật sự con lại dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác mà không tha thứ cho muội muội ruột của con sao? Còn vì thế mà muốn đuổi cả phụ mẫu thân sinh của con ra ngoài, con không sợ bị trời đánh à? Hừ, có phải con cho rằng mình đã đủ lòng đủ cánh cứng cáp rồi phải không, nên phụ thân hết cách với con ư? Nói thật cho con biết, trong ly rượu thịnh tội của muội muội mà con vừa mới uống, đã bị phụ thân hạ độc rồi. Còn hài tử trong bụng muội muội con vẫn còn ở đấy, mẫu thân con vốn không hề mang thuốc sảy thai đến cho nó uống, con ngu ngốc nhưng phụ mẫu của con không hề ngu ngốc! Ngày hôm nay, con đồng ý để muội muội con bước vào Thôi gia thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý. Nếu không con chỉ còn cách chờ độc phát tác rồi bỏ mình mà thôi, đừng mơ tưởng rằng phụ thân sẽ cho con thuốc giải độc!"

Dưới ánh nến mờ, một nam nhân tuổi chừng năm mươi, thân hình béo mập vô cùng không tương xứng với bộ trường sam bằng tơ lụa mặc trên người. Làm cho người khác cảm thấy bộ y phục kia là do ông ta mượn của kẻ khác mặc để đến đây hung dữ tra hỏi.

Thẩm Lương nửa quỳ nửa nằm trên mặt đất, mặc dù không thể cử động, nhưng ánh mắt nhìn về phía ông ta lại sắc lạnh như một thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, không thể lạnh hơn được nữa. “Thế này mới là vong ân phụ nghĩa, muội muội thật vô sỉ không ai bằng, còn phụ mẫu ích vì lòng riêng thấy lợi là ham. Cho dù là bị ông trời đánh, mặc kệ có bị phát độc mà chết, ta cũng không muốn ở cùng với các người dưới một mái nhà! Các người cút đi cho ta, lập tức đi ngay, từ nay về sau cũng không được bước chân vào cửa nhà ta một bước. Nếu không đừng trách ta không khách sáo, sẽ đi báo quan rằng các người tự ý xông vào nhà người khác đấy!”

Muội muội ruột thịt sao? Phụ mẫu thân sinh ư? Hừ!

Ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Lương lướt qua ông ta, đây cũng chính là bộ mặt thật xấu xa hám lợi của người mà nàng gọi là phụ thân, Thẩm Thiêm Tài. Ánh mắt lại lướt đến người bên cạnh, kẻ mà nàng gọi là mẫu thân, Đỗ thị có chút xấu hổ và chột dạ, còn không đánh nhìn thẳng vào nàng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng mới chuyển về phía người đang quỳ trên đất, nhìn khuôn mặt này còn có nét trẻ con, cũng không hơn mười bốn mười lăm tuổi là bao. Y phục màu trắng mặc trên người, cài vài cây trâm bạc trên tóc, người thiếu nữ trông rất điềm đạm đáng yêu.

Người con gái này, nói là ít thì cũng có đến năm phần giống nàng, không phải ai khác chính là muội muội cùng phụ mẫu với nàng. Trong người nàng ta cũng chảy dòng máu như nàng, mà nàng lại rất yêu thương muội muội. Không tiếc của, bỏ ra rất nhiều tiền mời danh sư về dạy cho nàng ta đọc sách viết chữ, cảm kỳ thi họa. Một lòng muốn nuôi dưỡng muội muội thành một tiểu thư khuê các, để nàng ta có thể gả cho một người tốt. Không cần phải sống khổ cực như nàng năm xưa như vậy, muội muội duy nhất của nàng, Thẩm Băng!

Chỉ mới trong một ngày, Thẩm Lương còn cảm thấy mình vô cùng may mắn, coi như kiếp này nàng không hài tử, không có phúc làm mẫu thân. Nhưng trời cao đối đãi với nàng không tệ, bởi vì đã ban cho nàng một tri kỷ cũng chính là muội muội tốt này của nàng. Nhưng sao ông trời lại lập tức giáng cho nàng một bạt tai như vậy, làm cho nàng biết rằng, rốt cuộc nàng đã sai hết rồi!

Bị Thẩm Lương nhìn chăm chăm như vậy, khuôn mặt vốn trắng bệch vì chột dạ, Thẩm Băng đã run rẩy nay càng run rẩy dữ dội hơn. Rất lâu sau mới nghẹn ngào sợ hãi nói: “Tỷ tỷ, muội thật sự biết sai rồi. . . Muội không nên có tình cảm quá phận với tỷ phu, cũng không nên quá phép như vậy, khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phu. . . Dù là nói thế nào, thì ngàn vạ sai lầm đều là lỗi của muội, tỷ tỷ đối xử với muội như vậy là ân trọng như núi, mà muội lại đối xử với tỷ như vậy, thật sự xin lỗi tỷ. . . Muội thật sự biết sai rồi, từ trước đến giờ tỷ luôn yêu thương muội nhất, cầu xin tỷ tỷ hãy tha thứ cho muội lần này thôi, chấp nhận lời phụ thân. Nếu không thật sự tỷ tỷ sẽ mất mạng. . . Muội xin đảm bảo sau khi vào sẽ không bao giờ đòi hỏi gì với tỷ tỷ, nhất định cũng sẽ không bao giờ phản tranh với tỷ, mọi việc đều nghe theo lời tỷ tỷ, sẽ là như vậy. . . Cầu xin tỷ tỷ hãy gạt đầu đồng ý với phụ thân đi, bằng không nếu tỷ không đồng ý, có thể sẽ. . .”

Cái gì gọi là ‘không nên có tình cảm quá phận với tỷ phu, cũng không nên quá phép như vậy’? Cái gì còn gọi là ‘khi chưa được tỷ đồng ý lại càng không nên cùng với tỷ phu. . .’?

Tại nghe những lời Thẩm Băng nói, Thẩm Lương không nhịn được mà cười lạnh. Nơi đáy mắt đọng đầy bi thương và sự giễu cợt, đây là Thẩm Băng đã

biết sai rồi sao, thái độ thành tâm nhậ lỗi đây ư? Hay là nàng ta vẫn cho rằng nàng chưa từng nghiêm túc đọc sách viết chữ, giống như trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ nàng cũng không biết viết ư, cũng không nghĩ nàng biết “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ”* có nghĩa là gì ư?

*Phát hồ tình, chỉ hồ lễ : Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa

Nếu nàng sớm biết sẽ có một nàng ta sẽ cướp mất trượng phu của mình, còn ở sau lưng nàng mang thai hài tử của trượng phu. Làm cho nàng biết được cảm giác khi bị muối muối ruột thịt và người đầu gối tay ấp cùng lúc phản bội. Cuối cùng sau khi xảy ra chuyện, kể cả phụ mẫu nàng cũng không từ thủ đoạn, thậm chí là hạ độc nàng để ép nàng nghênh đón nàng ta vào cửa. . . Thì ngày đó dù quả thật nàng ta có bệnh chết trước mặt nàng, Thẩm Lương cũng sẽ không thêm liếc mắt một cái!

Chi tiếc, không có nhiều chữ ‘nếu’ như vậy, nàng giúp người lại hại chính mình, cuối cùng còn bị con sói mình tốt bụng cứu giúp quay lại cắn nàng một cái!

Nàng tiếp tục nhìn chằm chằm Thẩm Băng không hề chớp mắt. Thẩm Lương nghe thấy chính mình lạnh lùng hỏi từng chữ: “Có phải muối cho rằng tỷ chưa từng nghiêm túc đọc sách, cho nên cũng không biết ‘phát hồ tình, chỉ hồ lễ’ có nghĩa gì sao? Tỷ bỏ ra một số tiền lớn mời danh sư dạy muối đọc sách viết chữ, là muốn dạy dỗ muối thành một tiểu thư khuê các. Đề tương lai có thể gả cho một người tốt, không cần phải sống khổ cực như tỷ năm xưa. Chứ không phải để muối dùng những thứ này quyến rũ tỷ phu, muối không cần giả vờ trước mặt tỷ, cũng không cần làm bản lĩnh dạy của Thánh nhân, cũng đừng làm lơ tai của tỷ!”

Đúng vậy, nàng chưa bao giờ nghiêm chỉnh đọc sách, trước khi gả vào Thôi gia, ngay cả tên họ của mình nàng cũng không biết viết. Nhưng bảy năm qua, vì việc buôn bán bị hạ nhân che giấu và các đối thủ cạnh tranh, hơn nữa gần đây ngài trượng phu Tú tài* của nàng càng giữ khoảng cách. Để tránh việc hấn chế nàng cả người mang mùi vị tiền bạc, giữa phu thê ngày càng xa cách, thật ra nàng đã âm thầm cố gắng đọc sách viết chữ. Đến tận bây giờ xem như cũng có một chút thành quả, nàng định mấy ngày nữa sẽ cho hẳn một niềm vui bất ngờ. . . Đáng tiếc, lần đầu tiên nàng sử dụng đến học văn lại là tình huống như thế này, buồn cười làm sao, đáng thương làm sao!

*Ngài Tú tài: Lệ thi hương ngày xưa ai trúng cách (đỗ) gọi là tú tài.

" . . . . . Tỷ tạo điều kiện cho muối ăn ngon ở tốt, cảm y ngọc thực, có nô tỳ sai bảo, để muối trở thành một tiểu thư khuê các. Thậm chí chi phí ăn mặc của muối còn tốt hơn cả tỷ, đây chính là sự báo đáp của muối với tỷ sao? Muối quyến rũ trượng phu của tỷ, còn không bỏ qua việc lấy danh nghĩa nhận tội mà lừa tỷ uống rượu độc, buộc tỷ phải đồng ý đón muối vào cửa là cách muối báo đáp tỷ sao? Sớm biết muối là con sói hôm nay quay ngược lại cắn tỷ, thì ban đầu tỷ đã trơ mắt đứng nhìn muối bên chết rồi! Muối còn mặt mũi cầu xin tỷ tha thứ sao, bắt tỷ cho phép muối qua cửa à, giải độc cho tỷ ư, lương tâm của muối có phải cũng bị chó ăn hết rồi không? Muối còn là người ư? Quả thật muối còn không bằng cảm thú!"

Thẩm Lương càng nói càng kích động, không che giấu sự tức giận ngập trời trong giọng điệu. Khiến cho Thẩm Băng vốn đã run rẩy nay nghe xong lại càng không khỏi run rẩy, lưng lay như lá rụng trong gió rét. Cuối cùng không chịu được sự xấu hổ, sợ hãi cúi thấp đầu xuống, một câu cũng không nói ra được.

Thẩm Thiêm Tài và Đỗ thị ở một bên thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi sốt ruột. Đại nữ nhi mềm không được, rắn không xong, thà chết cũng không đồng ý để Tiểu nữ nhi đã mang thai hài tử của Đại hiền tể* bước vào nhà. Còn ra lệnh cưỡng chế cả nhà bọn họ dọn đi ngay lập tức, chẳng lẽ bọn họ lại muốn chuyển đi sao? Chuyển ra khỏi nhà cao cửa lớn của hiền tể trở lại căn nhà xấu xí chật hẹp của mình. Lại trở về ăn cơm rau dưa sống qua ngày như trước, cuộc sống thiếu thốn y phục, bọn họ hoàn toàn có thể từ bỏ cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, có người hầu hạ như hiện nay sao?

*Đại hiền tể: Chồng của con gái đầu lòng.

Không được, bọn họ đường đường là nhạc phụ, nhạc mẫu của ngài Tú tài, hơn nữa xung quanh đây mười mấy dặm họ đều nổi tiếng là Lão thái gia và Lão thái thái của Thôi phủ giàu có. Sao có thể trở về cuộc sống nghèo khổ thấp hèn trước đây chứ? Thật sự không xứng đáng với thân phận tôn quý của bọn họ! Huống chi, bọn họ còn ba nhi tử vẫn chưa lấy vợ, nếu thật sự dọn đi, hài tử của họ làm sao có thể cưới được nữ nhân tốt, gia thế trong sạch đây? Bọn họ phải làm thế nào mới lấy được số tiền sinh lễ hậu hĩnh chứ?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện, Đỗ thị đã không kiềm lòng lấy lời nói ngày hôm qua khi bà đã khuyên Thẩm Lương, nhắc lại khuyên nàng một lần nữa: "Lương Nhi, mẫu thân biết lần này con đã chịu uất ức, nhưng có có từng nghĩ, cô gia* ngày hôm nay đã là ngài Tú tài, xem như hẳn còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, không lấy việc con bảy năm không sinh được hài tử để bỏ con. Nhưng không sớm thì muộn, hẳn cũng sẽ nạp người mới vào cửa để nối dõi tông đường. Chẳng lẽ con thật sự đồng ý nhìn gia nghiệp to lớn của Thôi gia do một tay con gây dựng lại rơi vào tay một nữ nhân khác sinh được nhi tử sao?

Thôi gia có được như hôm nay, thậm chí cô gia có thể thi đỗ Tú tài, đều là công lao của con mà? Chẳng lẽ con thật sự cam tâm sao, “nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài”. Muối muối của con và con đều cùng chảy một dòng máu, cũng là do mẫu thân đứt ruột đẻ ra. Đón nàng vào nhà, chẳng phải so với việc nghênh đón nữ nhân khác còn tốt hơn gấp trăm lần sao? Huống chi trong bụng nàng đã có hài tử, chỉ cần đợi vài tháng nữa, con lập tức đã có cả nhi tử và ngoại sanh* rồi. Kể từ nay về sau, lòng của hiền tể đều ở bên cạnh con, cũng có thể chặn miệng người ngoài. Gia nghiệp to lớn này cũng sẽ không thể rơi vào tay người ngoài nữa, chẳng phải mọi chuyện đều tốt đó sao? Con đồng ý đi, nếu không như thế độc được sẽ bộc phát đấy, dù phụ thân con cho con thuốc giải, chỉ sợ sẽ chậm mất. . . "

*Cô gia, hiền tể: con rể

Ngoại sanh: cháu trai, con trai của chị em gái.

Thẩm Thiêm Tài lại tiếp tục đen mặt: “Nàng còn nói nhảm với nó nhiều như thế làm gì, nó là nữ nhi do ta sinh ra, ngày hôm nay ta hạ độc ép chết nó, ai có thể cấm ta đây?”

Nói xong qua về phía Thảm Lương, hung dữ nói: “Bây giờ ta hỏi con lần cuối cùng, rốt cuộc con có đồng ý để muội muội gả vào Thôi gia làm thiếp hay không? Nếu con đồng ý, ta lập tức đưa cho con thuốc giải, nếu như con không đồng ý thì đừng trách phụ thân không niệm tình phụ tử. Dù sao không có nữ nhi như con thì ta cũng còn muội muội của con, chỉ cần hiền tế vẫn là ngài Tú tài, người nào gả cho hắn đối với ta mà nói cũng không hề khác nhau!”

Rồi lại quát tháo ra lệnh cho Thảm Băng: “Còn không mau qua đây thề với tỷ tỷ, thề rằng cả đời này nhất định con sẽ kính trọng tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ giữ được lòng của cô gia, giúp tỷ tỷ giữ chặt gia nghiệp to lớn này!”

Thảm Băng nghe vậy, sắc mặt vốn đã trắng bệch miễn cưỡng tiến lên, không thể chống lại sức ảnh hưởng của Thảm Thiêm Tài bao năm qua. đành phải vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Thảm Lương, chảy nước mắt, giọng nói run rẩy lắp bắp: “Đại tỷ, xin tỷ yên tâm, muội thề nhất định sẽ không tranh giành với tỷ, chắc chắn sẽ giữ lời thề, đời này đều nghe theo tỷ, tỷ nói cái gì thì là cái đó. . . Tỷ tỷ, trước hết mau đồng ý với phụ thân đi, nếu không tỷ sẽ thực sự mất mạng đó . . . Hu hu hu. . .”

Lúc đó, bởi vì Thảm Lương phát độc, nên thần trí không rõ ràng, trong ánh nến mờ ảo nàng nhìn thấy phụ mẫu nói gì đó không ngừng, sắc mặt tham lam vô si. Lại nhìn thấy bộ dạng vô tội trước sau như một của Thảm Băng, mà nàng từng thương yêu nhiều năm. Nói những lời vô si đáng khinh, lòng nàng hận không thể nhào đến nuốt hết bọn họ vào bụng để cả đời này họ không thể siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mở Đầu (Hạ)

Lời nguyện rửa độc ác nhất thoát ra khỏi miệng, nhưng trong lòng Thảm Lương lại tự khuyên chính mình. Đồng ý với bọn họ đã, trước tiên cứ đồng ý với họ đi, chỉ cần qua được ngày hôm nay, nàng sẽ có cách trừng trị bọn họ. Có rất nhiều cách để khiến bọn sói đội lớp người này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng dù nàng có tự khuyên nhủ bản thân, một lần lại một lần nữa thì nàng vẫn không thể nào đồng ý với họ, họ đều là người thân ruột thịt của nàng, tại sao vì tiền tài mà có thể mất hết tính người mưu hại nàng như vậy? Nàng còn phải đối xử như thế nào với họ đây, cho họ ăn ngon mặc đẹp, để mặc cho họ cười nhạo sau lưng về nàng với bọn hạ nhân. Lại dễ dàng tha thứ khi họ làm mưa làm gió ở nhà nàng, tôn xưng thành Lão thái gia và Lão thái thái. Vì ba tiểu đệ mà nàng bỏ ra rất nhiều tiền mời phu tử về, hy vọng về sau bọn họ có thể có được tiền đồ sáng lạng, nàng còn phải đối xử với bọn họ như thế nào nữa đây!

Nhất là Thảm Băng, nàng còn phải yêu thương nàng ta đến mức nào? Từ góc độ nào đó mà nói, tình cảm của nàng đối với Thảm Băng, thậm chí còn sâu hơn tình nghĩa phụ mẫu mấy phần! Năm đó, vì Thảm Lương cố tình gả vào một nhà nghèo tay trắng, là Thôi gia, gả cho một người dân tầm thường. Đến nỗi làm phụ mẫu quyết liệt phản đối, nếu không có Thảm Băng lúc đó mới tám tuổi lết lết đưa nàng đi, sau đó còn hái trộm hoa ở Liễu gia cho nàng. Nàng đến Thôi gia, tất nhiên không thể dựa vào tay nghề trồng hoa ngày xưa mà chống đỡ cái nhà đã nát này. Mẹ chồng nàng đã khổ cực cả đời chắc chắn cũng không chống đỡ nổi, và đương nhiên cũng không có cách nào chịu đựng được đến khi trượng phu nàng thi đỗ làm Tú tài. Nàng phải góp nhặt từng đồng, một tay gây dựng gia nghiệp to lớn của Thôi gia như vậy, trở thành gia đình giàu có nổi danh khắp mười dặm xung quanh.

Đối với Thảm Băng, chẳng những Thảm Lương có tình cảm tỷ muội, mà không hề muốn để nàng ta dẫm vào vết xe đổ của mình. Sống cực khổ chịu đựng vất vả và như nàng năm xưa như vậy, cũng chính nàng đã chôn sâu sự căm kích trong lòng. . . . . Cho nên ba năm trước đây khi phụ mẫu của nàng mang theo Thảm Băng đang sốt cao và ba đệ đệ đến “làm khách”, nàng mới có thể ngầm cho phép họ ở lại, hơn nữa chi phí ăn mặc của Thảm Băng so với đương kim Chủ mẫu của Thôi gia là nàng còn tốt hơn nhiều. Nhưng bây giờ Thảm Băng lại tuyệt tình như vậy phản bội nàng! Đồ thị thật sự đã nói đúng, nàng sẽ dễ dàng nguyện ý tha thứ cho người ngoài vì sinh con cái. Nàng cũng sẽ không tha thứ cho muội muội ruột của mình, nếu không hôm qua sau khi nàng biết chuyện cũng đã không cho người mang thuốc sảy thai đến đưa cho Đồ thị để Thảm Băng uống. Bây giờ điều duy nhất nàng hối hận nhất, chính là tại sao hôm qua nàng không tận mắt chứng kiến Thảm Băng uống thuốc, để ngày hôm nay lại nhất thời mềm lòng, tới đây uống ly rượu mà Thảm Băng gọi là "Rượu tạ lỗi"!

Muốn nàng chấp nhận Thảm Băng, đồng ý với Thảm Thiêm Tài và Đồ thị, cầu xin bọn họ tha cho nàng, nàng tha chịu chết còn hơn! Thảm Thiêm Tài vẫn còn nói những lời tàn độc: “Rốt cuộc con có đồng ý hay không? Nếu như con không đồng ý nữa, chờ độc phát đến lục phủ ngũ tạng, có dùng thuốc giải cũng sẽ không kịp nữa, lúc đó đừng trách lòng dạ phụ thân độc ác!”

Nếu như nói lúc vừa bắt đầu Thảm Thiêm Tài hạ độc Thảm Lương, cũng chỉ vì muốn buộc nàng đồng ý, định trước khi độc phát tác sẽ cho nàng uống thuốc giải. Nhưng đến mức này, hẳn đã thật sự nổi sát tâm, mặc kệ Thảm Lương có đồng ý đón Thảm Băng qua cửa hay không đều không cho nàng thuốc giải. Có người nào không biết gia nghiệp của Thôi gia lớn như vậy là do Đại nữ nhi một tay gây dựng? Chẳng lẽ muốn để hắn tro mắt ra nhìn gia nghiệp này rơi và tay một nữ nhân sinh nhi tử khác sao? Vậy ông ta và ba nhi tử, tương lai chỉ có thể uống gió Tây Bắc thôi ư? Từ trước đến giờ Đại nữ nhi đều luôn mạnh mẽ, còn có tâm kế có thủ đoạn, ai có thể bảo đảm sau hôm nay nàng sẽ không tính món nợ cũ lẫn nợ mới một lượt với họ? Vì thế trực tiếp loại trừ khả năng này, đến lúc đó ông ta muốn đưa Tiểu nữ nhi lên, cũng càng dễ dàng hơn nhiều!

Đồ thị và Thảm Băng thì đang khóc: “Lương Nhi, con hãy đồng ý đi, nếu không con sẽ thật sự mất mạng đó. . .”. “Tỷ tỷ, muội thật sự sẽ không tranh giành với tỷ, muội nhất định sẽ nghe theo lời tỷ mà, tỷ hãy đáp ứng phụ thân đi, van xin tỷ hãy đồng ý đi, đừng kéo dài nữa nếu không sẽ muộn mất. . . .

." Thắm Lương chợt nhớ tới, hôm qua sau khi nàng buồn bán từ bên ngoài vào. Thị bị Đỗ thị và Thắm Thiên Tài gọi vào phòng, biết được Thắm Băng đã mang thai hài tử của tướng công nàng. Nàng thật sự muốn gặp Thôi Phóng một lần, nhưng lại không dám, nàng sợ hấn vừa thấy nàng sẽ nói với nàng rằng muốn đón Thắm Băng vào cửa. Cũng vì vậy mà nàng không biết thái độ của Thôi Phóng trước việc này thế nào, cũng chưa từng nghe qua bất kỳ lời giải thích nào của hấn.

Nàng yêu Thôi Phóng như thế, đến nỗi nàng không dám chứng thực chuyện này với hấn. Chỉ sợ nghe chính miệng hấn nói ra chuyện này là thật, nàng chỉ có thể lừa mình dối người tự an ủi bản thân, tất cả đều là lỗi của Thắm Băng. Chỉ cần đứa trẻ trong bụng Thắm Băng không còn, chỉ cần đuổi nàng ta ra ngoài, chuyện này tự nhiên cũng sẽ qua đi! Nhưng bây giờ, nàng sẽ chết, cho dù là chết, nàng cũng phải chết cho rõ ràng! "Ta muốn gặp. . . . . Thôi Phóng! Lập tức đi tìm chàng , ta muốn đối mặt hỏi chàng, chỉ cần chàng nói muốn Thắm Băng vào cửa, ta tuyệt đối không trái lời. . . . ." Thắm Lương dần dần cảm thấy mình chẳng những không thể nhúc nhích, mà còn bắt đầu đau nhức trong bụng. Nàng biết độc được đang phát tác càng lúc càng phát ra kịch liệt, chẳng mấy chốc nàng sẽ chết thôi. Nhưng đến nước này, nàng nhất định phải gặp mặt Thôi Phóng một lần, nhất định phải chính tai nghe hấn tỏ rõ thái độ của hấn với chuyện này, nếu không nàng chết rồi cũng không thể nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mở Đầu (Hạ)

Sau khi nghe xong yêu cầu của Thắm Lương, Đỗ thị lập tức muốn đứng dậy đi tìm Thôi Phóng. Theo ý nàng, Thôi Phóng chắc chắn sẽ vui vẻ đón Thắm Băng vào cửa, dù sao năm nay hấn cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, dưới gối cũng không có một đứa bé, ba đời Thôi gia đều có một đứa con, dùng những lời của người đọc sách mà nói, đây gọi là ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Vi Hậu Đại’*, đối với đại nữ nhi hấn có lòng cảm kích, lại có tình cảm sâu đậm, thế nhưng cũng không chịu nổi khát vọng muốn có một đứa con.

* : Theo Mạnh Tử, tội bất hiếu có ba loại, tội lớn nhất đó chính là không có con nối dõi.

“Ngươi quay trở lại cho lão tử!”Thắm Thiên Tài hét to, nhìn Thắm Lương cười lạnh, nói: “Ngươi cho rằng không có sự đồng ý của cô gia, chúng ta lại dám làm như thế đối với ngươi? Buổi sáng, ta đi tìm cô gia để nói chuyện này, mặc dù hấn không tỏ rõ thái độ, nhưng cũng không phản đối, rõ ràng là ngầm cho phép, chỉ là hấn nhớ tới tình nghĩa nhiều năm cho nên không đành lòng nói với ngươi thôi, nếu cô gia thật sự tự mình nói ra, ngươi cho rằng ngươi có thể phản đối? Cô gia nể mặt ngươi, cho nên mới để chúng ta nói với ngươi, cho ngươi mặt mũi mà ngươi không nhận, vậy thì đừng trách lão tử ta không khách khí. . . .”

“Ngươi nói vậy!” d!3ndan3quYdon Thắm Thiên Tài nói chưa xong đã bị âm thanh lạnh lùng của Thắm Lương cắt đứt: “Tướng công hấn sẽ không làm như vậy với ta, nhiều năm như vậy, bất kỳ chuyện gì hấn cũng thương lượng với ta, hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ngươi nói vậy!”

Thắm Lương thét chói tai, đồng thời tâm cũng theo đó mà chìm đến đáy cốc, những năm gần đây, mỗi khi có chuyện Thôi Phóng đều thương lượng cùng với nàng, nhưng lần này, dù sao hấn cũng đuối lý, với tính tình của hấn, lần này thật sự không tiện nói với nàng, cho nên mới phải ngầm cho phép Thắm Thiên Tài và Đỗ thị hành động.

Ngay sau đó nàng nghĩ đến những năm qua, nhất là hai năm gần đây hấn rất khát vọng có một đứa bé, mặc dù trước mặt nàng hấn chưa bao giờ nói rõ, vì nàng cầu y xin thuốc cũng chưa bao giờ dứt đoạn. Ban đêm trên giường cũng chưa bao giờ buông lỏng, điều này cũng có thể thấy được hấn có bao nhiêu khát vọng muốn có một đứa bé để truyền thừa hương khói. Cuối cùng vào ngày hôm nay, mặc kệ đứa bé đó ở trong bụng của nữ nhân nào, hấn cũng nhất định bảo vệ nữ nhân kia chu toàn!

Nghĩ đến đây, dường như Thắm Lương nhin không được nữa nghẹn ngào lên tiếng.

Chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé chỉ thuộc về nàng mà Thôi Phóng thôi sao? Nàng gả vào Thôi gia đã được bảy năm, nàng cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, chẳng lẽ nàng lại không muốn có một đứa bé của chính mình hay sao?

Mà nàng không có con, là lỗi của nàng sao? Nếu không phải vì năm đó Thôi gia nhà nghèo, Thôi mẩu lại bệnh nặng nằm liệt giường, khiến nàng ngày đêm vất vả, khó khăn lắm mới mang thai. Lúc mang thai được ba tháng phải lo tang lễ cho Thôi mẩu mà sảy thai, thân thể bị tổn thương, nếu không hôm nay nàng đã là mẹ của mấy đứa bé, chẳng lẽ nàng lại không đau lòng?

Mất thấy Thắm Lương gào thét xong, trên mặt trần đầy bi thương nằm trên đất không nói một câu, Thắm Thiên Tài không nhin được, cười lạnh nói: “Những việc khác, có lẽ cô gia có thể thương lượng với ngươi, nhưng đây là chuyện liên quan đến hương khói của Thôi gia, ngươi cho rằng hấn còn có thể nghe lời ngươi? Ngươi cũng nên vì cô gia mà suy nghĩ, hấn cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, những người bằng tuổi hấn, con của họ đều đã đến tuổi cập kê rồi, thế mà đến nay hấn cũng chưa có một đứa bé trai hay gái. Cho đến bây giờ hấn cũng chưa nạp thiếp, đó là vì hấn cảm kích ngươi. . .ngươi đừng ý mạnh mà chọc tức hấn, hấn sẽ lập tức nạp mười tám người thiếp vào cửa, đến lúc đó sinh rất nhiều đứa bé, vậy thì ngươi ngồi một chỗ mà khóc đi!”

“Không, tướng công hấn sẽ không làm như vậy với ta, hấn sẽ không. . .” Cuối cùng Thắm Lương không nhin được nữa mà rơi nước mắt, trong nháy mắt cả người như bị rút đi gân cốt, mềm nhũn đến nỗi không chống đỡ được cơ thể của mình.

“Hấn sẽ không đối với ngươi như vậy?” Đột lấy là sự khinh thường chê cười của Thắm Thiên Tài: “Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Nói qua gọi vọng ra bên ngoài một tiếng: “Tứ Bình vào đi!”

Chỉ thấy một người mười bảy mười tám tuổi, là một nam tử mi thanh mục tú có chút không tự nhiên tiến vào. Không phải ai khác mà chính là gã sai vặt thân cận của Thôi Phóng. Tứ Bình.

Thẩm Lương thấy Tứ Bình, giống như thấy Thôi Phóng, cuối cùng lại có mấy phần tinh thần, lập tức nói: “Tứ Bình, đi mời lão gia, nói ta có chuyện muốn hỏi hần, lập tức đến đây!”

Tứ Bình không nhúc nhích, trên gương mặt tràn đầy thương xót mà nhìn nàng, lúc lâu sau mới ngập ngừng nói: “Phu nhân, ngài đáp ứng Lão Thái Gia đi, đây cũng là ý tứ của lão gia... Lão gia nói, thân tỷ muội, dù sao cũng hơn người ngoài, tỷ muội hai người cùng hầu hạ chung một chồng, truyền ra ngoài cũng là một đoạn giai thoại...”

“Ý tứ của lão gia”? “một đoạn giai thoại”? Thẩm Lương lúng ta lúng túng lặp lại một lần nữa những lời Tứ Bình vừa nói, chợt cười to: “Ha ha ha ha... Một đoạn giai thoại? Một đoạn giai thoại!” Nàng vì Thôi Phóng mà rạn nứt tình cảm với cha mẹ, hầu hạ mẫu thân của hần, chống đỡ cái nhà này, để hần không phải sầu lo mà chuyên tâm đọc sách, lấy cho được Tú Tài, đậu Cử Nhân, quay đầu lại liền thấy bốn chữ này!

Thẩm Lương chậm rãi quét mắt nhìn từng khuôn mặt của mỗi người, cuối cùng không thể nhìn nữa mới lạnh lùng nói: “Ta cho các ngươi biết, cho dù chết, ta cũng sẽ không đồng ý chuyện này, cho dù ta chết! Các ngươi đừng mơ tưởng ép buộc ta đồng ý, đừng mơ tưởng!”

Bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn qua, mỗi người đứng trong căn phòng này không nhịn được mà rung mình một cái, chỉ có Thẩm Thiên Tài cố gắng lấy hết can đảm tiếp tục ôn ào: “Được, nếu ngươi muốn chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!” Ra lệnh cho Đỗ thị, Thẩm Băng, Tứ Bình: “Các ngươi đi ra ngoài hết, đợi lão tử đốt nơi này cho nàng chết cháy, để xem nàng còn mạnh miệng hay không!”

Nói xong, chỉ do dự trong <dan!Bquydon chớp mắt, sau đó một tay đẩy ngã giá cấm nén, đốt một bên màn.

Dọa cho đám người vừa ra khỏi phòng đều trắng mặt, kêu lên: “Ngươi làm thật sao? Còn không mau dập tắt lửa, đưa thuốc giải cho nàng!”

Đỗ thị bị Thẩm Thiên Tài đẩy ra ngoài, ngay sau đó chính mình cũng đi ra ngoài, khóa trái cửa lại: “Đã đến nước này rồi, quay lại là không thể, nếu đã làm thì làm cho xong, tránh để lại tai họa về sau...”

Thế lửa rất nhanh lan tràn ra, Thẩm Lương không thể cử động, chỉ có thể cố nén cảm giác đau đớn trên da thịt bị lửa liếm vào, chỉ có thể cố nén Địa Ngục Nghiệp Hỏa đang đốt cháy xương cốt của mình vang lên những tiếng xì xì. Trong lòng yếu đuối, đã không biết bao nhiêu lần hi vọng lương tâm Thẩm Thiên Tài, Đỗ thị, Thẩm Băng trời dậy, mở cửa cứu nàng ra, cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào Thôi Phóng nhìn thấy hậu viện bốc cháy sẽ tới cứu nàng, thậm chí nàng còn hi vọng bọn hạ nhân thấy, sẽ có người tới cứu nàng!

Chỉ tiếc, hi vọng của nàng đều không có, trừ lúc vừa bắt đầu thỉnh thoảng còn nghe được tiếng Đỗ thị cùng Thẩm Băng đang van xin Thẩm Thiên Tài: “Cha đưa nhỏ, dù sao nó cũng là nữ nhi của chúng ta, tại sao ngươi lại độc ác như vậy, còn không mau cứu nàng ra...”, “Cha, van cầu người cứu tỷ tỷ, cứu tỷ tỷ đi...” Sau đó nàng không nghe thấy gì nữa.

Lại càng không nghe hay thấy Thôi Phóng tới cứu nàng!

Hận ý cùng tuyệt vọng khiến Thẩm Lương không gửi hi vọng vào những người gọi là thân nhân cùng người yêu sẽ vào cứu nàng ra nữa, nàng cũng không còn thấy cảm giác đau đớn, cũng không còn thấy cảm giác đau đớn vì bị lửa thiêu. Trong lòng nàng chỉ còn lại một ý niệm, sau khi nàng chết, nàng phải hóa thân thành Tu La lệ quỷ, khiến những kẻ hại chết nàng phải trả giá gấp trăm nghìn lần những gì nàng phải chịu. Cho dù đó là phụ mẫu của nàng, muội muội của nàng, là người chồng nàng yêu thương, nàng muốn cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, trọn đời không thể siêu sinh!

Từ giờ trở đi, nàng không cần người thân, cũng không cần người yêu nữa. Nàng... không tin bất cứ kẻ nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ác Mộng

Làm Hoạt tử nhân có tư vị gì, Thẩm Lương lần đầu tiên cảm nhận được.

Trong ánh trăng mờ, nàng cảm thấy trước mặt có bóng người đang lay động, cũng nghe được có người lớn tiếng, cũng có người nhỏ giọng nói chuyện nhưng lại không nghe rõ họ đang nói cái gì. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không đau, nhất là đầu, đau như muốn nứt toác, nàng rất muốn mấy người đó đi ra, không cần tranh cãi trong đầu nàng nữa.

Nhưng nàng thử mấy lần nhưng cũng không có biện pháp phát ra âm thanh, nàng muốn nhìn rõ nhưng cũng không thể nhấc nổi mí mắt lên chứ đừng nói đến việc cử động tay chân.

Vừa bắt đầu, Thẩm Lương cứ tưởng đây chỉ là một giấc mộng yểu, chỉ cần chịu đựng một hồi rồi sẽ không sao nữa. Nhưng nàng rất nhanh đã phát hiện ra, giấc mộng yểu này tựa như không có điểm dừng, rõ ràng đã rất lâu, tựa như đã trôi qua cả một đời người mà vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Chẳng những không thể tỉnh táo lại mà trong bóng tối, còn có người nâng đầu của nàng lên, nhét cái gì đó lạnh lạnh tê tê thô sáp vào giữa hai kẽ răng của nàng, ngang ngược cạy miệng nàng, đem nước canh đắng nghét đổ vào.

Thẩm Lương muốn phản kháng, nhưng tay chân lại hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích, toàn thân chỉ sợ còn miệng với đôi tai là thuộc về nàng.

Trải qua mấy lần khổ sở như thế, Thẩm Lương vẫn không có cách nào tỉnh lại từ giữa cơn ác mộng.

Nàng hoảng sợ nghĩ đến việc bản thân đã chết, đã xuống Địa Phủ gặp Diêm Vương, cho nên mới gặp phải những chuyện đáng sợ như vậy, thế nên mới không có cách nào tỉnh lại. Nhưng nàng rõ ràng không hề nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường hay đầu trâu mặt ngựa!

Vừa nghĩ đến việc có thể mình đã chết, Thẩm Lương đột nhiên nghĩ đến lời nguyện rủa của mình trước khi chết, hận ý ngập trời lấp đầy lồng ngực, tất cả lắng lại chỉ còn đau đớn cùng bi phẫn.

Nàng nhớ rõ mình từng đoạn tóc thề độc, sau khi chết sẽ hóa thân thành Tu La Lệ quỷ, khiến những người hại nàng chết thảm phải trả giá gấp trăm gấp nghìn lần, nợ máu trả máu, trọn đời không được siêu sinh, vì sao trời cao đến cả ước nguyện của nàng trước khi chết cũng không đồng ý? Lại chi bất nàng nằm ở đây, động cũng không thể động. Ác giả ác báo, những người kia đáng lý nên gặp báo ứng, chẳng lẽ ông trời cũng không chịu báo thù cho nàng?

“...Trời cao chính là như vậy, bắt nạt kẻ yếu, lấn thiện sợ ác, cho nên huyết hải thâm thù của chúng ta chỉ có bản thân mới có thể báo!” đang lúc Thẩm Lương còn tự mình bị phẫn, bên tai chợt truyền đến tiếng nữ nhân khàn khàn lạnh lùng, âm thanh như bị đè nén lại bằng sự hận thù.

Thẩm Lương theo bản năng liền hỏi lại: “Người là ai?”

Âm thanh kia thấy nàng hỏi liền “Ha ha...” cười to hai tiếng, mới trầm trầm nói: “Ta là ai? Ta là ai? Ta là ai?...” Nói xong cuối cùng, âm thanh dường như nghẹn ngào, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh lẽo: “Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần nhớ, từ hôm nay trở đi, ta là người, người là ta, người không chỉ báo thù cho huyết hải thâm cừu kia của người mà phải báo cả cho ta, hải nhĩ vô tội của ta còn chưa có cơ hội ngắm nhìn nhân gian này, ta muốn đòi lại công đạo cho hải nhĩ của ta! Người phải nhớ lời ta nói, người nhất định phải nhớ, cũng nhất định phải làm, nếu không, ta trước khi siêu sinh sẽ đến tìm người quấy phá, khiến người ngày đêm không thể sống yên ổn! Van người nhất định phải nhớ kỹ.....van người...cầu xin người...”

Âm thanh kia đầu tiên là cứng rắn, dần dần mềm xuống, dần dần yếu ớt rồi sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Thẩm Lương bị âm thanh kia làm cho hồ đồ, căn bản không thể hiểu nổi câu nói “Ta là người, người là ta” của nàng ấy là có ý gì, mãi đến khi âm thanh kia biến mất hồi lâu, nàng mới hồi thần.

Nàng vội vàng kêu lên: “Ta không hiểu rõ ý của người, cái gì gọi là ta là người, người là ta, người có thể nói cặn kẽ một chút được không? Còn nữa, người hiện tại nói cho ta biết ta đang ở đâu, ta chết rồi hay vẫn còn sống?”

Không ai trả lời nàng, giống như nàng cùng âm thanh kia đối thoại chỉ là ảo giác.

Thẩm Lương cảm thấy mơ hồ, rất muốn lớn tiếng gọi thanh âm kia quay lại để hỏi cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhưng đầu nàng rất nhanh đã đau trở lại, một lần nữa lại mơ mơ hồ hồ, rốt cục cũng không nhìn được mà lâm vào một mảnh bóng tối vô tận.

Chờ Thẩm Lương lấy lại được ý thức, nàng cuối cùng cũng nghe rõ mấy kia đang nói cái gì đó

“...Nhị phu nhân đều mỗi ngày uống thuốc của Tổng đại phu nhưng vẫn như cũ, không có chuyển biến tốt, nếu không khi phu nhân về đổi đại phu tới xem một chút?” Một đạo âm thanh già nua vang lên.

Một người khác có âm thanh rất thanh thúy, nghe ra số tuổi cũng không lớn: “Nương, vạn lần không được! Người khác có lẽ không biết sao Nhị phu nhân xảy thai, chẳng lẽ nương lại không biết? Lục Vi tiện nhân này ghen tị Nhị phu nhân có thai, trong lòng không cam lòng, liền len lén cho hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Nhị phu nhân, nhưng người trong nhà có ai không biết Lục Vi là phu nhân đưa cho Nhị gia? Hôm nay coi như đánh Lục Vi đến chết, phu nhân tuy ở đây, nhưng Thái phu nhân lại không có ở trong phủ, Tổng đại phu vẫn không được, Nhị gia tự tìm người mới, nếu phu nhân trở về, đổi đại phu đến sẽ có chuyện gì xảy ra? Ngộ nhớ phu nhân muốn nhân cơ hội này gây khó dễ cho Nhị phu nhân, chẳng phải là...”

Âm thanh rất khàn trương, nhưng cũng đã đề thấp giọng, xem ra nàng rất kiên kị vị “Phu nhân” trong lời nói của nàng.

Lại nghe âm thanh hơi có vẻ già nua nói: “Người yên tâm, phu nhân coi như không vui về gì với Nhị phu nhân nhưng Nhị nãi nãi là người Thái phu nhân chọn cho nhị gia, là cháu gái bên ngoại của thái phu nhân, phu nhân có bất mãn cũng không dám gây bất lợi gì nhiều, nếu không sáng mai Thái phu nhân trở lại, nàng muốn vạn khó khăn bảm báo, Hầu gia ở đó, phu nhân cũng không bảm báo nổi, Hầu gia ta nổi tiếng là hiếu tử. Huống hồ Phu nhân muốn gây bất lợi cho Nhị phu nhân, ngày đó cũng sẽ không ngầm cho phép nhị gia mời đại phu, có thể thấy trong lòng phu nhân vẫn còn kiêng kỵ Thái phu nhân, cũng sợ Nhị gia xa lạ với bản thân. Ngược lại, Nhị phu nhân hôn mê vài ngày mà không có dấu hiệu tỉnh lại, ta thật sợ sệt...” Nói xong câu cuối cùng, âm thanh già nua đã có đôi chút nức nở.

“Đúng, nếu Nhị phu nhân không tỉnh lại, làm thế nào cho tốt....” Âm thanh trẻ tuổi cũng sụt sùi theo.

Thẩm Lương một lần nữa lăm vào mơ hồ.

Nhị phu nhân trong miệng các nàng là ai? Không phải là nàng. Nàng lúc nào thì biến thành Nhị phu nhân rồi? nàng hiện tại rốt cục đang ở nơi nào? Đến tột cùng đã chết hau còn sống?

Còn có cái phu nhân gì kia? Đó là ai? Nhị gia là ai, chẳng lẽ là tướng công của Nhị phu nhân? Còn có, Thái phu nhân là ai? A, đúng rồi, nếu nàng là vị nhị nãi nãi trong miệng các nàng, vậy tại sao lại nói "thái phu nhân cho Nhị gia"? không phải cười hỏi à?

Từng vấn đề một cứ nổi cộm dần lên, làm đầu Trầm Lương đau như muốn nứt, rốt cuộc nhin không được rên rì: "Đau..."

May mắn lần này, nàng cuối cùng đã phát ra được âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Còn Sống.

"Đau. . . . ."

Đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng cũng như ý nguyện của Thẩm Lương, nàng cũng phát ra âm thanh đầu tiên sau một thời gian lâu như vậy.

Nàng cứ nghĩ rằng mình đã dùng hết sức lực của bản thân, nhưng kỳ thật âm thanh của nàng không khác gì con muỗi đang vo ve, đến nỗi hai âm thanh đang khóc của một già một trẻ cũng không nghe được.

Nhưng đầu nàng thật sự đang đau như búa bổ, nàng cảm thấy nếu không kêu lên vài tiếng, nàng thật sự sẽ chết vì đau, ý chí mãnh liệt điều khiển thân thể, thật sự không nhin được lại kêu lên vài tiếng nữa, cũng yếu ớt giằng co, cuối cùng cũng dẫn tới sự chú ý của hai người già trẻ kia.

"Nhị phu nhân cử động!"

Đầu tiên là âm thanh của người trẻ tuổi mừng rỡ kêu lên.

Ngay sau đó âm thanh già nua kia cũng vui mừng kêu lên: "Thật! Nhị phu nhân, cuối cùng ngài cũng có phản ứng, thật sự là quá tốt. . . . ." Nói xong, lại không nhin được mà khóc sục sùi, cũng nghe được rõ ràng âm thanh vui vẻ.

Thẩm Lương giãy giụa, đồng thời muốn mở mắt ra xem một chút đến tột cùng đây là đâu, nhưng bất luận nàng dùng sức như thế nào, mí mắt như bị vá lại không thể nào mở ra được.

Nàng chỉ có thể chán nản bỏ qua.

Ngay sau đó, đầu của nàng lại một lần nữa bị nâng lên, nhưng mà lần này không có thứ gì đó lạnh lạnh thô sáp cạy miệng của nàng: "Nhị phu nhân, van cầu ngài uống hết chén thuốc, uống hết chén thuốc này rồi, ngài sẽ khỏe hơn!"

Âm thanh già nua kia lại niệm Phật: "A Di Đà Phật, cuối cùng cũng khá hơn rồi! Chỉ cần biết đau, chỉ cần có tri giác, vậy ngày tỉnh lại cũng không còn xa!"

Thẩm Lương không thấy được dáng vẻ hai người già trẻ này trông như thế nào, cũng không biết quan hệ giữa mình và các nàng là như thế nào, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự vui sướng và ân cần của hai người bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, thuận theo đó mà há miệng ra, mặc cho bọn họ đút thuốc cho nàng. Mấy ngày qua, nàng đã uống rất nhiều chén thuốc đắng.

Nhưng mà sau khi uống thuốc xong, nàng vẫn không thể nào mở mắt nhìn hai người đó, đã lập tức chìm vào trong bóng tối.

Mất thấy Thẩm Lương an ổn ngủ thiếp đi, Văn mục mục không nhin được lấy tay áo lau chùi nước mắt trên mặt, lúc này mới nhỏ giọng nói với nha hoàn Cẩm Tú đang cầm khăn ướt đứng trước giường lau mặt cho Thẩm Lương: "Mặc dù Nhị phu nhân không mở mắt, nhưng cuối cùng cũng đã biết uống thuốc, không cần phải ép buộc uống nữa, cũng xem như là đã phát ra âm thanh rồi. Thật sự là Bồ Tát phù hộ, lão gia và phu nhân trên trời linh thiêng!"

Cẩm Tú nghe vậy, liếc mắt nhìn người trên giường tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, trên váy và tay áo không thiếu dấu vết của nước thuốc, vẫn đang ngủ mê man, lỗ mũi đau xót, thiếu chút nữa nhin không được lại rơi lệ. Nàng vội vàng cố gắng nhin xuống, tỉ mỉ kéo chăn, vì giấc ngủ của chủ tử của mình, sau đó cũng giảm thấp âm thanh nói: "Chính xác là lão gia và ohu nhân trên trời linh thiêng, Nhị phu nhân mới có thể chịu đựng qua một kiếp này, đợi sáng mai Nhị phu nhân khỏe hơn, chúng ta phải thấp cho lão gia và phu nhân một nén hương mới được!"

Văn mục mục gật đầu một cái, lại nhỏ giọng nói: "Còn có Nhị gia, cũng nên lập tức đi báo một tiếng, thứ nhất để Nhị gia yên tâm, thứ hai mời Tổng đại phu chẩn mạch lại cho Nhị phu nhân. Còn có phu nhân nữa, chúng ta đều biết Đạo phu nhân không muốn nhin thấy Nhị phu nhân, nên mới phải làm ra vẻ mặt đó, k muốn cũng không được. Nếu không sẽ bị bị người ta nắm thóp.... Thừa dịp lúc này Nhị phu nhân đang mê man, chúng ta chia nhau đi báo tin!"

Lập tức già trẻ hai người thương lượng mấy câu đề lạt nữa nên nói như thế nào với mấy người kia, sau đó lại gọi một tiểu nha đầu vào chăm sóc cho Thẩm Lương rồi phân công nhau đi báo tin.

Thẩm Lương không biết mình đã ngủ bao lâu, nàng chỉ biết bất luận nàng cố gắng tỉnh dậy từ con ‘Ác mộng’ này như thế nào cũng không được.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại mấy lần, nàng đều nghe người khác gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, quanh đi quẩn lại lại những khuôn mặt đó, âm thanh đó. Rất cẩn thận nuốt thuốc cho nàng, lau mặt, thay y phục cho nàng, thậm chí hết sức nhẹ nhàng diu nàng đi nhà xí.

Thẩm Lương vẫn không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết tại sao những người đó luôn miệng gọi nàng là ‘Nhị phu nhân’, điều duy nhất nàng có thể xác định chính là mình chưa có chết, xác thực bản thân mình còn sống, bởi vì những hành động của hai người già trẻ kia, những cảm xúc kia quá chân thật.

Nàng có thể nhận biết vị đắng của thuốc, mùi hương của cháo, ngửi được mùi dầu bôi trên tóc cùng hương phấn trang điểm, cảm giác được họ lau mặt cho nàng thậm chí là lau toàn thân cho nàng. Hay những lúc bọn họ diu nàng đi nhà xí, nàng cảm giác được sự mềm mại của thảm lót dưới chân.

Nếu như nàng đã chết thì bây giờ đã quy'đo'đn, nếu như nàng không phải còn sống, tại sao lại có thể cảm nhận được mọi việc một cách chân thật đến như thế?

Nàng chỉ có thể an ủi chính mình, nếu mình còn sống, nếu chính mình còn cố gắng uống thuốc, tĩnh tâm điều dưỡng, vậy chắc chắn ngày nàng tỉnh lại sẽ không còn xa, như vậy nàng cũng sẽ biết rõ tình hình trước mắt như thế nào!

Sự thật chứng minh, Thẩm Lương dự đoán tương đối đáng tin.

Một ngày, khi một lần nữa nàng từ trong cơn mê man dần dần khôi phục ý thức, nàng phát hiện mình có thể mở mắt, cũng có thể nhìn rõ ràng cảnh vật xung quanh. Lúc này nàng mới biết cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi cơn ‘Ác mộng’ đã hành hạ nàng trong một thời gian dài như vậy.

Nàng lập tức mở to hai mắt, quan sát bốn phía.

Giường khám ngà voi khắc hoa tinh xảo, rèm giường bằng lụa mỏng thêu bức tranh thủy mặc Yên Hà Sắc, chăn gấm màu mỡ ong thêu trăm điệp. .... Khi Thẩm Lương còn đang mê man trong cơn ‘Ác mộng’ thì đã mơ hồ cảm thấy mình nằm trên chiếc giường vô cùng thoải mái, hơn nữa nàng còn đắp chăn, cảm xúc trong lòng mà nàng chưa từng thấy trong chính cuộc đời mình.

Nhưng nàng vẫn không ngờ, cảnh vật trước mắt mình sẽ tinh xảo xa hoa đến mức này!

Nàng không khỏi có cảm giác lo lắng, tim đập mạnh và loạn nhịp, đến tận cùng là chính nàng đang ở nơi nào? Trong những người nàng quen biết, trong tất cả những bằng hữu của nàng, căn bản là không có ai là người có điều kiện như vậy, huống chi cho dù có, cũng không thể lập tức tới cứu nàng đúng lúc như vậy!

Thẩm Lương vẫn còn khiếp sợ, nàng khẽ vén màn trướng lặng lẽ nhìn khuôn mặt già nua của phụ nhân, khuôn mặt hiền lành, nàng mặc trên người áo ngoài màu vàng, tóc được búi tỉ mỉ và được cố định bằng chiếc lược làm cho người ta có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Thẩm Lương nhớ khi nàng vẫn còn mê man trong cơn ‘Ác mộng’ đã từng nghe người khác gọi phụ nhân này là ‘Văn mụ mụ’, nàng cũng biết người chăm sóc mình cũng là nàng. Bởi vì đối với nàng ấy, nàng có một cảm giác thân cận. Chợt ánh mắt kia nhìn nàng, nàng không tự chủ kêu lên một tiếng “Văn mụ mụ!”

Văn mụ mụ vừa vén màn trướng, bởi vì dieend4nl33quydd0n muốn nhìn xem Thẩm Lương ngủ có yên ổn không, dự định một lát nữa sẽ cho nàng uống thuốc. Lại không nghĩ tới vừa vén màn lên, lập tức đối mặt với một đôi mắt mở to, trong suốt sáng ngời, không giống với ánh mắt vô lực mệt mỏi của người bị bệnh. Nàng không khỏi ngừng động tác một lúc, sau đó vui mừng kêu lên: “Nhị phu nhân, ngài đã tỉnh lại rồi!”

“Cầm Tú, Bán Hạ, mau vào hầu hạ! Nhị phu nhân đã tỉnh, Nhị phu nhân đã tỉnh lại!” Văn mụ mụ vừa vui mừng kêu lên, đồng thời tay chân cũng mau chóng vén màn lên, đưa tay ra đỡ Thẩm Lương ngồi dậy, cũng không biết lấy cái gối lớn ở đâu đặt sau lưng cho nàng dựa vào, Phương Hàm vui mừng quá mà khóc, vừa vội vàng đặt một đồng câu hỏi: “Nhị phu nhân có khát không? Có đói bụng không? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?”

Trong lúc nhất thời Thẩm Lương căn bản không để ý tới Văn mụ mụ, lực chú ý của nàng đều bị những thứ bài trí khác trong nhà hấp dẫn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tái Sinh

Toàn bộ ngôi nhà có ba phòng, phòng khách, phòng ngủ và một phòng kê bên đều do gỗ hoa lê khảm hoa điều thứ tú bình phong ngăn cách thành, phòng ngủ cùng phòng khách ở giữa cái tủ kệ thượng bày các loại đồ sứ Ngọc Thạch tượng gỗ các loại, thanh nhả cổ điển, vừa nhìn liền biết nhất định

không phải phẩm vật. Bức tranh sơn thủy vẩy mực rất lớn được treo trên tường, cơ hồ chiếm hơn phân nửa mặt tường, nhìn tranh lòng người an tĩnh, đầu óc khai sáng. Trên án kỷ điêu rồng Thanh Ngọc có tay cầm, lư hương ba chân, đèn hương đốt bên trong, lộ ra mùi cam thuần mát lạnh, một mùi hương nàng chưa bao giờ được ngửi qua.

Mặt đất được bao phủ bởi hoa địa y màu đỏ thẫm, cửa sổ cũng khắc một đồ án riêng biệt, trên án đặt cổ cầm, còn để bốn bảo vật và một bình hoa mã não lớn màu thiên thanh, trong bình cắm vài nụ hồng mới nở.

Cả gian phòng lộ ra một cổ xa hoa khiêm tốn mà đầy quý khí.

Thẩm Lương nguyên tưởng rằng căn phòng lúc mới tỉnh dậy đã xa hoa lắm rồi, không ngờ rằng căn phòng này còn xa hoa gấp bội, nàng cảm thấy may mắn bởi mấy năm nay nàng đều ra ngoài làm ăn, trải qua nhiều điều, trông thấy nhiều thứ nên cũng không tròn mắt há mồm khi thấy mấy vật này.

Một bên Văn ma ma liên tiếp hỏi Thẩm Lương mấy vấn đề đều không nghe thấy câu trả lời của nàng, lại đợi một hồi lâu, thấy nàng vẫn ngây ngốc, không khỏi hoảng hồn, Nhị phu nhân thế này là thế nào? Không nói chuyện, cũng không có phản ứng khác, chẳng lẽ lần bệnh này quá lâu dẫn đến thương tổn đến đầu óc sao?

Bà vừa lấy tay lau trán, vừa thất thanh kêu lên: “Nhị phu nhân! Tiểu thư! Người đây là làm sao? Người không cần hù dọa ma ma!”

Lúc đó Cẩm Tú cùng một nha hoàn thanh tú trông như mới mười ba mười bốn tuổi, mặc áo khoác màu xanh lá, tên gọi Bán Hạ đi vào, nhìn Thẩm Lương ngơ ngác, lại nghe thấy lời của Văn ma ma, niềm vui vì Thẩm Lương tỉnh lại liền biến mất sạch, thay vào đó là sự hốt hoảng. Văn ma ma ở bên cạnh Nhị phu nhân lâu năm, bà hiểu rất rõ tính cách của nhị phu nhân, nghe bà hoảng hốt như vậy, nhị phu nhân có lẽ có vấn đề....Bán Hạ tuổi nhỏ hơn một chút, lúc này liền bị dọa sợ mà bật khóc, Cẩm Tú từ trước đến giờ là người lão luyện thành thục cũng không nhịn được mà hồng vành mắt.

Bán Hạ bất thình lình cất tiếng khóc khiến trái tim đang đập mạnh mà loạn nhịp của Thẩm Lương hồi thần lại, nàng định mở miệng nói chuyện lại lo đang nhìn thấy tay mình lộ ra ngoài chăn gấm, không khỏi lại ngáy dại lần nữa.

Trước mắt là đôi bàn tay trắng nõn, nhẵn nhụi, mười ngón tay tiêm tiêm, mém mại tựa không xương, ngay cả móng tay cũng qua chăm sóc sửa chữa tỉ mỉ cũng chú tâm bảo dưỡng. Trên cổ tay khá ái muội mà là một cái vòng phi thủy, bên tay kia lại mang vòng bạch ngọc....Thân thể kia của nàng phải làm việc nặng nhiều, dù sau này gia cảnh có khá giả, cũng không cần nàng phải động tay vào mọi việc, nhưng dù có chú trọng bảo dưỡng đến đâu cũng không thể nào óa được vết chai cũng vết thương trong lòng bàn tay.

Coi như người chữa cho nàng có tài phú thông thiên cũng không thể trong thời gian ngắn có khả năng đem tay nàng mượt mà được như thế này. Trừ khi đổi cho nàng một thân thể khác.

Ý niệm vừa thoáng qua, Thẩm Lương chợt nhớ ra câu nói trong lúc bị bóng đèn đêm qua “Từ giờ trở đi, ngươi là ta...ta là ngươi...”, lòng nàng chợt giật mình, một ý nghĩ hoang đường từ từ xông lên trên đầu nàng, cơ hồ không đợi đại não phát ra chỉ thị, miệng đã bật thốt: “Cầm cho ta cái gương!”

Âm thanh mềm mại ngọt nhu (ngọt ngào+nhu hòa), có một chút vô lực do vừa mới khỏi bệnh, khẩu điệu mang theo vài phần lãn điệu Giang Nam nhẹ nhàng.

Đây cũng không phải là âm thanh của Thẩm Lương nàng.

Cái ý niệm vừa xuất hiện trong đầu nàng càng ngày càng rõ ràng.

Văn ma ma cùng đám người đang hoảng hốt không biết làm thế nào cho phải, nghe thấy thanh âm của Thẩm Lương liền ngăn ra, sau đó lần lượt hỏi thần lại, Cẩm Tú nhanh nhẹn, nhanh chân đi lấy cái gương ở trong hộp trang sức đưa cho Thẩm Lương, còn gấp miệng hỏi: “Nhị phu nhân, người cảm thấy thế nào? Trong người còn khó chịu nữa không?”

Thẩm Lương lắc đầu một cái, lời ít ý nhiều trả lời vấn đề của nàng: “Ta không thấy khó chịu chỗ nào.” Nói xong liền chuyển chú nhìn vào tấm gương. Người con gái trong gương có gương mặt trái xoan, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, hạnh mầu tròn to, lông mày lá liễu, hai bên má còn có hai lúm đồng tiền khá ái như ẩn như hiện, coi như vừa mới bệnh nặng mà sắc mặt trông có hơi tiêu tụy một chút nhưng vẫn không làm giảm sắc đẹp của nàng, từ trước đến giờ Thẩm Lương chưa nhìn thấy tiểu nhân nhi nào mà đẹp như vậy.

Tâm tư đã chuẩn bị đủ mà tận mắt nhìn thấy dung mạo xa lạ trong gương, tim nàng vẫn đập rất nhanh, mắt rất nhiều tự chủ để không giơ tay che miệng mà la hét thất thanh.

Chuyện tá thi hoàn hồn thật sự là quá mức không thể tin tưởng được, trong nhân thức của Thẩm Lương, chuyện mượn xác sống lại như này chỉ xảy ra ở trong truyền thuyết hoặc trong các thoại bản, ai mà nghĩ tới có một ngày lại rơi trên người nàng chứ?

Nếu không phải nàng đã ngủ quá lâu, quá nhiều, Thẩm Lương chắc hoài nghi bản thân bị hoa mắt.

Nhận rõ sự thật này là một chuyện, muốn Thẩm Lương trong thời gian ngắn mà tiếp nhận chuyện này lại là một chuyện khác, vì vậy nàng lại trở về trạng thái ngây ngốc.

Đám người Văn ma ma đứng một bên nhìn, tâm tư vừa thả xuống một nửa liền lại bị treo thật cao lên trên.

Chốc lát, Văn ma ma mới thận trọng hỏi: “Nhị phu nhân, người thật sự không có chuyện gì chứ? Người có nhớ lão nô là ai không? Còn nhớ Cẩm Tú Bán Hạ là ai không?” Thấy bộ dạng này của Nhị phu nhân dường như không còn nhớ mấy người bọn họ là ai. Thế này làm sao mà tốt! Làm sao tốt được

đây!

Thẩm Lương nhìn bộ dạng của Văn ma ma liền không đành lòng nói thật, cố đè ép dây thần kinh đang căng lên của mình, an ủi mấy người họ: “Ma ma yên tâm, ta thực sự không có chuyện gì, chỉ là bệnh lâu, đầu óc có chút mơ hồ, không còn nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc trước, ma ma có thể nói qua cho ta một chút không?” Nói như vậy chắc không phát hiện ra sơ hở gì chứ đúng không?

Nàng chỉ hy vọng Văn ma ma đừng nhìn ra chút sơ hở nào, nếu không nàng cũng không biết phải nói rõ ràng như thế nào? Chỉ sợ trong tình cảnh này, nàng lại bị coi là yêu quái, mời pháp sư tới bắt giết không biết chừng.

Chỉ là ngoài cảm giác khiếp sợ, trong lòng Thẩm Lương dâng lên mấy phần sáng khoái, trời cao mặc dù không biến nàng thành Tu La Lệ quỷ như nguyên cầu, ít nhất ngài để nàng tá thi hoàn hồn mà tái sinh, như vậy, những người hại chết nàng đừng mơ tưởng có thể chạy khỏi lòng bàn tay nàng, nàng nhất định sẽ khiến bọn họ chết không được tử tế. Nợ máu phải trả bằng máu!

Nghe Thẩm Lương nói mình không nhớ rõ những chuyện lúc trước, mặt Văn ma ma đại biến: “Nhị phu nhân thật không nhớ những chuyện lúc trước? Nhị phu nhân có nhớ mình là người nào không?”

Thẩm Lương cố làm ra vẻ mờ mịt lắc đầu, uể oải nói: “Không nhớ rõ, biết ma ma cũng chỉ là do lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy có người gọi người là ma ma, cho nên ta mới biết... Ma ma, ta đây là sao? Rốt cuộc ta mắc bệnh gì? Sao lại nằm trên giường lâu như vậy, và lại những chuyện lúc trước ta cũng không nhớ được? Ma ma mau nói cho ta biết, lòng ta cảm thấy thật hốt hoảng, không biết mình là ai, đã xảy ra chuyện gì, sau này ta phải làm thế nào bây giờ?”

Nghe Thẩm Lương nói xong, Văn ma ma lập tức rơi lệ, sau đó liền cắn răng đầy hận ý: “Đều do cái đồ điểm Lục Vi (đừng mắng ta, câu của tác giả còn ác hơn cơ, ta đã tránh nặng tìm nhẹ, cực kỳ lịch sự rồi đó) hại Nhị phu nhân thành ra như vậy, nếu lão gia phu nhân có linh, có lẽ không để cho nhị phu nhân phải chịu ủy khuất như vậy.”

Nói rồi bảo Bán Hạ: “Nhanh đi mời Nhị gia trở về, lại mời Tổng đại phu đến xem cho Nhị phu nhân một chút!”

Đội Bán Hạ đi, Văn ma ma mới nói rõ ràng thân phận này cho Thẩm Lương nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình Cảm Lúc Trước.

Điều khiến Thẩm Lương cảm thấy may mắn là sau khi Văn mụ mụ nghe nàng nói ‘bệnh tình kéo dài khiến cho đầu óc của nàng mơ hồ, không nhớ ra được những chuyện trước kia’ cũng không có nghi ngờ nàng, còn mời ‘Nhị gia’ trở về, sau đó lập tức mời đại phu, lại ngồi trên ghế con trước giường vì nàng tí mỉ nói rõ thân phận và lý do nàng bệnh lâu như vậy tất cả đều vì tình cảm trước đây.

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao mượn xác hoàn hồn cũng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, người bình thường làm sao có thể nghĩ tới những chuyện như vậy được?

Như vậy, cuối cùng Thẩm Lương cũng đã hiểu rõ thân phận của mình và tình hình trước mắt.

Nữ tử nàng ‘mượn xác hoàn hồn’ này tên là Chu Quân Uyển, năm nay mười tám tuổi, người Giang Nam, phụ thân nàng từng là huyện phủ Huyện lệnh Giang Nam. Chỉ tiếc trời cao không có mắt, đồ kị anh tài, khi Chu Quân Uyển mười hai tuổi thì phụ thân bị bệnh mà qua đời khi còn trẻ. Bất hạnh hơn là sau khi phụ thân nàng qua đời không lâu, Chu mẩu quá bi thương mà đi theo.

Chỉ còn lưu lại một mình Chu Quân Uyển, một cô nhi không nơi nương tựa, lại không có chỗ dựa vào, chỉ đành phải sống dưới sự bảo bọc của bà vú Văn thị và sự hộ tống của mấy lão bộc, đến Kinh Thành tìm người cô của Chu phụ để nương tựa.

Năm đó, người cô này gả cho một võ tướng, vị võ tướng này rất có bản lĩnh, số phận cũng tốt, dần dần được làm Chính Tứ phẩm của một Tổng binh, sau khi vị võ tướng này qua đời, chức quan được chuyển cho nhi tử của ông, lại càng như điều gặp gió. Đầu tiên là quản lý binh lính, sau đó chuyển vào Kinh Thành làm Chính Tam Phẩm Kiêu Kỵ Doanh Chỉ Huy Sứ. Sau đó bọn man di xâm lược, lại tự động xung phong đi giết giặc, cũng đánh lui bọn man di, lập được chiến công hiển hách, được đương kim Hoàng Thành phong làm nhất đẳng hầu tước Tây Trữ Hầu.

Nhi tử được phong Hầu Gia, Chu cô cô đương nhiên là mẫu quý bằng tử, cũng nhờ đó trở thành nhất phẩm cáo mệnh, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân, trở thành đối tượng được người người ca ngợi ở quê hương.

Chu Thái phu nhân giàu sang nhưng cũng không quên người thân, cũng không lên mặt, chẳng những hàng năm sai người đưa tài vật về quê nhà cung dưỡng những người nghèo khổ trong tộc, mà còn không ghét bỏ Chu Quân Uyển mồ côi, cũng không đuổi nàng vì nàng là bà con xa, vừa thấy nàng đã lập tức lưu lại, nuôi dưỡng bên cạnh mình, tất cả chi phí ăn mặc của nàng không khác gì cháu gái ruột của mình, năm nàng mười bảy tuổi cũng chính là thời gian thu qua đông tới, bất chấp sự phản đối của Hầu Gia và Hầu Gia phu nhân, dốc hết sức quyết định gả nàng cho Nhị gia hầu phủ Tề Thiếu Du làm Nhị phu nhân của chi thứ hai. Tuy là tiểu thiếp, nhưng không giống thiếp thất bình thường, tương lai nếu Tề Thiếu Du có bản lĩnh, có thể xin phong

tước cùng lúc với chính thể, cũng vì nàng xin một chức Cáo mệnh phu nhân, cũng coi như là một chuyện tốt.

Mặc dù thân phận của Chu Quân Uyển kém hơn các tiểu thư của Hầu phủ, nhưng nàng cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương, cũng là một tiểu thư dòng chính, đương nhiên sẽ không nguyện làm vợ bé.

Nhưng thứ nhất, nàng tha phương vào Hầu phủ nương tựa, vừa nhìn thấy Thiếu Du thì đã thương, lấy thân phận của nàng không thể làm vợ cả của Thiếu Du, nếu muốn bên cạnh hắn cả đời chỉ có thể uất ức làm vợ bé. Thứ hai, Chu Thái phu nhân gả nàng ấy cho người khác cũng không yên lòng, như vậy chẳng bằng cưới vào nhà mình, cũng đỡ cho nàng tuổi đã cao mà còn phải lo lắng, lại còn bày ra vẻ tuổi đã cao mà tri kỷ bên cạnh một người cũng không có, chỉ hi vọng có nàng ấy bên cạnh phân ưu.

Như thế tình cùng ân đều vẹn cả đôi đường, nếu không một cô nương mười bảy tuổi như Chu Quân Uyển làm sao chống đỡ được? Mặc dù biết rõ Hầu Gia phu nhân, đó là mẹ ruột Tề Thiếu Du, nàng cũng không chào đón mình lắm, cũng biết rõ Chu Thái phu nhân chỉ là nói cho dễ nghe, nhưng thật ra cũng chỉ coi là con dâu và mẹ chồng đầu đá với nhau, còn giả vờ như không thấy chuyện này. Một ngày chạng vạng, ngồi trong kiệu vào cửa làm vợ của Tề Thiếu Du chỉ thứ hai, năm tháng sau cũng đã có bầu.

Tề Thiếu Du cũng đã đính hôn từ di3nd4n3quy1don trước, thể tử tương lai là nữ nhi duy nhất của tể tư Quốc Tử Giám Hàn phu nhân, cũng là ti muội tốt của Ninh phu nhân. Bởi vì Tề Thiếu Du chưa đủ tuổi, phải chờ hắn hai mươi hai tuổi, cũng là một tháng sau khi Chu Quân Uyển chuẩn bị sinh hài tử, mọi việc mới có thể thành công.

Nói cho dễ nghe thì Chu Quân Uyển là Nhị phu nhân của chi thứ hai, nói một cách thẳng thừng thì nàng chỉ là một thiếp thất mà thôi. Trên dưới Hầu phủ gọi nàng một tiếng ‘Nhị phu nhân’ là vì nể mặt mũi của Chu Thái phu nhân. Người ngoài cũng không biết đến sự tồn của nàng, vợ cả của Tề Thiếu Du còn chưa vào cửa, con trai trưởng còn chưa sinh ra, như vậy hài tử của nàng làm sao có thể có mặt trên đời này được?

Tề nhị thiếu phu nhân tương lai xuất thân từ dòng dõi thư hương, phụ thân lại là tể tư Quốc Tử Giám, chức quan mặc dù không lớn, chỉ là tam phẩm, thế nhưng môn sinh lại trải rộng khắp triều đình và thiên hạ, mà quan trọng nhất là Hàn đại nhân chỉ có thể nuôi dưỡng nữ nhi duy nhất của con vợ kế trở thành dòng chính nữ, tương lai của hắn đều dựa vào những người này, sau này còn không phải chỉ có thể do con rể Tề Thiếu Du thừa kế?

Cho nên Ninh phu nhân tuyệt đối không thể để cho người nàng cực kỳ ghét, Chu Quân Uyển thuận lợi sinh hạ trưởng tử. Nàng tỉ mỉ chọn lựa con dâu tương lai, thậm chí còn trở mặt với Chu Thái phu nhân, cũng không thể để lộ nửa điểm tin tức ra ngoài, để tránh phá hủy hôn sự mà nàng đã tốn công vun đắp.

Vì vậy khi vừa biết tin Chu Quân Uyển mang thai, thái độ của Ninh phu nhân thay đổi hẳn, không những hỏi han ân cần với Chu Quân Uyển mà còn cho người tới làm rất nhiều trang phục cho đứa bé, lại còn tự mình đi đến miếu cầu xin phù bình an cho mẹ con của nàng.

Tuy lúc bắt đầu Chu Quân Uyển có hoài nghi, nhưng nghĩ tới dù sao đây cũng là tôn tử của Ninh phu nhân, là đứa cháu đầu tiên của nàng, mà đây cũng là đứa trẻ đầu tiên của thế hệ thứ tư của Tây Trữ Hầu. Ninh phu nhân không chào đón nàng cũng không thể không đau lòng cho đứa cháu của mình? Cho nên nàng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Nhưng không nghĩ đến biến cố xảy ra sau khi nàng buông lỏng cảnh giác.

Một nha đầu thông phòng của Tề Thiếu Du tên là Lục Vi, chính là Ninh phu nhân đưa cho, tục chải tóc cho Chu Quân Uyển khi vào cử vẫn còn sớm. Nàng là do chủ mẫu đưa cho, lại cậy vào việc ngày thường rất được sự sủng ái của Tề Thiếu Du, kiêu ngạo cho rằng bản thân mình có thể sinh được trưởng tử, mẫu bằng quy tử mà được làm di nương, không muốn Chu Quân Uyển đến sau đoạt hết tất cả. Đương nhiên là bình dấm chua ghen tuông nổi lên, thừa dịp không có ai chú ý, vụng trộm bỏ hoa hồng vào thuốc dưỡng thai của Chu Quân Uyển. Sau khi nàng uống hết, rất nhanh đã thấy máu chảy ra, chẳng những không thể giữ được đứa bé mà chính mình cửu tử nhất sinh, hôn mê một thời gian dài như vậy, vẫn chưa tỉnh lại!

“... . . May mắn tiểu thư là người hiền lành nên được trời cao phù hộ, cuối cùng cũng tỉnh lại, nếu không sau này lão nô có chết đi cũng không còn mặt mũi nào mà nhìn lão gia và lão phu nhân dưới tuổi vàng!” Văn mụ mụ nói đến đau lòng, không nhịn được mà khóc sướt sùi.

Thẩm Lương được nàng kể lại toàn bộ mọi chuyện, nghe xong trong lòng tràn đầy phẫn nộ và đau lòng.

Tức giận là vì dienddafileequysddoon Chu Thái phu nhân biết rõ con dâu không muốn gặp Chu Quân Uyển, lại còn cố gắng lấy ân huệ ra dụ dỗ nàng làm thiếp của Tề gia Nhị gia, rõ ràng là không quan tâm sự sống chết của nàng. Còn có Ninh phu nhân, hồ đồ còn không ăn thịt con, nàng ta lại có thể ác độc mượn tay nha đầu thông phòng sát hại tôn tử ruột thịt của mình, thật là cực kỳ ác độc!

Nàng còn đau lòng hơn là, Văn mụ mụ cứ tưởng rằng Chu Quân Uyển ăn ở hiền lành được trời cao phù hộ, thoát khỏi một kiếp mà không biết rằng nàng đã không còn, thật sự đã không còn tỉnh lại nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khuyên Giải

Văn ma ma sụt sùi mấy tiếng, lơ đãng lại thấy Thảm Lương mắt tròn tròn không chớp, khuôn mặt lộ vẻ bi phẫn, hận ý đối với những âm mưu ngoài sáng trong tối hại mẹ con nàng, bà chỉ sợ nàng nghĩ không thông, lại làm ra chuyện điên rồ gì đó bởi vậy bà không dám khóc, nhẹ giọng khuyên giải nàng: “Tiểu thư, ma ma biết chuyện này rơi vào người ai cũng là thất vọng và khổ sở, nhưng chúng ta nay đang ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu? Huống hồ Lục Vi cũng đã bị đánh chết, người chết đâu thể đối chứng, chúng ta đứng trước mặt thái phu nhân cùng Hầu gia không có nửa điểm tiện nghi. . . Chúng ta ở nhà này cả đời, tuy nói có thái phu nhân làm chỗ dựa, không dễ nghe nhưng thái phu nhân tuổi cũng đã lớn, ai có thể biết sống được thêm mấy năm nữa? Nhị gia dù sao cũng là con ruột của phu nhân, qua mấy tháng nữa đã muốn cưới thêm bình thê vào cửa, có mới nói cũ chính là bản sắc nam nhân.”

Khuyên giải rồi vẫn thấy vẻ bi phẫn lộ trên gương mặt Thảm Lương, bà biết nàng không nghe lời mình nói vào tai, cũng không thêm để ý tôn ti trật tự nữa, nghiêm khắc nói: “Ngài cũng không thể để tâm mãi vào những chuyện vụn vặt, làm việc ngốc độn mình đến góc tường, phu nhân vẫn đang đợi bất lấy cái chân đau của ngài (ý muốn nói rình bắt khuyết điểm), đến lúc đó chẳng khác nào tát một cái vào mặt thái phu nhân, ngài vạn lần nên an tĩnh lại, không thể làm theo ý của phu nhân! Ngài còn trẻ, thời gian còn nhiều, sẽ có ngày ngài báo được thù, rửa được hận, trước vẫn là hảo hảo điều dưỡng thân thể, trước khi vị bình thê kia vào cửa, nhanh chóng mang thai thiếu gia, đến lúc đó thái phu nhân trở lại, phu nhân tự nhiên không dám làm khó dễ ngài, đợi bình an sinh hạ hài tử, chẳng những cả đời mẫu bằng tử quý, lão nô dù sau có xuống dưới suối vàng cũng dễ ăn nói với lão gia phu nhân.”

Văn ma ma chính là bà vú của Chu Quân Uyển, đưa đến bên người Chu Quân Uyển cũng là có tính toán trước, vì vậy trước khi Chu lão gia Chu phu nhân mất đã giao nàng cho Văn ma ma. Bà lại không có con cái, liền đem tất cả tâm huyết của mình đặt lên Chu Quân Uyển, tình cảm còn hơn hẳn cả ruột thịt, nay Chu Quân Uyển gặp chuyện như vậy, bà không thể không đau lòng.

Chỉ là nàng có rất ít có thể tin tưởng được, căn bản không thể đối kháng, ít nhất tính ở trong Hầu phủ, nàng đã không có cách nào đối phó với Ninh phu nhân, chớ đừng nói đến chuyện báo thù rửa hận, cho nên cũng chỉ đem bi phẫn cùng không cam lòng đè xuống.

Thảm Lương lúc đó cũng là bi phẫn muốn chết, không chỉ bởi những lời Văn ma ma nói, càng thêm bởi giọng khàn khàn lạnh lẽo lúc nàng hôn mê đã từng nói: “Trời cao chính là như vậy, bất nạt kẻ yếu, lấn thiện sợ ác, cho nên mối thù của chúng ta là huyết hải thâm thù, chỉ có thể dựa vào bản thân!.... Cho nên người không chỉ báo mối thù của mình, còn phải thay ta báo mối thù của ta, bởi vì hài tử của ta cơ hội được ngắm nhìn trần gian này cũng bị tước mất, ta muốn đòi lại công đạo cho hài tử của ta!”

Chủ nhân của giọng nói đó chắc chắn là nguyên chủ của khối thân thể này – Chu Quân Uyển. Theo lời Văn ma ma giải thích, thời khắc Chu Quân Uyển bị sảy thai đã bỏ mình trùng với thời khắc nàng bị hạ độc mà chết, chính vì vậy mà nàng có cơ duyên sống lại.

Chu Quân Uyển mặc dù đã chết nhưng lại giống nàng, mang theo oán khí cùng không cam lòng mà rời đi, vì vậy trong lúc nàng hôn mê mới nói với nàng những lời như vậy, ít ra nàng còn tốt hơn nàng ấy, nàng còn có cơ hội tự tay báo thù cho mình.

Nàng tá thi hoàn hồn, lại bởi lời nói của nguyên chủ, nàng không thể không rửa thù báo hận, vì mẹ con họ mà đòi lại công đạo!

Thảm Lương vừa nghĩ tới, sắc mặt liền hòa hoãn, chầm chước trả lời Văn ma ma: “Ma ma yên tâm, ta hận không thể xé thịt nuốt gan những kẻ hại con ta nhưng ta cũng biết đạo lý quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Ta chẳng những không làm những việc ngốc, ta còn muốn sống thật tốt, ta muốn thấy những kẻ hại mẹ con ta từng người từng người một gặp báo ứng!”

Chẳng những muốn xem tiện nhân hại mẹ con Chu Quân Uyển gặp báo ứng, nàng còn muốn nhìn những kẻ hại nàng chết gặp báo ứng!

Thấy sắc mặt Thảm Lương hòa hoãn, nói chuyện cũng mạch lạc rõ ràng, có tính toán trước sau, Văn ma ma cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tiểu thư nhìn qua nhu nhu nhược nhược, kì thực tâm lại rất mạnh mẽ, một khi đã quyết định chuyện nào đó, chín trâu cũng không thể kéo lại được, giống như ban đầu nàng muốn gả cho Nhị thiếu gia chi thứ hai, vô luận khuyên thế nào cũng không chịu xoay chuyển, chỉ chốc lát đã nghĩ thông, quả thật không thể tốt hơn được nữa.

Lại nghe Thảm Lương nói: “Nhưng đầu óc ta vẫn mơ mơ hồ hồ, vẫn không nhớ hết những người trong phủ, không bằng ma ma nói qua cho ta một lượt, thứ nhất ta nghe qua cũng có thể nhớ, thứ hai tránh trước mặt người khác lộ chân tướng.”

Đối với tình huống trong Tây Trữ Hầu phủ, Thảm Lương hoàn toàn không biết gì cả.

Bắt đầu từ năm trước, tất cả cây cảnh bồn hoa đều do một tay nàng cung ứng, mặc dù ngày thường nàng chỉ giao tiếp với quản sự của Hầu phủ nhưng qua lại cũng lâu, nàng hoàn toàn có thể lí giải tình huống trong phủ.

Nàng biết Tây Trữ Hầu Tề Hanh là dựa vào công lao hộ giá, rất được Hoàng Thượng tin chiều, rất có uy vọng trước các võ tướng, cũng biết Tề phu nhân xuất thân con nhà quan, ngoài việc cha là Tổng Đốc Giang Nam, tiền đồ rộng mở, bản thân bà ta càng thích thể hiện mình là một người lương thiện, Tề Hanh có ba nhi tử, nhưng nổi tiếng chỉ có Nhị thiếu gia, tài trí hơn người, tướng mạo như Phan An, là phu quân trọng mộng của tất cả các tiểu nữ trong Kinh thành, trái lại Đại thiếu gia và Tam thiếu gia lại không có tiếng tăm gì.

Ban đầu đây chỉ là những câu chuyện nghe tiêu khiển của Thảm Lương ngoài tửu lâu, nghe qua rồi thôi, chưa bao giờ nàng có ý để lại trong lòng, dù sao Hầu phủ cũng cao cao tại thượng, nàng dù có cả đời cũng với không tới.

Nhưng bây giờ lại khác, nàng không chỉ là Thảm Lương, mà còn là Chu Quân Uyển, và lại còn là Chu Quân Uyển trong một thời gian rất dài, nếu muốn sống trong Hầu phủ nhiều thị phi này, bắt buộc phải tìm hiểu tình hình trước, không sớm thì muộn cũng đi đời nhà ma.

Nhìn vị Tề phu nhân Ninh thị, ngay cả tôn tử ruột thịt cũng có thể tâm ngoan thủ lạt hạ độc thủ, bà ta đối với cái danh “Đại thiện nhân Kinh thành” có cỡ nào không xứng, chỉ cần ví dụ một người là có thể hiểu trên dưới Hầu phủ là cái dạng người gì. Toàn lũ người sống hai mặt, Hầu phủ bên ngoài vinh quang chói lọi, không chừng bên trong đã sớm âm dương quái khí, nếu nàng sống ở đây, không chỉ bởi vì mình, mà còn vì mẹ con Chu Quân Uyển, nhất

định phải biết người ta mới có khả năng đối đầu.

Văn ma ma nghe những lời của Thẩm Lương, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, yên lòng gật đầu: “Tiểu thư nói đúng, lão nô giải thích cho ngài.”

Bà không nhận ra tiểu thư nhà mình sau khi tỉnh lại có cái gì khác lạ, cũng bởi tính tình Thẩm Lương cùng Chu Quân Uyển có nhiều điểm tương tự, chỉ là Thẩm Lương sinh trưởng ở phố phường, mấy năm làm ăn buôn bán nên khôn khéo hơn một chút, Chu Quân Uyển ngược lại lại đậm mạc đơn thuần hơn, may mắn khiến Thẩm Lương tiết kiệm miệng lưỡi phải giả thích.

Văn ma ma còn chưa kịp nói đã có ma ma khác vào bẩm báo có đại phu tới xem mạch.

Bà ngừng nói, đưa tay gỡ màn Thẩm Lương xuống, lại đem tay của nàng từ trong chăn lấy ra, cầm khăn đặt lên cổ tay, làm xong mọi việc mới mời đại phu vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tổ Yến

“... Mạch đập trầm ổn có lực, khí huyết cũng thông suốt không ít, có thể thấy được là trở lại bình thường rồi, đợi thêm hai ba ngày, có thể ngừng uống thuốc, nhưng mà ăn uống hàng ngày phải chú ý nhiều một chút, điều dưỡng thân thể khoảng mười ngày nửa tháng, lập tức khỏi hẳn.”

Lời nói của đại phu chẳng những khiến cho Văn mụ mụ nhẹ nhõm mà còn khiến cho Thẩm Lương thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng nàng còn có rất nhiều việc phải làm, nàng phải báo thù cho chính mình và cả Chu Quân Uyển. Vậy mà nàng lại chẳng thể làm gì ngược lại còn phải nằm trên giường thêm một thời gian nữa, nàng kim nén muốn phát điên rồi, nhưng may mắn là nàng chỉ nằm trên giường thêm nửa tháng, sau đó nàng có thể cử động tự do thoải mái rồi.

Sau khi tiễn đại phu, Văn mụ mụ treo màn lên, cười nói với Thẩm Lương: “Nhị phu nhân cũng nghe được lời nói của đại phu chứ? Chúc mừng ngài, Nhị phu nhân, người sẽ khỏe lại nhanh chóng thôi!” Trước mặt những người khác, Văn mụ mụ sẽ không gọi chủ tử của mình là ‘Tiểu thư’, tránh cho người ta nắm thóp.

Sau khi nghe Văn mụ mụ nói xong, Thẩm Lương còn chưa kịp mở miệng. Cẩm Tú, Bán Hạ và hai nha hoàn khác, một là Kim Linh, một là Ngân Linh, cũng cười rộ lên, quý gối xuống nói: “Chúc mừng Nhị phu nhân, rất nhanh người có thể khỏi hẳn rồi!”

Thẩm Lương cười cười, nói: “Thời gian qua các người đã khổ cực rồi.”

Lại nhìn Văn mụ mụ: “Ta muốn thưởng cho mỗi người bọn họ ba tháng tiền lương, mụ mụ thấy có được không?” Theo như những lời Văn mụ mụ nói lúc trước, mặc dù chủ tử bọn họ sống nương nhờ vào phủ Tây Trữ Hầu, nhưng cũng không phải là kẻ có tiếng không đáng một xu, dù sao Chu gia chỉ còn lại một mình Chu Quân Uyển, trước khi Chu mẫu qua đời đã đưa tất cả tiền bạc bao năm qua nàng tích góp được cho nữ nhi duy nhất của mình là Chu Quân Uyển, hơn nữa tiền bán đất đai ruộng vườn cũng không phải là một khoản nhỏ, đều do Văn mụ mụ cất giữ, vì vậy Thẩm Lương mới trung cầu ý kiến của nàng trước mặt tất cả mọi người.

Thẩm Lương cảm thấy bất lực bởi thân phận thấp kém hiện tại của nàng, có rất nhiều việc, đừng nói là tự thân tự lực, chỉ sợ muốn ra khỏi cửa phòng cũng không dễ dàng, dù sao nàng chưa nghe nói thiếp thất di nương nhà nào có thể hành động tự nhiên thoải mái, điều đó không hợp quy củ, cho nên biện pháp tốt nhất, đừng có nghĩ cách biến người bên cạnh thành của mình.

Cẩm Tú là từ Chu gia, đi theo Chu Quân Uyển tới Hầu phủ, sự trung thành và tận tâm thì không cần phải nói. Sau này Bán Hạ, Kim Linh, Ngân Linh mới tới hầu hạ nàng, cũng không biết sau lưng bọn họ còn có chủ tử nào khác không? Gia đình bọn họ đều là người hầu, nếu có thể khiến cho bọn họ trung tâm với nàng, sau này giúp nàng báo thù, không thể nghĩ ngờ là có rất nhiều chỗ tốt, bởi vậy nàng tuyệt đối không ngại ở thời điểm thích hợp, ban ơn huệ nhỏ thích hợp cho các nàng, thu mua lòng người.

Điều nàng lo lắng nhất chính là Văn mụ mụ có mất hứng vì hành động này của nàng? Dù sao nàng cũng không phải là Chu Quân Uyển, khó tránh khỏi lo lắng.

Lại không nghĩ rằng Văn mụ mụ rất tán thành hành động này của Thẩm Lương. Nguyên nhân là vì chuyện xảy thai của nàng, tiểu viện của các nàng giờ đây không bằng lúc trước. Văn mụ mụ không muốn vào lúc quan trọng như thế này lại còn phải đề phòng người của mình theo chủ tử khác mà chủ động đi cầu xin thêm người, đến lúc đó ai biết sẽ bị nhét hạng người gì vào đây? Còn không bằng cho bọn họ ít tiền, ít nhất bọn họ cũng đã quen việc rồi.

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lập tức cười nói: “Nhìn Nhị phu nhân nói này, ngài muốn thưởng cho mọi người, chẳng lẽ lão nô dám ngăn cản hay sao? Như vậy chẳng phải là làm phản rồi sao?” Sau đó hành lễ cảm tạ Thẩm Lương.

Nghe vậy, sự khấn trương trên gương mặt mỗi người cũng biến mất, thở phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hớn cũng bận rộn hành lễ tạ ơn Thẩm Lương, ba tháng tiền, là ba tháng tiền lương đó. Mặc dù ngày thường Nhị phu nhân cũng thường xuyên khen thưởng, hào phóng như vậy thì đây là lần đầu tiên, cũng không uống công bọn họ hết lòng hầu hạ nàng mấy ngày nay!

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên vui sướng nhiệt liệt lên, xua tan không khí trầm thấp mấy ngày vừa qua.

Ngay tại không khí vui tươi như vậy, Đinh Đương bước vào, tóc búi hai búi tròn được cố định bằng hai cái trâm cài, một phụ nhân với gương mặt nghiêm túc đưa cái khay trên tay cho tiểu nha hoàn cầm rồi đi vào.

Vị phụ nhân này không phải ai khác mà chính là nữ mẫu của Nhị gia Tề Thiếu Du, rất có thể diện trước mặt Tề phu nhân, hôm nay lại như điều gặp gỡ trong viện của Tề Thiếu Du, Cao ma ma.

Nhưng mà Cao ma ma có quan hệ mật thiết với Tề phu nhân, cho nên xưa nay cũng không thích Chu Quân Uyển, cũng chưa bao giờ bước chân vào phòng của nàng nữa bước. Không biết hôm nay ngọn gió nào lại đưa nàng ta tới đây?

Vì vậy Cẩn Tú cùng một đám nha hoàn, còn có cả Văn mụ mụ đứng chờ ra tại chỗ.

“Khụ khụ khụ. . . .” Cao ma ma giả vờ ho khan mấy tiếng, ý muốn mọi người khôi phục lại tinh thần, Văn mụ mụ lập tức thể hiện khuôn mặt tươi cười, tiến lên nửa bước quỳ gối làm lễ với Cao ma ma: “Hôm nay Cao ma ma rảnh rồi tới viện của chúng ta đi dạo sao?”

“Cao ma ma diend.4n3quy.d.o.n an khang!” Đám nha hoàn cũng rồi rít hành lễ với Cao ma ma.

Cao ma ma đỡ Văn mụ mụ đứng lên, cũng gật đầu một cái với đám nha hoàn, lúc này mới tới giường của Thẩm Lương, quỳ gối hành lễ với nàng, cười nhạt nói: “Gia nghe tin Nhị phu nhân đã tỉnh, cho nên cố ý dọn dọn phòng bếp nấu cho Nhị phu nhân một chén yến thượng hạng, ngài còn nói là bổ khí ích máu, kính xin Nhị phu nhân mau chóng ăn lúc còn đang nóng!” Sau khi Cao ma ma nói xong, tiểu nha hoàn bưng khay có đặt chén sứ tinh xảo tới, đưa tới trước mặt Thẩm Lương.

Tề Thiếu Du sai người nấu tổ yến cho nàng ăn? Nói như vậy, hẳn đối xử với nàng, không, là đối xử với Chu Quân Uyển có mấy phần tình cảm là thật đúng không? Tim Thẩm Lương đập hơi mạnh và loạn nhịp. Nhưng nếu hẳn có tình cảm với nàng, vậy thì tại sao nàng bệnh lâu như thế cũng không thấy hẳn đến thăm nàng dù chỉ một lần? Hẳn phải biết nàng vừa bị Tề phu nhân độc ác hại nàng mất đi hài tử nhưng cũng là hài tử của hẳn, mà đây cũng là hài tử đầu tiên, chẳng lẽ hẳn không đau lòng, cũng không nghĩ tới thăm nàng, trấn an nàng sao?

Không tự chủ đưa mắt nhìn Văn mụ mụ mang theo ý tứ dò hỏi.

Lúc này, trong lòng Văn mụ mụ cũng xoay chuyển liên tục. Phải biết rằng lúc trước cũng bởi vì phòng bếp nấu thuốc dưỡng thai cho Nhị phu nhân mới hại nàng mất đi hài tử. Sau này Văn mụ mụ cũng không dám tùy tiện cho nàng ăn bất kỳ thứ gì phòng bếp đưa tới nữa. Trước khi cho Nhị phu nhân ăn, Văn mụ mụ đều phải nếm qua trước. Nhưng đây là tổ yến khó có được, lại ở trước mặt Cao ma ma, mà Văn mụ mụ chỉ là một nô tài, không dám không biết tôn ti trật tự mà nếm thử trước được.

Trong khi đang suy nghĩ điend~an3qu.yd0n, lại nhận được ánh mắt dò hỏi của Thẩm Lương, Văn mụ mụ lại càng thêm căng thẳng, chỉ nghĩ nàng cũng giống như mình, sợ tổ yến này có bỏ thêm thứ gì vào đó. . . Văn mụ mụ không tiếp tục suy nghĩ nữa, hé ra khuôn mặt tươi cười, nói với Cao ma ma: “Tiểu nha hoàn mới đưa thuốc cho Nhị phu nhân, ta còn muốn đi lấy chút thức ăn để chút nữa Nhị phu nhân có thể ăn đấy, hay là Cao ma ma để chén yến này lại đây, đợi sau khi Nhị phu nhân uống thuốc xong, ta sẽ cho Nhị phu nhân ăn?”

Cao ma ma nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, âm thầm cười lạnh, đúng là chủ tử nô tài giống nhau, đều là một dạng đầu óc suy nghĩ nông cạn. Cũng không nghĩ lại, nếu Phu nhân thật sự muốn mạng các nàng, cũng có trên dưới trăm loại biện pháp, sử dụng thủ đoạn này không phải để cho người ta nắm thóp sao? Nói đi nói lại, có trách cũng chỉ trách nàng ta quá ngu ngốc, lòng dạ mềm yếu, cũng không nhìn xem có xứng đáng với đối phương hay không, thật sự không làm cho người ta cảm kích!

Hắng giọng một cái, lập tức muốn châm biếm Thẩm Lương mấy câu.

Nhưng lại không ngờ Thẩm Lương lại mỉm cười mở miệng nói: “Kính xin ma ma trở về thay ta cảm ơn Nhị gia đã thương, nói với ngài ấy đợi mấy ngày nữa thân thể ta tốt hơn, sẽ lập tức tự mình tới thỉnh an tạ ơn Nhị gia.” Nói xong lập tức nhận lấy chén sứ trong tay Cao ma ma, múc từng ngụm từng ngụm lên ăn.

Làm ăn mấy năm qua có chỗ tốt nhất, chính là học được cách nhìn mặt mà nói chuyện. Nàng chỉ cần nhìn Văn mụ mụ trong mắt thoáng hiện sự thấp thòm cùng ánh mắt khinh thường của Cao ma ma, Thẩm Lương không khó đoán ra ý nghĩ trong lòng của hai người này.

Ý nghĩ của nàng và Cao ma ma cũng không sai biệt lắm, Tề phu nhân thân là đương gia chủ mẫu cao cao tại thượng tại Hầu phủ, muốn làm gì nàng, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay, lại không cần làm những chuyện hại người trước mặt bao nhiêu người khác khiến bọn họ đều biết. Có thể thấy được chén yến này không có bỏ thứ gì trong đó. Và lại nếu thật sự do Tề Thiếu Du phân phó đưa tới, nàng làm sao lại không làm hẳn đẹp mặt, để sau này khi hẳn biết, trong lòng thoải mái một chút? Dù sao hẳn cũng là phu quân của nàng, là núi dựa sau này của nàng, là lợi thế để nàng báo thù sau này, cho nên cũng không thể đắc tội được!

Mất thấy Thẩm Lương thật sự ăn tổ yến, và lại sắc mặt bình tĩnh, mặt mày tươi cười, không chút nào hoài nghi. Thật sự khiến Cao ma ma nửa mắt mà nhìn, nhưng rất nhanh đã hiểu nhất định Thẩm Lương đã nhìn thấu tâm tư của mình, sau đó nhàn nhạt nói: “Sau khi lão nô trở về nhất định sẽ chuyển lời của Nhị phu nhân!” Sau đó yên tĩnh nhìn nàng ăn hết chén yến, chào một cái rồi lập tức lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Dung Hợp

Cao ma ma vừa đi, Thẩm Lương súc miệng lại cùng Văn ma ma hàn huyên mấy câu, thấy trong người có chút mệt mỏi nên tạm thời để Văn ma ma lui ra, còn mình thì nằm xuống nghỉ ngơi. Mặc dù nàng còn tỉnh táo nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu, giảng co một trận này thật có chút không chịu nổi.

Nàng vừa nằm xuống, Văn ma ma cùng Cẩm Tú tươi cười đi vào. Sau khi hành lễ liền không kịp chờ đợi mà nói: “Nhị thiếu phu nhân, nô tì vừa lên đi theo sau Cao ma ma, quả nhiên thấy bà ta đi vào thư phòng nhị gia phục mệnh, có thể thấy chén tổ yến kia là do gia nhân phó người đưa tới, Nhị gia trong lòng vẫn còn nhớ thương Nhị thiếu phu nhân đây ạ”

Văn ma ma nghe vậy liền cười nói: “Nhị gia trọng tình nghĩa, lại là thanh mai trúc mã với Nhị thiếu phu nhân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tự nhiên không thể tầm thường, nhớ thương Nhị thiếu phu nhân cũng là lẽ thường. Nhị thiếu phu nhân cần hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể. ...thừa dịp vào lúc này cũng Nhị gia ân ái, sớm lại mang thai sinh quý tử.”

Vốn bà còn lo lắng chén tổ yến kia có vấn đề, thấy Thẩm Lương lại dám ăn trước mặt Cao ma ma, lo lắng không chịu được, chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì, vào lúc này lại xác nhận canh này đích xác là Tề Thiếu Du phân phó người đưa tới, tâm không khỏi nhộn nhạo vui mừng.

Trong lòng Thẩm Lương nửa niềm vui mừng cũng không có, nếu có cũng chỉ có châm chọc cùng bi phẫn, lúc Cao ma ma nói đây là canh do Tề Thiếu Du đưa, tâm nàng liền tràn ra hận ý vô cùng lạnh liệt.

Hận ý đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, so với nỗi hận của nàng đối với Thẩm gia chỉ có hơn chứ không có kém, cường liệt tựa như sắp nổ tung lồng ngực nàng, đau đến nỗi trái tim cứ như bị cắn nuốt bởi hận ý!

Thẩm Lương biết hận ý này là của bản thân Chu Quân Uyển, mặc dù nàng không phải Chu Quân Uyển nhưng hoàn toàn có thể cảm ứng được.

Quả thật ban đầu Chu Quân Uyển chịu gả cho Tề Du cũng là do Thái phu nhân đứng giữa khuyến khích cùng dụ dỗ, mặc dù Chu Quân Uyển không phải cô nhi đã mất tất cả, nàng còn trẻ, thiếu gì cách báo ân? Nhưng cuối cùng nàng lại lựa chọn gả cho Tề Thiếu Du làm thiếp, chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất nàng phải lòng Tề Thiếu Du, cho nên mới uất ức chính mình!

Nhưng Tề Thiếu Du đối đãi với nàng như thế nào? Để mặc cho mẹ ruột giết chết con mình, còn hại chết cả nàng, đúng là “Vi mầu mà mạnh”, huống chi lại cướp đi tính mạng của Chu Quân Uyển, nàng có thể không hận sao? Nàng hận chết hẳn cũng là điều không quá đáng!

Bởi thế nàng chỉ nhân nhạ nói một câu: “Ta biết rồi. Ta mệt, cần nghỉ một lát, các người lui xuống đi!” Nói xong liền lật người hướng mặt vào trong, không nói thêm lời nào nữa.

Văn ma ma cùng Cẩm Tú nhìn nhau, không nhìn được thẩm thử dài một hơi, Văn ma ma cảm xúc lại càng ngổn ngang, nén nước mắt vào trong.

Ban đầu tiểu thư kiên trì muốn gả cho Nhị gia, bà đã hết lời khuyên nhủ, có dụ dỗ với uy hiếp, thế mà tiểu thư vẫn quyết gả. Tiểu thư là chủ, bà là nô, tâm tiểu thư đã quyết, bà chỉ còn nước thuận theo, còn có thể thế nào được nữa? May mắn Nhị gia còn mấy năm thanh mai trúc mã, phạm nghi ở nội viện ba ngày đã có hai ngày nghỉ trong phòng tiểu thư, cùng tiểu thư vô cùng ân ái, khiến tiểu thư rất nhanh đã mang thai, trái tim bà theo đó mới đặt xuống, nghĩ lần này dù tiểu thư sinh nam hài hay nữ hài, nửa đời sau vẫn có thể dựa vào!

Ai có thể nghĩ chuyện lại xảy ra như vậy? Bên ngoài là Lục Vi vì ghen tị mà bỏ hoa hồng vào đồ ăn khiến tiểu thư xảy thai, bên trong ai có thể đảm bảo rằng phu nhân không tham gia. Nhị gia mắt không mờ, không thể nào không nhìn ra, thế nhưng lại chỉ gọi đại phu đến, một lần đi qua thăm cũng chưa từng!

Trong phủ đều nói Nhị gia là người đa tình lại mềm lòng, nhưng thật chất hẳn lại là người vô tình nhất, khó trách tiểu thư tâm lạnh, những người phục vụ bên người như bà chỉ còn cách khuyên tiểu thư nghĩ thông suốt, tránh trường hợp tình cảm giữa nhị gia và nhị thiếu phu nhân xa cách. Ngày tháng còn dài, để nhị gia biết tiểu thư oán hận hẳn, chủ tử bọn họ ở phủ này thật không có chỗ đặt chân.

Vàng trang thanh lãnh ngự trên cao, vây quanh là những vì tinh tú lấp lánh, sắc trời lạnh ngắt xanh xám, nổi bật cái yên tĩnh đến lạnh người trong đêm.

Thẩm Lương lẳng lặng nằm trên giường, không động đậy, nhìn xa giống như đã ngủ say, đến gần mới biết mắt nàng vẫn mở to, thần sắc thành tỉnh.

Bởi vì liên tiếp ngủ mấy ngày, nhiều hơn là cái nóng rực đang đốt cháy trái tim, vừa nghĩ đến chuyện sáng ngày, hận ý trong lòng lại tràn ra mãnh liệt, hận đến nỗi hai hàm răng ma sát với nhau tạo ra tiếng nghiến “kèn kẹt”.

Nàng theo bản năng ôm chặt hai cánh tay, thế nhưng ngọn lửa hận thù vẫn thiêu đốt làm nàng phát đau. Nỗi hận của nàng tựa như cây đuốc rực lửa U Minh (lửa địa ngục), đau đớn làm nàng cuộn chặt người, thân thể bộc phát đến cực hạn, trong mắt nàng đỏ như máu, hiện lên từng khuôn mặt của những người đã hại nàng.

Thật hận, thật hận! Hận không thể lóc thịt, phân thân mấy người này, để bọn họ chết không được từ tế, chết không toàn thây!

Thẩm Lương không tự chủ được mà cắn chặt răng, phát ra tiếng nghiến rợn người, trong đêm an tĩnh tựa như tiếng oán thán của oan hồn.

Không biết bao nhiêu lâu, trong nhà rớt cuộc đã khôi phục được sự yên tĩnh, hơi thở lạnh lẽo phát tán trong không khí cũng đã biến mất.

Thẩm Lương hít sâu một hơi, ép buộc mình tỉnh táo lại, nếu trời cao cho nàng một cơ hội được sống lại lần nữa, nàng tất nhiên sẽ không bỏ phí cơ hội này, nàng sẽ đem những người kia nợ máu phải trả bằng máu!

Nàng không tiếng động cười lạnh, Thẩm Thiêm Tài, Đỗ thị, Thẩm Băng, còn có Thôi Chi Phóng, các người nhất định không ngờ ta còn sống! Các người sẽ nhận báo ứng ngay thôi, ngày đó ta chịu khổ sở, các người tương lai nhất định khổ gấp trăm ngàn lần.

Còn có Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiếu Du, các người cũng chờ đấy, Chu Quân Uyên chịu nỗi đau như thế nào, ta sẽ tăng nỗi đau gấp trăm nghìn lần trên người các người.

Kể từ ngày hôm nay, Thẩm Lương là Chu Quân Uyên, Chu Quân Uyên là Thẩm Lương, trên vai nàng gánh vác hai huyết hải thâm thù, nàng sẽ vì cả hai người mà đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thề Độc

Mãi cho đến khi qua canh năm, Chu Quân Uyên mới buồn ngủ chịu không nổi, đã ngủ.

Mở mắt ra thì trời đã sáng choang rồi.

Trong nhà rõ ràng đã được quét dọn sạch sẽ, tất cả rèm cửa đều được vén lên, lộ ra cái cửa sổ nhỏ cửa được mở hé ra, trên bàn nhỏ trước giường được cắm một bình hoa nhũ diêu tươi tắn, tuy đã vào mùa xuân nhưng trong góc giường vẫn còn đốt một chậu than tơ bạc.

Thấy tình cảnh này, Chu Quân Uyên không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn đang sợ hãi, một khi nàng tỉnh lại sẽ lập tức phát hiện những chuyện xảy ra lúc trước chỉ là một giấc mộng, thật ra nàng đã chết rồi. Vì vậy nàng thức mãi cho đến lúc nửa đêm, cho dù không mở nổi mí mắt, thế nhưng nàng cũng không dám nhắm mắt lại mà ngủ.

Vô cùng may mắn là nàng vẫn còn sống, thật là tốt!

Chu Quân Uyên vui mừng một hồi, lập tức vùng vẫy muốn xuống giường, sau đó có thể đi đi lại lại cho thỏa thích.

Nằm nhiều ngày như vậy, nàng cảm thấy xương cốt rã rời, quan trọng nhất là, nàng rất hy vọng được đi lại để có thể cảm nhận được cảm giác hai chân còn có thể giẫm trên mặt đất. Chỉ khi đã chết qua một lần mới biết, có thể sống lại được là điều quý báu biết bao. Lúc trước nàng còn mơ mơ màng màng không thể hành động như thường cũng thôi, hôm nay thật không dễ dàng mới tỉnh lại được, đương nhiên nàng muốn cảm thụ một chút.

Chu Quân Uyên vừa vén chăn lên, Cẩm Tú đã đi vào, thấy nàng muốn xuống giường, vội vàng tiến lên mấy bước, mỉm cười nói: “Nhị phu nhân nằm đã lâu thấy khó chịu, muốn xuống giường đi lại một chút sao?”

“Thật sự thấy khó chịu.” Chu Quân Uyên gật đầu một cái.

Vừa dứt lời, Cẩm Tú xoay người gọi ra bên ngoài một tiếng: “Bán Hạ, Nhị phu nhân đã tỉnh, mau vào hầu hạ!” Sau đó vén chăn lên, sau đó lấy chiếc áo choàng cheu những cành hoa nhỏ, chế tác tinh xảo khoác lên người nàng.

Bán Hạ vừa tiến vào phòng lập tức ngồi xổm trước giường, nhẹ nhàng mang giày cheu cũng được chế tác xinh xắn mang vào chân cho nàng.

Chu Quân Uyên hơi không thích ứng, sau này Thôi gia ăn nên làm ra, cũng mua vào hơn mười hạ nhân để hầu hạ, nhưng không biết có phải nàng trời sanh mệnh khổ hay không, dù sao đi chăng nữa nàng cũng không quen với việc com được đưa tới miệng, y phục được đưa tới tay, mọi chuyện đều có hạ nhân hầu hạ. Bởi vậy có rất nhiều việc nàng đều tự thân tự lực, nhưng ngay từ đầu, Thôi Phóng thích ứng rất nhanh. Nàng vội vã lắc đầu xua tan những suy nghĩ này ra khỏi đầu, nắm lấy tay Cẩm Tú và Bán Hạ, xuống giường, bắt đầu bước những bước đi chậm rãi.

Nàng mới đi chậm rãi mấy vòng ở trong phòng đã mệt phải thở hồng hộc, nhưng nàng vẫn không chịu dừng lại, càng không muốn lên giường nằm tiếp. Nàng muốn đi ra ngoài một chút, nàng vẫn chưa từng đi ra khỏi phòng đó!

Cẩm Tú cùng Bán Hạ thấy nàng mệt mỏi, mặt mũi trắng bệch nên cũng có chút khản trương, bởi vậy Cẩm Tú lập tức khuyên nhủ: “Thân thể của Nhị phu nhân vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hay là hôm nay chỉ đến đây thôi, người lên giường nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi sáng mai thân thể khá hơn, chúng ta sẽ đi ra ngoài?”

Chu Quân Uyên đứng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó cười nói: “Chỉ mới mấy bước mà thôi, ta không yếu đến nỗi mới đi mấy bước mà chóng đờ không nổi chứ? Và lại, ta nằm trên giường đã nhiều ngày trời, cảm thấy xương cũng đau, đang muốn hoạt động một chút để giãn gân cốt đấy. Các người không

cần lo lắng, thân thể của ta ta tự biết, không có việc gì, mau đi ra bên ngoài đi, nếu ta cảm thấy khó chịu chỗ nào lập tức nói cho các người biết.” Nàng biết các tiểu thư, cô nương của các gia đình giàu có đều được cung phụng, cũng chính vì như vậy nên phần lớn thân thể của các nàng đều không tốt. Nếu hôm nay nàng đã là Chu Quân Uyển thì điều đầu tiên nàng phải làm chính là làm cho thân thể này khỏe mạnh hơn trước. Thấy nàng kiên trì, Cẩm Tú cùng Bán Hạ không khuyên nữa, đành phải thận trọng đỡ nàng. Thật ra phòng ngủ và phòng khách chỉ được ngăn cách bằng một số đồ nội thất.

Trong phòng khách được treo một bộ câu đối bọc vàng, bên trên là chữ viết rồng bay phượng múa, Chu Quân Uyển nhận ra đó là chữ của Trương Húc. Bàn ghế đều được làm từ gỗ hoa lê, do chính những thợ thủ công giỏi tỉ mỉ chế tạo nên, trên bàn bày một cái bình men sứ Thanh Ngọc, trong bình còn cắm vài chiếc lông không tước, gió vừa thổi vào, những cọng lông rung rung theo gió, trông rất đẹp mắt.

Chu Quân Uyển không nhìn được mà nhớ tới chuyện xưa.

Đó là sau khi Thôi Phóng đạt Cử Nhân, nàng nghĩ hẳn không giống như xưa nữa, nếu để bạn học của hắn, Lai gia đến làm khách, nhìn thấy bầu không khí mặc mạc trong nhà thật sự không ổn, vì vậy dành chút thời gian tự mình đi mua những món đồ trang trí xa xỉ về bày biện. Không nghĩ tới, sau khi Thôi Phóng thấy lại nói nàng ‘chỉ có mấy nhà đột nhiên giàu có, mới hận không thể lấy hết vàng bạc ngọc ngà treo đầy nhà, chỉ sợ người khác không biết mình có tiền’, lại còn cười nàng là ‘nhà giàu mới nổi’. Sau đó, không biết hắn lấy mấy món đồ cũ từ nơi nào bày biện lại, nói đây mới chính là phong thái của gia đình thư hương nên có.

Khi đó trong lòng, trong tim nàng đều là hắn, cho dù hắn nói cái gì, làm cái gì nàng cũng cảm thấy đúng đắn, cũng nghe theo lời hắn vô điều kiện, chỉ ngoại trừ việc hắn không cho nàng tự mình ra cửa bàn chuyện làm ăn, muốn nàng giao tất cả những chuyện này cho quản sự làm, hắn còn nói đây là đáng về của một đương gia chủ mẫu, nương tử của Cử nhân nên có. Nàng thật sự thích buồn bán, cũng không yên tâm giao giang sơn do chính tay mình tạo ra giao cho người khác. Cho nên, mặc dù mỗi đêm hai người bọn họ vẫn nằm chung trên một chiếc giường nhưng tâm dần dần cách xa!

Nhưng dù như thế nào, bọn họ cũng là vợ chồng son, cùng chung hoạn nạn, tại sao hắn lại có thể sau lưng nàng mà làm cho muội muội của nàng mang thai đứa bé của hắn. Còn bày mưu đặt kế cho thân sinh phụ mẫu của nàng, buộc nàng phải đồng ý ghênh đón Thẩm Băng vào cửa, nếu không lập tức thiêu cháy nàng? Thật là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, uống công nàng chịu nhiều đau khổ, uất ức vì hắn, thậm chí ngay cả cơ hội làm mẹ cũng đoạn tuyệt, vậy mà hắn lại đối xử với nàng như thế. Nàng không để cho hắn chết không có chỗ chôn thân, thế không làm người!

“Ai nha, tại sao các người lại để cho Nhị phu nhân xuống giường, thân thể của Nhị phu nhân vẫn còn chưa hồi phục đâu! Thật là hồ đồ!” Hai tay của Chu Quân Uyển đang nắm thật chặt, hàm răng cũng cắn chặt lấy nhau, Văn mụ mụ bụng khay nước đen đi vào, thấy nàng xuống giường, vẫn còn muốn đi ra gian ngoài, lập tức mắng Cẩm Tú và Bán Hạ, mắng xong lại nhìn Chu Quân Uyển: “Nhị phu nhân, thân thể ngài vẫn chưa hồi phục như cũ, vẫn là nên quay về giường nằm nghỉ ngơi...”

Nói còn chưa dứt lời, lập tức nhìn thấy gương mặt vặn vẹo cùng trông mắt lạnh lẽo của Chu Quân Uyển khiến nàng sợ tới mức không dám nói nữa.

Lúc đó, Chu Quân Uyển đã hồi phục thần trí, thấy sắc mặt hốt hoảng của Văn mụ mụ, ánh mắt dời đi không dám nhìn mình, nàng nghĩ nhất định là do thù hận đối với Thôi Phóng biểu lộ ra ngoài, vì vội nàng vội vàng thu hồi lại sự thù hận thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, nói: “Năm nhiều ngày rồi, xương ta cũng đau, cho nên muốn đi lại một chút, mụ mụ cũng đừng trách Cẩm Tú và Bán Hạ.” Giọng điệu hết sức mềm mại, sắc mặt hết sức điềm đạm, nàng hi vọng Văn mụ mụ không nhìn ra sơ hở gì.

Văn mụ mụ không nhìn được mà hoài nghi, nhất định vừa rồi bản thân mình hoa mắt, từ trước tới nay tiểu thư dịu dàng động lòng người, coi như hôm nay nàng oán trách Nhị gia, nhưng cũng chỉ là tạm thời nghĩ không thông thôi, tại sao lại có thể lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy? Đúng, nhất định là mình hoa mắt thôi!

Ở trong lòng khuyên nhủ một hồi, Văn mụ mụ tiến lên đỡ Chu Quân Uyển đi tới giường ngồi xuống, nâng chén thuốc nóng hồi lên: “Ta tự mình nấu thuốc, nhân lúc thuốc còn nóng, Nhị phu nhân mau chóng uống đi!”

Chu Quân Uyển không chắc Văn mụ mụ có nghĩ ngờ hay không, ít làm ít sai, nàng gật đầu một cái, nhận lấy chén thuốc.

Vừa đưa thuốc tới bên miệng, lập tức bên ngoài truyền tới một giọng nữ: “Lâm phiến Kim Linh tỷ tỷ thông báo một tiếng, nô tỳ Vân Cẩm, thỉnh an Nhị phu nhân!”

Lời còn chưa dứt, mọi người trong phòng, trừ Chu Quân Uyển, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Động Phòng

“.....Lâm phiến Kim Linh tỷ tỷ thay ta thông truyền một tiếng, báo với Nhị thiếu phu nhân nô tỳ Vân Cẩm đến thỉnh an người.”

Mắt thấy mọi người nghe đến giọng nói đều biến sắc, lòng Chu Quân Uyển không khỏi tràn đầy kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc chủ nhân giọng nói này là ai lại có thể có bản lĩnh làm mọi người ở đây thay đổi sắc mặt.

Nàng liền mang ánh mắt thăm dò về phía Văn ma ma.

Lại thấy Văn ma ma nghiêng răng, gương mặt tràn đầy thù địch, còn không nhìn nàng liền phân phó với Cẩm Tú bên cạnh: “Nàng ta còn có mặt mũi mà thỉnh án Nhị thiếu phu nhân? Người lập tức đi ra đuổi nàng ta đi, tránh làm dơ bản địa phương của Nhị thiếu phu nhân.”

Cẩm Tú cũng là một khuôn mặt giận giữ: “Ta sẽ đi đuổi nàng ta!” Nói xong liền sai bước ra ngoài.

Chốc lát bên ngoài liền nghe thấy giọng Cẩm Tú bén nhọn truyền vào: “Khó được Văn Cẩm tỷ tỷ còn nhớ được cánh cửa này.....Không đúng, không đúng, ta nên gọi người một tiếng Văn Cẩm cô nương mới đúng, kính xin Văn Cẩm cô nương đừng trách tội Cẩm Tú.”

Chu Quân Uyển không khỏi nhủ mảy, nàng mặc dù cùng Cẩm Tú chung đụng không nhiều lắm nhưng cũng biết nàng là một cô nương ôn hòa hào phóng, ngược lại lại có thời điểm chau ngoa đến vậy khiến nàng lại càng tò mò đối với vị Văn Cẩm cô nương bên ngoài.

Nhìn rồi nhìn, cuối cùng không nhìn nổi nữa liền hỏi Văn ma ma: “Ma ma, Văn Cẩm này...rất cuộc là à?”

Văn ma ma có vẻ rất tức giận, không ngờ lại nghe thấy Chu Quân Uyển hỏi, lại nhớ đến chuyện Chu Quân Uyển không nhớ rõ chuyện trước kia, trên khuôn mặt đang giận giữ liền bị bi thương thay thế, bà vội nặn ra một chút ý cười: “Chỉ là ột nha đầu thôi, không đáng để Nhị thiếu phu nhân nhớ trong lòng, Nhị thiếu phu nhân ngài mau thừa lúc thuốc còn nóng uống vào mới hiệu quả.”

Có thể để cho Văn ma ma cùng Cẩm Tú tức giận đến vậy, mà lại cùng bộ với tên của Cẩm Tú... Chẳng lẽ nàng ta cũng là người từ Chu gia mang tới, nàng ta đã làm gì có lỗi với nàng hay sao?

Ý niệm vừa thoáng qua, Chu Quân Uyển liền thử mở miệng dò xét: “Văn ma ma, Văn Cẩm có phải là theo ta từ lúc còn ở Chu gia hay không? Nàng ta đã làm chuyện gì có lỗi với ta à? Ma ma cứ trực tiếp nói cho ta biết là được, tránh cho ta biết chuyện từ miệng người khác, chuyện này mà nháo lên cũng không hay.”

Trong mắt Văn ma ma thoáng qua vẻ giãy giụa, may mắn, chỉ một lúc sau bà mới gian nan gạt đầu: “Phải, nàng ta đúng là người theo Nhị tiểu thư từ Chu gia sang, chỉ là...hôm nay nàng ta đã là người của Nhị gia Nhị thiếu phu nhân cũng đừng để trong lòng, nàng ta dù có thể nào đi nữa thì thân phận nàng ta vẫn là một nô tỳ, kẻ ước bán thân vẫn còn trong tay ngài. ....Nhị gia ban đầu cũng là do ngài đang trong thời gian mang thai mới thu nàng ta vào phòng, nói cho cùng cũng là nhìn mặt mũi của ngài, chờ thêm mấy ngày nữa khi thân thể ngài đã tốt lên rồi, xem Nhị gia có còn liếc mắt nhìn nàng ta nữa không?” giọng bà nói rất cẩn thận, làm như chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ làm cho Chu Quân Uyển tức giận hay đau lòng gì đó.

Lại không biết Chu Quân Uyển không đợi bà nói xong đã thoải mái thở dài một hơi. Nàng còn tưởng Văn Cẩm kia đã làm gì với nguyên chủ khối thân thể này, thì ra là chuyện này.

Nàng còn đang lo lắng không biết mai này khi thân thể nàng bình phục sau một đoạn thời gian dài làm thế nào để không phải hợp phòng với tên kia mà Tề Thiếu Du vẫn giữ được sủng ái với nàng. Coi như nàng có không thừa nhận cũng không được, mặc kệ là nhà cao môn đại hộ hay hàn môn bản gia, nữ nhân được trượng phu sủng ái khác xa với nữ nhân không được sủng ái. Cơ hội tốt như thế này đưa đến tay nàng quyết không buông.

Nàng liền không trả lời câu hỏi của Văn ma ma mà trực tiếp cất giọng ra bên ngoài: “Cẩm Tú, cho Văn Cẩm vào đi!”

Vừa dứt lời liền thấy mọi người bao gồm cả Văn ma ma đều trợn mắt chấn kinh, một bộ dáng mình nghe nhầm, Văn ma ma đang gấp lại càng gấp, định mở miệng khuyên nhủ Chu Quân Uyển.

Chu Quân Uyển khoát tay không cho nói, bà lại nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Nhị thiếu phu nhân, bà đành pahir im lặng chờ diễn biến.

“Nô tỳ Văn Cẩm thỉnh an Nhị thiếu phu nhân. Chúc Nhị thiếu phu nhân ngọc thể Khang kiện, vạn phúc an khang!”

Văn Cẩm vô cùng xinh xắn, mặt trái xoan, mắt dài nhỏ nhìn mềm mại mà đáng yêu, long mày thon thả, đôi môi đỏ thắm, vóc người đầy đặn, mặc y phục màu hồng nhẹ nhàng, hai đóa trâm hoa bạc cài búi tóc, vùng tay ngẩng đầu nhìn cũng rất thanh tao, thật đúng là một tiểu mỹ nhân.

Chu Quân Uyển vừa quan sát Văn Cẩm vừa thầm nghĩ, cổ thân thể này của nàng là một mỹ nhân hiếm có, Văn Cẩm cũng thế, theo như lời Văn ma ma thì Lục Vi đã chết hơn Văn Cẩm rất nhiều, tên cận bà Tề Thiếu Du này đúng là nhiều điểm phúc quá đi.

Chỉ là nàng sẽ rất nhanh sẽ cho hắn thấy, chỉ nhìn mà không được ăn cũng là một loại điểm phúc!

“Đứng lên đi!” Chu Quân Uyển cười híp mắt đích thân nâng Văn Cẩm đứng dậy, phân phó Ngân Linh mang ghế cho nàng ta ngồi, nàng nhìn thấy Văn ma ma cùng Cẩm Tú đều có vẻ mặt không cam lòng.

Văn Cẩm không khỏi có chút thị sùng nhục kính*

*Được sủng ái mà lo sợ.

Nàng ta mặc dù đã cùng Nhị gia cùng phòng, tiền lương cũng được tăng, địa vị cũng cao hơn so với lúc trước, gần đây lại bởi vì Chu Quân Uyển sảy thai, Lục Vi chết mà cũng được Nhị gia sủng ái.

Nhưng nàng ta thân thể vẫn là nô tỳ của Chu Quân Uyển, ban đầu Chu Quân Uyển chải tóc động phòng cho nàng ta, nàng ta cũng biết Văn ma ma cùng Cẩm Tú rất tức giận. Hầu Phủ quản lý hạ nhân lòng leo, ngạo sáng trong tối đều có người kiểm nàng ta gây khó dễ, cuộc sống trôi qua không hề thư thả

như lúc còn hầu hạ bên người Chu Quân Uyển.

Khó trách nàng ta vừa nghe Chu Quân Uyển đã tỉnh lại liền chạy tới đây để thỉnh an, nàng ta nghĩ nhân cơ hội này làm mềm lòng Chu Quân Uyển, đề phòng tương lai có bị thất sủng cũng không có nơi nương tựa.

Không ngờ nàng ta sẵn sàng đến trước mặt Chu Quân Uyển với tư thái thấp hèn nhất, dù Chu Quân Uyển có nói gì làm gì cũng không chối bỏ. ....Nàng ta định chuẩn bị mười hai phần nịnh nọt Chu Quân Uyển, thấy nàng thần sắc mệt mỏi, nàng ta thức thời rời đi, chỉ lưu lại một câu: “Nô tỳ sáng mai lại trở lại thỉnh an Nhị thiếu phu nhân.” Cung thuận hành lễ rồi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tranh Công

Edit: Nhận

“..... Nhị phu nhân, ngài cần gì cho tiểu tiện nhân kia cái nhìn hòa nhã chứ? Nàng ta là người bắt trung bắt nghĩa, nên trự tiếp đuổi ra mới phải, tránh cho con mắt của ngài dơ bẩn, ngài thì thật tốt, còn cho nàng ta vào, làm dơ bẩn chỗ ngồi của ngài.”

Bóng lưng của Văn Cẩm vừa biến mất sau màn trúc, Văn mụ mụ không nhịn được lập tức oán trách.

Cẩm Tú cũng lầu bầu nói: “Bởi vì trước đây nàng ta làm biết bao nhiêu chuyện hèn hạ, làm hại Nhị phu nhân lúc nào cũng bị nhạo báng. Hôm nay Nhị phu nhân còn thể hiện vẻ mặt ôn hòa với nàng ta. Sáng mai nàng ta sẽ nói với tất cả mọi người trong viện, mọi người sẽ cảm thấy tính tình Nhị phu nhân mềm yếu dễ khi dễ!”

Thật may nàng đã đoán trước được phản ứng của hai người này, đã nghĩ trước phải ứng đối như thế nào...Chu Quân Uyển âm thầm cảm thấy may mắn, lệnh cho Kim Linh, Ngân Linh lui ra ngoài sau đó nói với Văn mụ mụ và Cẩm Tú: “Các người làm như ta nguyện ý cho nàng đến để làm bẩn mắt ta hay sao? Cái này không phải là nói cho nàng ta biết ta đã thay đổi hay sao?”

Ngừng lại một chút, trong lời nói mang theo mấy phần khổ sở: “Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, bỏ qua chuyện xuất thân cao quý của nàng, bỏ qua bản tính có mối nối cũ của đám nam nhân, chỉ đơn cử dòng chính và thứ cũng đã có sự khác nhau, đã không bằng người ta, mà ta lại...không có hài tử. Mà phu nhân trước sau đều chán ghét không muốn đến nhìn mặt ta, về sau trong viện này ta cũng khó có đất đặt chân! Mặc dù ta còn có Thái phu nhân, mà nói khó nghe một chút, 9dien d?an le

Nói một hơi dài, Văn mụ mụ cùng Cẩm Tú nghe xong cũng buồn bã. Hơn nữa đôi mắt của Văn mụ mụ đỏ lên, chốc lát sau nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thật là uất ức cho ngài!”

Nếu như ngày đó tiểu thư chịu nghe lời khuyên của mình, gả cho nam nhân khác làm nương tử, dù nghèo một chút nhưng bản thân mình vẫn làm chủ, dù sao cũng tốt hơn là bây giờ phải chịu đựng, một nô tài phản bội cũng phải dủ dẫm. ....Văn mụ mụ vội lắc đầu, quăng hết tất cả các ý tưởng ra sau đầu, hiện tại hối hận cũng đã muộn, đều đã là chuyện gao nấu thành com rồi, vẫn là suy nghĩ phải làm sao để cuộc sống sau này dễ dàng hơn!

Chu Quân Uyển thấy Văn mụ mụ và Cẩm Tú đồng ý với lời giải thích của mình, không muốn tiếp tục chuyện này nữa, lại càng không muốn để cho hai nàng biết tân Nhị thiếu phu nhân có còn nguyện ý gả vào Tề gia nữa hay không, chỉ là đổi chủ đề hỏi Cẩm Tú: “Đúng rồi, người biết khi nào Thái phu nhân trở lại không?”

Mặc dù đối với vị Thái phu nhân kia nàng không có chút thiện cảm nào, nhưng Chu Quân Uyển biết nếu mình muốn báo thù, nơi dựa tốt nhất vẫn là nàng ta. Xa không nói, lấy thân phận thiếp thất chỉ thứ hai của nàng mà nói, cái cơ duy nhất để nàng có thể tự do đi lại trong phủ chính là đi thỉnh an Thái phu nhân, nếu không nàng cũng chỉ có thể ngây ngốc trong viện của mình, bất cứ chuyện gì cũng đừng nghĩ tới, vì vậy nàng rất để ý khi nào Thái phu nhân mới đi lễ Phật trở về.

Cẩm Tú thấy nàng hỏi, vội nói: “Nô tỳ sớm đã nghe qua, mười tám tháng sau Thái phu nhân mới trở về, đến lúc đó thân thể của Nhị phu nhân có thể hồi phục lại như cũ, nhưng (dien)đ an le*quydon mà nếu xin Thái phu nhân làm chủ cho Nhị phu nhân, chỉ sợ...” Nếu như Thái phu nhân vừa nghe tin Nhị phu nhân gặp chuyện lập tức trở về thì tốt biết bao?

Tuy Cẩm Tú không nói hết nhưng Chu Quân Uyển hiểu rất rõ ý của nàng, không hỏi âm thầm cười lạnh.

Tranh đấu cùng với con dâu, không thể nghi ngờ là Chu Thái phu nhân không chiếm được thế thượng phong, nếu không cũng sẽ không nhọc lòng lợi dụng nàng, trông cậy vào việc nàng đắc tội với Tề phu nhân. Trước không nói nàng có nguyện ý hay không, quan trọng chính là nàng phải có cái năng lực kia, nàng hi vọng vào bản thân nhưng lại càng chỉ có thể trông cậy vào mình!(mình đây là Thái phu nhân ạ)

Cũng may, nàng đã có đại khái kế hoạch, chỉ chờ Chu Thái phu nhân sau khi trở lại, lập tức có thể hành động rồi. Trong thời gian ngắn, mỗi ngày Chu Quân Uyển không phải đi dạo trong sân một chút, phơi nắng một chút thì chính là trò chuyện với Văn mụ mụ và Cẩm Tú, khéo léo hỏi tất cả tình hình trong Hâu phủ, nếu không thì chính là trình diễn tiết mục ‘Tỷ muội tình thâm’ với Văn Cẩm, mỗi ngày trôi qua cũng không khó khăn lắm.

Về phần thân thể của nàng, cũng nhờ Văn mụ mụ và Cẩm Tú hết lòng chăm sóc, khôi phục lại rất nhanh.

Một buổi sáng đẹp trời, Văn Cẩm lại chạy tới thỉnh an.

Ân cần hành lễ chào hỏi một phen, Văn Cẩm cười làm lành nói: “Khí sắc hôm nay của Nhị phu nhân thật tốt. Sáng nay Nhị gia vừa ra khỏi cửa còn hỏi nô tỳ là Nhị phu nhân có khỏe hơn không, còn nói buổi chiều muốn tới thăm Nhị phu nhân nữa, nếu để cho Nhị gia thấy Nhị phu nhân khỏe lên như vậy, không chừng sẽ rất vui mừng!”

Đây là đang tranh công với nàng sao... Chu Quân Uyên cười lạnh trong lòng, trên mặt không biểu hiện gì, khẽ nhíu mày cố ý nói: “Mặc dù ta sanh non, thân thể còn chưa hồi phục như cũ, Nhị gia đến thăm ta, ngộ nhờ mắc bệnh, vậy chẳng phải ta lại gây ra lỗi lầm sao? Người nên khuyên Nhị gia không cần tới!”

Hiện tại bên cạnh Tề Thiếu Du cũng chỉ có hai người là nàng cùng Văn Cẩm. Mặc dù Văn Cẩm xinh đẹp, mỗi ngày đều là thịt cá, khó bảo đảm sẽ không ngán. Tới viện của nàng chỉ là việc sớm hay muộn, cũng thật làm khó cho Văn Cẩm phải tranh công trước mặt nàng, chỉ là ai bảo nàng (Chu Quân Uyên) đang cần có nàng (Văn Cẩm) chứ, trước tiên tạm chịu đựng.

“Nô tỳ có thân phận gì mà dám khuyên Nhị gia?” Văn Cẩm cười còn ngọt ngào hơn với lúc này, làm như không nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Văn mụ mụ: “Vội lại lấy tình cảm của Nhị gia đối với Nhị phu nhân mà nói, nếu thật sự bị lây bệnh, chắc chắn ngài ấy cũng vui vẻ chịu đựng!”

Chu Quân Uyên nghe vậy, mím môi giả vờ xấu hổ cúi đầu, nhân tiện che giấu ánh mắt giễu cợt. Tề Thiếu Du làm gì có tình cảm với nàng, mà nếu như có, như vậy cũng tuyệt đối không bị nổi tình cảm của nàng lúc trước dành cho hắn!

Văn Cẩm vừa mới rời đi, Văn mụ mụ lập tức quay đầu ra cửa mà mắng chửi: “Phi, đồ tiện thiếp bi ổi, Nhị gia có tới viện của Nhị phu nhân hay không, nàng ta xứng để hỏi sao, còn dám khinh cuồng như vậy? Chờ đến buổi chiều Nhị gia tới thấy Nhị phu nhân đã khỏe, khôi phục ân ái lúc trước với Nhị phu nhân, để xem nàng ta có cuồng cuồng đứng ngồi không yên hay không!”

Nói xong nghĩ tới buổi tối Tề Thiếu Du sẽ qua, vẫn không nhịn được chuyển giận thành vui, lập tức phân phó Cẩm Tú cùng Bán Hạ: “Tìm vài kiện y phục mùa hạ của Nhị phu nhân, còn có bộ trang sức bằng hổ phách mới làm kia. Đúng rồi, còn có vòng tay phi thủy vài ngày trước Nhị gia tặng cho Nhị phu nhân, lấy hết ra đây!”

Lại sai người chuẩn bị nước nóng, già trẻ trong viện vội vàng vàng loạn thành một đoàn, trên mặt mọi người đều mang vẻ vui tươi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn so với ngày thường.

Chu Quân Uyên nhìn tình hình trước mắt, nhìn không được âm thầm cười khổ. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng Tề Thiếu Du cả đời cũng đừng đến viện của nàng. Nhưng mà, rõ ràng điều này không có khả năng, không nói đến việc nàng cần Tề Thiếu Du tới viện của nàng, chỉ cần cửa ải của Văn mụ mụ thôi, nàng đã qua không dễ dàng.

Nàng chỉ hy vọng tới hôm nay nàng làm người ‘hiền lành rộng lượng’ kính xin Tề Thiếu Du nghỉ ngơi trong viện của Văn Cẩm, Văn mụ mụ sẽ không tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phu Quân

Chu Quân Uyên vẫn còn nghỉ ngơi, còn chưa tỉnh táo đã bị Văn mụ mụ ra lệnh cho Cẩm Tú cùng Bán Hạ đi đến phòng tắm. Nơi đó đã chuẩn bị xong một thùng nước nóng hổi, rải đầy cánh hoa, mùi thơm xông vào mũi.

Văn mụ mụ vì nàng, coi như nhọc lòng rồi, chỉ tiếc nàng đã không còn là Chu Quân Uyên lúc trước nữa, làm nàng (Văn mụ mụ) thất vọng rồi!

Chu Quân Uyên trầm nghĩ, mặc cho Cẩm Tú và Bán Hạ đỡ nàng vào trong bồn tắm.

Tắm rửa xong, Văn mụ mụ tự mình cầm cái khăn lớn tới lau khô tóc cho Chu Quân Uyên, lại ân cần hầu hạ nàng thay y phục và trang điểm.

Giờ Thân một khắc, Tề Thiếu Du cho thư đồng tới viện thông báo, nói trên đường gặp bạn đồng môn ở Quốc Tử Giám, không thể tới ăn cơm, để cho Chu Quân Uyên ăn trước, không cần chờ hắn.

Chu Quân Uyên không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, trầm nghĩ tốt nhất Tề Thiếu Du bị những đồng môn của hắn cuốn lấy, nửa đêm canh ba mới có thể trở về, như vậy ít nhất hôm nay cũng không phiền tới nàng!

Trong lòng nghĩ gì trên mặt không tự chủ mà lộ ra mấy phần.

Bị Văn mụ mụ lơ đãng nhìn thấy, trong lòng vui mừng lập tức tán đi hơn phân nửa. Nàng cảm giác sau khi tiểu thư tỉnh lại, không giống như lúc trước, lúc bắt đầu còn chưa phát hiện, nhưng sau này cũng dần dần phát hiện được.

Trước kia, trong lòng tiểu thư đều là Nhị gia, ngoài Nhị gia ra chính là Thái phu nhân. Có thể nói Thái phu nhân và Nhị gia là toàn bộ sinh hoạt hàng ngày của nàng. Suốt ngày, nếu không phải nàng làm áo, giày, vớ cho Nhị gia thì chính là cố gắng đọc sách để đảm bảo Nhị gia nói chuyện gì nàng cũng có thể tiếp chuyện được. Nếu Nhị gia không ở trong viện, nàng lại dành hết thời gian trò chuyện với Thái phu nhân. Có thể nói trong một ngày, nàng tiêu tốn phần lớn thời gian trên tổ tôn hai người Thái phu nhân và Nhị gia.

Nhưng sau khi nàng tỉnh lại, dường như chưa một lần nàng chủ động nhắc tới Nhị gia, cũng không hề đề cập tới Thái phu nhân, chỉ ngoại trừ hôm nay nàng có hỏi một câu khi nào Thái phu nhân mới trở về, đây thật sự là kỳ quái quá rồi!

Hay là, lần này tiểu thư bị đã kích, oán giận lên Nhị gia cùng Thái phu nhân, cho nên mới không giống như trước kia, lúc nào cũng vây quanh bọn họ?

Nghĩ đến khả năng này, Văn mụ mụ lập tức bối rối, vội vàng gọi tất cả hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, lại dặn Cẩm Tú chú ý không cho bất kỳ người nào không có phận sự đi tới đây, sau đó trầm giọng nói với Chu Quân Uyên: “Tiểu thư, ngày trước mụ mụ khuyên ngài, đừng đặt tâm ngài trên người Nhị gia, lúc nào cũng quần quýt bên cạnh Nhị gia, mọi chuyện không như ngài nghĩ, đừng tự làm khổ mình, ngài lại không nghe, kết quả... Trận bệnh nặng này, thiếu chút nữa tính mạng của ngài cũng không còn, dọa cho ta sợ gần chết. Thật không dễ dàng mới bình an tránh được kiếp nạn này, Nhị gia cũng có ý khôi phục tình cảm với ngài như lúc trước, nhưng nay ngài lại không xem trọng Nhị gia nữa! Mụ mụ biết trong lòng ngài có oán, nhưng nếu như ngài vẫn muốn tiếp tục đặt chân tại nơi này thì không thể không có sự sùng ái của Nhị gia, không thể không dựa vào Nhị gia, nếu không qua một thời gian nữa, những tiện nhân như Văn Cẩm sẽ bò lên trên đầu ngài, hưởng chi tân Nhị thiếu phu nhân sắp vào cửa, lấy xuất thân môn đệ của nàng, của hồi môn ít nhất cũng phải bốn nha hoàn? Ngài nên suy nghĩ những lời của mụ mụ, suy nghĩ cho tương lai của ngài!”

Chu Quân Uyên biết rõ Văn mụ mụ là một lòng vì mình tính toán, nhưng nàng lại không thể nói cho nàng ấy biết, tiểu thư mà nàng lo lắng đã sớm không còn ở đây, trong thân thể này đã tiến vào một linh hồn khác, linh hồn của Thẩm Lương, cái linh hồn đối với thế giới này đều là thù hận, đối với những người thương tổn nàng, thì càng hận thấu xương, chỉ một lòng muốn báo thù, hoàn toàn không nghĩ đến tương lai!

Nàng lập tức làm ra vẻ uất ức cúi đầu xuống, lầu bầu nói: “Cũng không phải ta không xem trọng Nhị gia, chỉ là ta bị bệnh lâu như vậy, thể nhưng hần lại không một lần nào tới thăm ta. Coi như là hần sợ bị lây bệnh, đứng nói chuyện với ta qua cửa sổ hai ba câu cũng được, chưa chắc ta đã cam lòng cho hần vào phòng, thể nhưng một lần hần cũng không thèm tới cho nên trong lòng oán hận hần, những điều người nói ta đều biết, ta sẽ chú ý!”

Văn mụ mụ nghe nàng nói vậy, mới thả lỏng người thở ra một hơi. Lại thấy Chu Quân Uyên cúi thấp đầu giọng nói uể oải, cuối cùng cũng không nhịn được mềm lòng, thở dài nói: “Uất ức cho tiểu thư! Nhưng việc đã đến nước này, ngày tháng còn dài, chỉ cần trong lòng Nhị gia có ngài, những chuyện khác ngài mất nhắm mắt mở, chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi thôi!”

Lại nói sau khi Văn Cẩm rời khỏi viện của Chu Quân Uyên, vừa mới trở lại viện mình, tiểu nha hoàn Trụy Nhi hầu hạ nàng lập tức tiến lên đón, sau khi hành lễ thấy sắc mặt nàng không tốt, vội vàng ân cần hỏi han: “Văn mụ mụ chộc cho cô nương tức giận rồi hả?”

Không đợi Văn Cẩm trả lời, nàng ta đã không nhịn được căm giận nói: “Dù gì Văn mụ mụ cũng chỉ là vú nuôi của Nhị phu nhân, cũng không phải là Nhị phu nhân. Nhị phu nhân cũng chưa từng chộc giận cô nương, nàng lại dám như vậy? Có còn quy củ nữa hay không? Không được, ta sẽ nói với Cao ma ma, xin Cao ma ma chủ trì công đạo cho cô nương!” Nói xong nàng đã nhắc chân bước đi.

“Người thật là người nóng nảy, đến khi nào thì mới thay đổi đây, chẳng lẽ đợi đến khi người chịu thua thiệt mới thay đổi hay sao?” Văn Cẩm hoảng hốt kéo Trụy Nhi lại, nói nhỏ: “Không phải người không biết Cao ma ma không muốn gặp ta sao, người còn đi tìm nàng, không phải là cố ý đi tìm phiền phức? Huống chi không phải Văn mụ mụ chộc giận ta, chỉ là ta đã làm thiếp gần một tháng nay, Nhị phu nhân vẫn chưa mở miệng cho ta chuyển đến viện nàng, trong lòng không vui thôi!”

Trụy Nhi nghe nói không phải Văn mụ mụ chộc giận chủ tử nhà mình, thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hiểu vì sao Văn Cẩm lại muốn chuyển đến viện của Chu Quân Uyên, lập tức hỏi: “Vì sao cô nương nhất quyết chuyển tới viện của Nhị phu nhân? Sau khi chuyển tới đó, làm sao có thể tự do giống như bây giờ? Nếu ta nói, chuyển hiện nay cô nương nên làm chính là thừa dịp Nhị thiếu phu nhân, không, thân thể Nhị phu nhân không tốt, nhanh chóng nghĩ cách mang thai, sớm ngày sinh hạ thật nhiều hài tử, giành vị trí di nương tới tay. Nếu không đợi sau khi Nhị thiếu phu nhân vào cửa, ai biết lại là hoàn cảnh gì?”

Nghe xong, Văn Cẩm nở nụ cười khổ: “Nhị phu nhân là phòng chính chi thứ hai, lại được Thái phu nhân coi trọng, còn không giữ nổi đứa bé trong bụng, huống chi ta chỉ là một nha đầu thông phòng hèn mọn? Tân Nhị thiếu phu nhân cũng sắp vào cửa, nhất định cũng dẫn theo người tới, đến lúc đó Nhị gia làm gì nhớ tới ta? Ta và Nhị phu nhân đến từ Chu gia, Nhị thiếu phu nhân chắc chắn sẽ không cần ta...nếu ta không thừa dịp hiện tại lấy lòng Nhị phu nhân, tương lai Nhị thiếu phu nhân uy hiếp, chỉ sợ một người bảo vệ ta cũng không có!”

Nàng tưởng rằng có thể làm thông phòng cho Nhị gia, có thể giống như Ma Tước trở thành Phương Hoàng, cả đời cảm y ngọc thực, hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại không nghĩ rằng, làm nha đầu thông phòng cũng không bằng thời gian làm nha hoàn, giờ hồi hận cũng đã muộn!

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du một thân nhàn nhạt mùi rượu, tới viện của Chu Quân Uyên.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, ngọc quan buộc tóc, mắt đen láy, càng nhìn càng yêu thích, trong lúc gờ tay nhắc chân có một cỗ thần thái tôn quý, thật sự tuấn mỹ khiến người khác không thể rời mắt.

Chu Quân Uyên dẫn mọi người quỳ gối hành lễ, không nhịn được thở dài một hơi, cuối cùng cũng có thể hiểu được vì sao Chu Quân Uyên lại yêu Tề Thiếu Du say đắm như vậy, vì hần mà cam tâm tình nguyện bị uất ức mà làm thiếp!

Chương 15: Đã Quên

“Thỉnh an Nhị gia!” Chu Quân Uyển dẫn hạ nhân trong viện ra hành lễ với Tề Thiệu Du, gương mặt không lạnh nhạt cũng không thân thiện, tươi cười đúng mực.

Tề Thiệu Du vừa nhìn thấy, trong chốc lát tim đập mạnh và loạn nhịp. Rõ ràng người trước mắt có hơi gầy một chút, căn bản đều giống như trước kia, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy rất lạ?

Hắn không khỏi tỉ mỉ quan sát Chu Quân Uyển.

Nhưng thấy nàng mặc y phục có tay áo màu xanh nhạt, váy hoa màu hồng nhạt, trâm cài đầu bằng vàng ròng khảm hổ phách, đôi khuyên tai cũng bằng ngọc hổ phách, cả người tươi mát như một chồi non.

Vẫn là đôi lông mày này, đôi mắt này, cũng là nụ cười dịu dàng này, nhưng vì cái gì sau khi hắn nhìn kỹ vẫn cảm thấy xa lạ đây? Chẳng lẽ là ảo giác của hắn?

Tề Thiệu Du không biết mình có cảm giác gì, chỉ kinh ngạc nhìn Chu Quân Uyển trong chốc lát, lại cảm thấy luống cuống, vội vàng bước nhanh tới vươn tay muốn đỡ nàng đứng lên.

Lại bị Chu Quân Uyển lách người, nhường hắn đi qua.

Một câu ‘Người trong nhà, không cần đa lễ!’ liền cứng rắn bị mắt kẹt ở cổ họng Tề Thiệu Du, tự mình đa tình giờ tay lên, lưng ta lưng túng dừng lại giữa không trung, không khỏi ngượng ngùng.

Một màn này đều bị Văn mụ mụ đứng bên cạnh thu vào trong mắt, vội cười lạnh nói: “Bẩm Nhị gia, từ sau khi Nhị phu nhân bị bệnh, đã quên hơn phân nửa chuyện cũ, tuy đã nghỉ ngơi nhiều ngày, khôi phục mấy phần nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong lúc nhất thời có mấy phần xa lạ với Nhị gia, kính xin Nhị gia ngàn vạn lần đừng trách móc!”

Nói xong cũng không quên thừa dịp Tề Thiệu Du không chú ý, không ngừng nháy mắt với Chu Quân Uyển, ý bảo lúc này nàng đừng hồ đồ, cơ hội tốt nhất đã đưa tới cửa cũng đẩy ra ngoài, quá tiện nghi cho tiểu tiện nhân Văn Cẩm kia!

Chu Quân Uyển buồn cười nhưng lòng chua xót, buồn cười vì bộ dạng mắt co rút của Văn mụ mụ, người không biết còn tưởng rằng nàng bị đau mắt; lòng chua xót là vì nếu để cho Văn mụ mụ biết Chu Quân Uyển thật sự đã chết, không biết đau lòng như thế nào rồi. Nói đến, Văn mụ mụ chỉ là vú của nàng, không có chút nào quan hệ máu mủ với nàng, so với những kẻ có liên hệ máu mủ với nàng, còn được gọi là ‘người thân’ thì tốt hơn rất nhiều lần... Do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm để nàng thất vọng, nghe theo lời của Văn mụ mụ, ôn hòa nhưng vẫn xa cách cười nói với Tề Thiệu Du: “Thiếp thân xác thực không nhớ rõ những chuyện trước đây, theo lời đại phu nói, rất nhanh có thể khôi phục, kính xin Nhị gia chớ trách!”

Tuy rằng Tề Thiệu Du đã nghe được chuyện Chu Quân Uyển mất trí nhớ từ trong miệng của hạ nhân, nhưng hôm nay chính tai nghe được Chu Quân Uyển nói, trong lúc nhất thời hắn rất khó tiếp nhận, chần chờ trong chốc lát rồi hỏi: “Vậy còn ta thì sao, người có còn nhớ rõ ta không? Ngay cả ta người cũng quên mất?”

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ tại sao lúc này lại thấy Chu Quân Uyển xa lạ như vậy, thì ra ánh mắt nhìn hắn của nàng không giống như trước kia...yêu hắn say đắm không che giấu chút nào, lệ thuộc và sùng bái hắn!

“Có thể nhớ một chút, nhưng nghiêm túc suy nghĩ thì lại không nhớ được gì...” Trên mặt Chu Quân Uyển hiện lên sự sợ hãi, trong lòng lại đang cười lạnh, cái gì gọi là ‘ngay cả ta người cũng quên mất’? Hắn nghĩ hắn là ai, là ánh trăng trên trời? Đáng tiếc nàng không còn là một con khỉ nhỏ suốt ngày vầy quanh hắn nữa!

Sắc mặt Tề Thiệu Du thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, chăm chú nhìn ánh mắt của Chu Quân Uyển, lại hỏi: “Chính xác là người không nhớ được bất kỳ chuyện gì?”

Chu Quân Uyển nhàn nhạt ngược mắt, trong ánh mắt vẫn không thấy nửa điểm yêu say đắm, nếu có cũng chỉ là uể oải: “Đúng vậy, không nhớ được bất kỳ chuyện gì!”

Nói như vậy, lại thành người xa lạ?

Tề Thiệu Du nhất thời cứng họng, không nói được cảm giác trong lòng là gì, lại nghe Chu Quân Uyển cười nói: “Nghe thư đồng của ngài nói nói giữa đường Nhị gia gặp bạn đồng môn trong Quốc Tử Giám, đã đi uống rượu, chỉ sợ chưa kịp ăn cơm. Thiếp thân sai người chuẩn bị những món điểm tâm thường ngày Nhị gia thích ăn, còn có một bình trà búp Minh Tiên Long Tĩnh mà Nhị gia thích, nếu Nhị gia không ghét bỏ, mời ngài ngồi xuống dùng bữa?”

Sau khi nói xong, nàng cũng không nhìn Tề Thiệu Du nữa, bước mấy bước đi tới trước bàn đã được bày đầy đủ các loại điểm tâm tinh xảo, tự tay cầm bình trà châm trà.

Tề Thiệu Du thấy vậy, cũng bớt giận phần nào. Nàng còn nhớ rõ hắn thích ăn bánh hạt dẻ, gà chiên, tàu hũ ky và gạo nếp hạt sen xốp giòn, còn nhớ rõ hắn thích uống lư sơn vân vụ, xem ra, tận trong thâm tâm nàng vẫn còn thương nhớ hắn!

Khoát tay ra lệnh cho mọi người: “Tất cả các người lui xuống, nơi này không cần các người hầu hạ nữa!” Đồng thời, hắn thông thả bước tới trước bàn, ngồi xuống, bưng chung trà sứ trên bàn lên, ưu nhả đưa tới khóe miệng thưởng thức.

Đợi sau khi uống hết nửa chung trà, thấy ánh mắt Chu Quân Uyển vẫn không rời khỏi chung trà trong tay hắn, đáng về bất cứ lúc nào cũng có thể châm thêm trà cho hắn, giống dáng vẻ trước đây của nàng, tâm tình lập tức tốt lên một chút, xem ra, trong lòng nàng vẫn còn nghĩ đến hắn, nghĩ đến mấy ngày nữa có thể cùng hắn khôi phục ăn ái giống như lúc trước.

Thì ra không phải Tề Thiệu Du hoàn toàn vô tình với Chu Quân Uyển, dù sao cũng cùng nhau lớn lên, có hơn năm năm tình cảm, và lại vừa mới bắt đầu Chu Quân Uyển đã yêu hắn say đắm, khắp nơi đều lấy hắn làm đầu, cảm giác chinh phục và thành tựu làm một đại nam nhân như hắn có cảm giác vô cùng thỏa mãn, tại sao hắn lại không thích nàng được? Nhưng hắn vẫn biết dòng chính thứ không thể loạn, lúc này phải lấy đại cục làm trọng, cho nên mới mặc kệ cho mẫu thân gây khó khăn cho nàng, thậm chí mắt nhắm mắt mở để Lục Vi bày mưu đặt kế bỏ thuốc nàng, để cho nàng sảy thai, trừ việc để nàng mời đại phu ra, hắn không hề làm gì cả.

Hắn nghĩ, nàng vẫn còn trẻ tuổi, đợi sau khi Hàn thị vào cửa có thai thì để cho nàng có thai, lúc đó vẫn còn kịp, đến lúc đó sẽ không có chuyện con trưởng chưa có mà đã có con thứ, nửa đời sau của nàng cũng coi như có chỗ dựa!

Nhưng hắn lại không biết, người tính không bằng trời tính!

Tề Thiệu Du uống trà thơm, ăn mấy khối điểm tâm, sau khi ăn uống no đủ, lại dò xét hỏi Chu Quân Uyển những chuyện trước kia. Thế nhưng hỏi nàng cái gì nàng cũng không biết, chính xác là không nhớ gì, lập tức mất hứng, nhưng mà lại nghĩ, không chừng ‘nghĩ ngợi’ một đêm, dần dần nàng sẽ nhớ ra?

Hắn cũng hơi mệt mỏi, ngáp một, nói: “Hôm nay Cẩm Tú cũng càng ngày càng lên mặt rồi, đến lúc này rồi vẫn còn không chịu đi vào hậu hạ người rửa mặt đi ngủ sớm, sáng mai còn phải thịnh an mẫu thân. Thứ nhất, chúng ta làm tròn bổn phận tiểu bối, thứ hai cũng cho mẫu thân biết người đã khỏi, lão nhân gia nàng cũng vui mừng!”

Không biết Tề phu nhân có vui vì nàng khỏi hẳn hay không, nàng chỉ biết, ngàn lần vạn lần nàng cũng không muốn ngủ cùng hắn trên một giường!

Trong lòng Chu Quân Uyển không kiên nhẫn, trên mặt vẫn không biểu lộ ra, chỉ có thể đè nén, nở nụ cười thi lễ với Tề Thiệu Du, cố làm ra vẻ ngượng ngùng mà nói: “Thực không dám giấu diếm Nhị gia, mặc dù nhìn thiếp thân có vẻ khỏe hơn nhưng thật sự là... Còn tạm thời không thể hầu hạ Nhị gia, hay là Nhị gia đi nơi khác nghỉ ngơi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cự Tuyệt

“Thân thể người vẫn chưa hồi phục như cũ? Vậy mà ta lại nghe Vân Cẩm nói thân thể người đã khỏe lên rất nhiều?” Thấy Chu Quân Uyển lại cự tuyệt mình, Tề Thiệu Du chỉ sững sờ trong chốc lát, mới dần dần phục hồi tinh thần, nụ cười trên mặt đã thu lại không ít, trong lòng lại cực kỳ không vui, từ đầu tới cuối chỉ có hắn cự tuyệt nữ nhân, chưa bao giờ có nữ nhân cự tuyệt hắn!

Chu Quân Uyển chỉ liếc mắt nhìn Tề Thiệu Du, đã có thể đoán được tám chín phần suy nghĩ của hắn, âm thầm khinh thường đối phương tự nghĩ mình là người đa tình, kì thực là kẻ duy ngã độc tôn, trên mặt lại càng biểu hiện ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều: “Bẩm Nhị gia, lần này thiếp thân... thân thể lần này của thiếp thân bị tổn thương rất nặng, tuy là nói nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, nhìn bên ngoài thì khỏe lên rất nhiều, nhưng mà cũng chỉ là bên ngoài mà thôi, thật sự là... Ác lộ vẫn chưa sạch, thiếp thân làm sao cam lòng để Nhị gia ở lại?”

*Là sản dịch của những phụ nữ sau khi sinh khi sinh em bé, cũng giống như bà di hàng tháng (các mẹ, các bạn đã đang và sắp sửa học ngành y sẽ biết ^_0)

Nói xong đôi mắt đỏ lên: “Thiếp thân đối với Nhị gia bằng cả tấm lòng, người khác không biết, chẳng lẽ Nhị gia lại có thể không biết? Thiếp thân chỉ sợ uất ức cho Nhị gia thôi, nếu không thiếp thân làm sao nguyện ý đẩy Nhị gia tới nơi khác nghỉ ngơi? Người khó chịu không phải là thiếp thân sao...”

Đây chỉ là kỹ xảo lấy lòng trước mặt Tề Thiệu Du, ra sức làm nũng và si mê hắn, đây là Văn mụ mụ đã ân cần dạy bảo cho nàng cả một buổi chiều, nói rằng nam nhân đều thích như vậy, mặc kệ cho hiện giờ nàng có nguyện ý hay không, chỉ vì mục đích sau này, trước mắt phải dỗ dành Tề Thiệu Du cho thật tốt.

Chu Quân Uyển nói xong, trái tim càng ngày càng đau nhói, căn bản không cần ngụy trang, nước mắt đã không kìm nén được mà khóc như vỡ òa.

Nàng biết đây là tình cảm thuộc về chủ nhân của thân thể này, Chu Quân Uyên, cũng không biết cuối cùng trong lòng nàng có bao nhiêu yêu hận uất ức đối với Tề Thiếu Du, đến nỗi đến hôm nay nàng đã qua đời, yêu và hận vẫn mạnh mẽ như cũ!

Tình cảnh này lọt vào mắt Tề Thiếu Du, trong lòng không vui cũng tan đi mấy phần, hẳn nghĩ thôi vậy, lấy tình cảm yêu mến của Chu Quân Uyên đối với hắn, làm sao lại có thể chận hắn ngoài cửa? Thì ra là suy nghĩ cho hắn, sợ hắn uất ức, điều này không phải là không tốt!

Sắc mặt lập tức hòa hoãn, thay bằng nụ cười, cầm tay Chu Quân Uyên, mềm giọng nói: “Người dùng tâm của người mà đối đãi với ta, ta đương nhiên là biết, người cũng dùng đau buồn quá, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta còn trẻ tuổi, hài tử..... vẫn sẽ có, những ngày an nhàn của người sau này cũng có!”

Dùng một chút, mới lại nói: “Thôi, người nghĩ cho ta như vậy, ta cũng không thể phụ lòng của người, đúng không? Tối nay ta sẽ nghỉ ngơi ở phòng của Văn Cẩm, nâng xuất thân từ nhà của người, lại là nha hoàn hồi môn của người, ta cất nhắc nàng, cũng coi như là cho người vinh dự rồi! Đúng rồi, hôm kia ta mới được mấy viên trân châu, toàn thân trắng như tuyết, rất khó có được, sáng mai ta sẽ cho người đưa tới cho người, để người làm trà hoa!”

Một bộ dạng dịu dàng sẵn sàng, khắp nơi lo nghĩ cho Chu Quân Uyên, lại không nhìn thấy ánh mắt của nàng, giống như sắp buồn nôn, chỉ thiếu chút nữa đã nôn ra, không nhận được mà rút tay về.

Nhìn người trước mắt nàng liền biết hắn đối với nàng không có nửa phần thật lòng, không, phải nói hắn đối với tất cả nữ nhân đều không có nửa phần thật lòng, chỉ là lấy nữ tử ra để vui đùa, tâm tình tốt thì cho mặt mũi, vui đùa một phen, tâm tình không tốt lập tức làm mặt lạnh, không chịu nổi chuyện bọn họ không để ý không vây quanh hắn, thật không rõ, cuối cùng Chu Quân Uyên này yêu hắn ở điểm nào? Chẳng lẽ là vì bề ngoài của hắn sao?

Vậy mà hắn vẫn có mặt mũi nói cái gì mà mà cất nhắc Văn Cẩm, còn cho nàng vinh dự, chẳng lẽ hắn lại không biết bởi vì hắn thu Văn Cẩm, để nàng trở thành trò cười cho cả nhà hay sao? Nói một cách thẳng thừng, từ đầu đến cuối cũng là vì thỏa mãn dục vọng của hắn, thật là đã vô sỉ đến trình độ làm người ta giận sôi, Thôi Phóng vẫn còn chưa bằng hắn, mặc dù Thôi Phóng để dục vọng chỉ phối, nhưng cũng sẽ không thu nha hoàn thân cận của nàng!

Ý nghĩ chợt lóe lên, chờ cho Chu Quân Uyên hồi phục tinh thần thì mới biết trong lúc vô tình, mình lại theo bản năng so sánh Tề Thiếu Du với Thôi Phóng, không cam lòng lập tức bị ai thay thế.

Thôi Phóng không để dục vọng chi phối mà thu nhận nha hoàn của nàng, hắn trực tiếp thu nhận muối ruột thịt của nàng, còn làm cho nàng ta có bầu!

Dường như nàng dùng hết tự chủ của bản thân, thậm chí có thể thấy rõ móng tay của mình đã đâm sâu vào da thịt, Chu Quân Uyên mới đè nén được những lời cay nghiệt, khiến cho (d1end4nle*qu%&don Tề Thiếu Du cút ra ngoài, đứng đứng trước mắt nàng làm nàng kích động.

Nàng còn phải báo thù cho mình, còn phải báo thù cho Chu Quân Uyên, tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu*, nói gì thì nói hiện nay cũng không thể trở mặt với Tề Thiếu Du!

*Việc nhỏ mà không nhận được thì sẽ làm hồng mưu đồ, sự nghiệp lớn.

Chỉ là hận hắn, thật sự rất hận!

Thấy sắc mặt Chu Quân Uyên tái nhợt, lão đạo muốn ngã, Tề Thiếu Du cả kinh, vội buông tay nàng, hỏi: “Uyên Nhi, người làm sao vậy, khó chịu chỗ nào?” Dùng có lấy bệnh cho hắn mới tốt!

Một lát sau Chu Quân Uyên tỉnh lại, vội vàng nặn ra nụ cười, cau mày gật đầu nói: “Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau tim, cũng không biết bị làm sao? Nhị gia nhanh tới chỗ Văn Cẩm nghỉ ngơi đi, ngài nói đúng, nàng là nha hoàn hồi môn của thiếp thân, ngài đã cất nhắc nàng, chính là cho thiếp thân vinh dự, đừng ở lại chỗ của thiếp thân nữa, không khéo sẽ bị lây bệnh!”

Tề Thiếu Du nghe vậy, gật đầu nói: “Nếu thân thể không thoải mái, vậy người cũng nghỉ ngơi sớm đi, ta đi đây, không ở lại chỗ này nữa tránh cho việc người phải vất vả. Người nghỉ ngơi cho thân thể mau chóng khỏe lại, muốn ăn cái gì, nói với Cao ma ma, nàng sẽ an bài thỏa đáng. Nếu sáng mai tim vẫn còn đau, lập tức mời Hàn đại phu tới xem bệnh, thân thể quan trọng hơn, cũng làm ta bớt lo hơn!”

Ngoài miệng thì nói những lời quan tâm, dưới chân bước đi không ngừng, sau khi nói xong, người cũng bước ra khỏi cửa, giống như có ai đuổi theo hắn.

Chu Quân Uyên nhìn thấy, không nhận được mà cười lạnh, Tề Thiếu Du vừa nghe nói nàng không thoải mái, lập tức tránh đi, là sợ nàng lây bệnh cho hắn? Cuối cùng hắn có mấy phần thật lòng với nàng, như vậy cũng đã thấy được, buồn cười chính là Chu DiEn%D4n3quydon Quân Uyên thật sự vẫn còn vì hắn mà cam tâm tình nguyện làm thiếp, thậm chí bởi vì vậy mà mất đi tính mạng, thật là đáng thương nhưng cũng thật đáng buồn!

“...Nhị phu nhân, tại sao ngài lại để Nhị gia đi như vậy?” Chu Quân Uyên đang cười lạnh, Văn mụ mụ lòng nóng như lửa đốt đi vào: “Có phải ngài không cẩn thận, chọc giận Nhị gia? Dù như thế nào ngài cũng nên giữ Nhị gia lại, giờ thì hay rồi, tiện nghi cho tiểu tiện nhân Văn Cẩm kia rồi!”

Nếu là đổi lại là trước kia, cứ xem như trong lòng Chu Quân Uyên không thoải mái, đối với Văn mụ mụ, nàng cũng phải đè nén mấy phần tính tình, giải đáp tất cả nghi vấn của nàng ta, mặc kệ là thật lòng hay qua loa, người nào thật lòng với nàng, nàng vẫn biết.

Nhưng lúc này nàng lại không có tâm tình đó, qua loa lấy lệ nàng cũng không muốn, bởi vậy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Thân thể ta không thoải mái, không muốn Nhị gia uất ức, cho nên mời hắn tới chỗ Văn Cẩm. Được rồi, ta mệt mỏi, muốn đi ngủ, Văn mụ mụ cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong không đợi Văn mụ mụ phản ứng, đã đi vào nội thất.

Văn mụ mụ còn muốn đuổi theo khuyên nhủ nàng, nghĩ tới từ khi nàng về làm nhị phòng chi thứ hai của Tề Thiếu Du phải chịu nhiều uất ức, cuối cùng cũng không đi vào, chỉ là không thể không chờ dài, sau đó rón rén lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thỉnh An

Sáng sớm ngày thứ hai, Chu Quân Uyển đứng dậy, tối qua Cẩm Tú trực đêm đang đợi ngoài phòng vừa nghe tiếng đi vào thì thấy nàng đã mặc áo xong, ngồi trước gương, đang chậm rãi chải mái tóc đen nhánh xinh đẹp của mình rồi.

Cẩm Tú không khỏi sợ hãi, vội vàng quỳ gối hành lễ nói: “Nhị phu nhân thức dậy hồi nào? Đầu tại nô tỳ ngủ quá say, không nghe thấy Nhị phu nhân thức dậy, kính xin Nhị phu nhân thứ tội!” Đêm hôm qua Nhị gia tới nghỉ ngơi tại chỗ của Văn Cẩm, cho dù đây là do Nhị phu nhân mời Nhị gia đi, nhưng chắc chắn trong lòng của Nhị phu nhân cũng không thoải mái, cũng tại nàng không để ý, còn tưởng rằng Nhị phu nhân sẽ giống thường ngày thức dậy vào giờ này!

Thế nhưng nhìn Chu Quân Uyển lại không chút nào thấy tâm tình hay đáng về không ổn, giờ tay lệnh cho Cẩm Tú đứng lên, cười nói: “Ta đang định gọi người đây, vừa khéo người lại đi vào. Gọi người lấy nước nóng cho ta, mau mau hầu hạ ta rửa mặt, ta còn muốn đi thỉnh an Phu nhân, cũng không thể đi muộn được!”

Cẩm Tú nghe vậy, ngẩn ra, lúc này lại nói cả lời: “Đi... đi thỉnh an... phu nhân? Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?”

Nhị phu nhân rất ít khi đi thỉnh an phu nhân, không phải là nhiều nhất thấy phu nhân ở trong viện của Thái phu nhân mới thỉnh an hay sao?

Lần này đến phiên Chu Quân Uyển hầu hạ đỡ đỡ rồi.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu vì sao Ninh phu nhân lại chán ghét nàng như vậy rồi.

Đừng nói nàng vẫn chỉ là nhị phòng của Tề Thiếu Du, cơ bản không được coi là con dâu chân chính, mà nàng lại không phải là do Ninh phu nhân tình nguyện cưới vào cửa, coi như nàng là nữ nhi ruột thịt của Ninh phu nhân, cũng không thể không hiểu chuyện như vậy, đây là điều cơ bản nhất của một người con cần phải làm vậy mà lại chẳng muốn làm, trực tiếp đưa nhược điểm vào trong tay người ta?

Huống chi ở giữa còn có Chu Thái phu nhân, trước giờ Chu Thái phu nhân và Ninh Phu nhân ngoài bằng mặt mà trong không bằng lòng, mà trong mắt trong lòng nàng đều chỉ có Chu Thái phu nhân mà không có Ninh phu nhân. Như vậy trong mắt Ninh phu nhân, nàng hiển nhiên chính là bộ dạng ý vào Chu Thái phu nhân, lập tức không để nàng (Ninh phu nhân) hay bất kỳ kẻ nào vào mắt, Ninh phu nhân có thể thích nàng, đó mới là gặp quý!

Cẩm Tú thấy sau khi Chu Quân Uyển nghe xong những lời nàng nói, gương mặt âm tình bất định, Cẩm Tú cho là mình nói sai rồi, không khỏi kinh hoàng, thận trọng nói: “Bây giờ Nhị phu nhân không nhớ rõ những chuyện trước kia rồi. Thật ra lúc bắt đầu Nhị phu nhân cũng nói với Thái phu nhân, sau này cũng muốn qua hầu hạ phu nhân, mà phu nhân lại nói Nhị phu nhân nên hầu hạ Thái phu nhân cho tốt, đó chính là hiếu thuận lớn nhất đối với nàng (Ninh phu nhân) rồi...”

Lúc bắt đầu đã nói với Thái phu nhân muốn sau này đến hầu hạ phu nhân, Ninh phu nhân lại nói không cần, có phải thật hay không? Lúc này ngay cả chân mày của Chu Quân Uyển cũng phải chau lại một chút, lần đầu tiên đối với Chu Quân Uyển chân chính sinh ra cảm giác ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’.

Chu Quân Uyển ỏi Chu Quân Uyển, cuối cùng là người có biết tình cảnh của mình là gì hay không? Cho dù có Chu Thái phu nhân làm chỗ dựa, thế nhưng Chu Thái phu nhân có thể vì người mà chống đỡ được mấy năm, có thể đối đãi với người mấy phần thật lòng? Vừa không có người nhà mẹ đẻ, danh phận lại kém một phần, phu quân lại là kẻ hoa tâm đa tình, có mới nói cũ.

Nói khó nghe chính là nàng rơi vào hoàn cảnh mấu tử đều mất mạng, nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là do Ninh phu nhân, nhưng nàng ta tuyệt đối là không thể không có công!

Chỉ là hiện nay Chu Quân Uyển không có thời gian để ‘đắm ngực giậm chân’, cũng không có thời gian tiếc thương cho Chu Quân Uyển chân chính, thời giờ cũng không còn sớm, nếu nàng trì hoãn thêm nữa, muốn đi thỉnh an cũng đã muộn. Nàng đã quyết định kể từ hôm nay sẽ thay đổi tình trạng hiện tại của mình trong phủ, muốn tính toán cho tương lai, vậy phải mở đầu thật tốt!

Hít sâu một hơi, trước tiên đè nén cảm xúc trong lòng xuống, Chu Quân Uyển ra lệnh cho Cẩm Tú đưa nước nóng đến hầu hạ mình rửa mặt, lại lệnh cho Bán Hạ chải đầu cho mình, đeo trâm cài tóc mặc kệ cũng không mất đi sự tao nhã, cũng không để ý *diễn %da&nl@equy%don đến điểm tâm, lập tức dẫn theo Cẩm Tú, nàng ở đây đã hơn một tháng, nhưng đây là lần đầu bước ra đại viện to lớn. Tây Trữ Hầu phủ đường đường là nhất phẩm Hầu phủ, đương triều tân quý, phủ đệ có bao nhiêu xa hoa lộng lẫy không cần phải nói.

Nhưng Chu Quân Uyên cũng không nhìn kỹ, trong lòng đều tràn đầy suy nghĩ phải làm những gì, nói những gì khi gặp Ninh phu nhân.

Cầm Tú biết hiện tại nàng không nhớ những chuyện trước đây, lập tức đi theo nàng còn thỉnh thoảng chỉ điểm mấy câu.

Chủ tớ hai người nói chuyện qua lại, cũng không lâu lắm lập tức đến Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân. Ngay tại cửa chạm mặt ba nữ tử, nhìn trang phục kia, không thể nghi ngờ chính là các tiểu thư của Hầu phủ.

Chu Quân Uyên đang âm thầm rầu rĩ nên không để ý đến ba vị tiểu cô tử (em gái chồng) với này mà bước qua, nàng là chủ tử nên bước qua không cần hành lễ, Cầm Tú sau lưng nàng đã quỳ gối xuống hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư!”

Người có vóc dáng nhỏ nhất nhưng cũng xinh đẹp nhất trong ba người cười hi hi tiến lên khoác tay Chu Quân Uyên, thân thiết nói: “Nhị tẩu, thân thể ngươi đã khỏe hơn chưa? Thời gian trước biết ngươi bị bệnh, ta đã muốn tới thăm ngươi, nói chuyện với ngươi, nhưng di nương sợ ta bị lây bệnh, không cho ta đi, nói là đợi Nhị tẩu khỏe lên, tới thăm ngươi lúc nào cũng được? Vì vậy ta không có đi, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

Lại nghiêng đầu thiên chân vô tà (ngây thơ hồn nhiên) hỏi: “Tại sao hôm nay Nhị tẩu lại tới Nghi Lan Viện? Hay là phu nhân tìm ngươi có chuyện?” Bởi vì nghiêng đầu, bông tai vàng ròng hình giọt nước khảm phỉ thúy rủ xuống bên cạnh má đung đưa, trâm hoa quấn quanh búi tóc, thật sự xinh đẹp đáng yêu.

Nhỏ tuổi nhất, cuộc sống xa hoa nhất, mặc dù đeo đồ trang sức đơn giản nhưng vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ... Ánh mắt chợt lóe lên, Chu Quân Uyên đã xác định nữ tử này chính là Tứ tiểu thư Hầu phủ Tề Hàm Thiên, bởi vậy vội cười nói: “Ta đã khỏe lên rất nhiều, đa tạ Tứ muội muội quan tâm.”

Không chút dấu vết rút cánh tay mình về, vừa cười vừa khom người làm lễ ra mắt: “Đại muội muội, Nhị muội muội, thời gian gần đây có khỏe không?”

Chỉ là nụ cười trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng đã kêu khổ không ngừng.

Thì ra Tề Hàm Thiên cũng không phải do Ninh phu nhân sinh ra, mà là ái thiếp của Tề Hanh, Phùng di nương sinh. Năm đó do Ninh phu nhân có thai nên Chu Thái phu nhân làm chủ thu nạp Phùng di nương vào cửa làm thiếp của Tề Hanh, bởi vì tướng mạo d13nd 4n(lequy)don đẹp, làm việc dịu dàng thận trọng, từ trước đến giờ rất được Tề Hanh sủng ái, trong một tháng có hơn nửa tháng đều nghỉ ngơi ở chỗ của nàng. Lại bởi vì sinh được Tam thiếu gia Hầu phủ Tề Thiếu Hạo, Tứ cô nương Tề Hàm Thiên, và lại hầu hạ Chu Thái phu nhân rất chu đáo, rất được Chu Thái phu nhân coi trọng, vì vậy địa vị trong phủ không tầm thường.

Nếu chỉ là như thế này, cũng còn chưa lạ, Tề Hanh vẫn chậm chạp không lập Thế tử, Tề Thiếu Hạo rất chăm chỉ đọc sách, rất được tiên sinh coi trọng, cũng rất được Tề Hanh yêu thích, kể từ đó, trong phủ Phùng di nương mơ hồ tranh đấu cùng với Ninh phu nhân.

Suy nghĩ xoay chuyển liên tục, Chu Quân Uyên thật sự hận không thể tìm một góc nào đó không có người, hung hãn tát chính mình, không, phải nói là hung hãn tát Chu Quân Uyên chân chính mấy bạt tai rồi.

Trước tiên tạm bỏ qua không nói đến Chu Thái phu nhân, chỉ nói đến Ninh phu nhân và Phùng di nương, mà Phùng di nương được Hầu gia sủng ái, thiếp thì tính là gì? Nói một cách thẳng thừng thì chẳng qua người chỉ là một nô tì, nhìn dáng vẻ thân thiết của Tề Hàm Thiên, chỉ sợ là ngốc tử cũng có thể nhìn ra giao tình (tình cảm qua lại, bạn bè) của nàng và Phùng di nương rất tốt!

Rõ ràng không đi lấy lòng chủ nhân chân chính, lại qua lại thân thiết với cái đinh trong mắt của chủ nhân chân chính, nếu Chu Quân Uyên là phu nhân, cũng khó mà không hận nàng, ban đầu Ninh phu nhân sẽ bày mưu đặt kế cho Lục Vi bỏ thuốc vào thuốc dưỡng thai của nàng, về tình cũng có thể tha thứ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ninh Phu Nhân

Thấy Chu Quân Uyên chủ động chào hỏi hai người, Tề Đại tiểu thư Tề Hàm Chi mặc y phục màu hồng nhạt thêu thái điệp trên nửa tay áo, cùng với Tề Tam tiểu thư Tề Hàm Bình mặc y phục hồng cánh sen thêu hoa sen bằng chỉ bạc trên viền áo cũng vội vàng khom người trả lễ: “Đa tạ Nhị tẩu quan tâm, bọn muội cũng khỏe!”

Đợi sau khi đứng dậy, Tề Hàm Chi còn bổ sung thêm một câu: “Nhìn khí sắc của Nhị tẩu tuy tốt hơn nhưng người lại gầy đi không ít, chắc là thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ?”

Chỉ một câu nói này, Chu Quân Uyên lập tức xác định thân phận của hai người.

Tuy rằng Tề Hàm Chi là trưởng nữ của Hầu phủ, nhưng lại là thứ xuất, mẫu thân ruột thịt lại mất sớm, cho dù từ nhỏ được nuôi dưỡng trong viện của Ninh phu nhân nhưng cũng không kiêu căng, ngược lại rất thiên thân thiện với trên dưới tất cả mọi người trong phủ, khiến cho Chu Thái phu nhân cho tới chúng người làm đều yêu thích; không thể so được với Tam tiểu thư Tề Hàm Bình, mặc dù nàng cũng là thứ xuất nhưng mẫu thân ruột thịt của nàng Chích

đi nương vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù sự sùng ái của Tề Hành đối với nàng không bằng Phùng đi nương, trong một tháng chỉ có hai ba ngày nghỉ tại nơi của nàng, cho nên việc đối nhân xử thế của nàng (Tề Hàm Bình) không khôn khéo như Tề Hàm Chi, thường ngày trong lòng nghĩ cái gì đều thể hiện trên mặt.

Giống như vào giờ phút này, mặc dù Tề Hàm Bình cũng hành lễ với Chu Quân Uyển, nhưng sự ngạo mạn thể hiện trên mặt người ngoài nhìn vào đều có thể thấy, hơn nữa đứng cạnh Tề Hàm Chi với biểu hiện ân cần trên gương mặt, ai ưu ai kém, cao thấp có thể nhận ra.

Nhưng theo như Chu Quân Uyển, nàng tình nguyện giao thiệp với người có cái gì cũng đều viết trên mặt như Tề Hàm Bình, dù nàng ta ương ngạnh phách lối, mắt mọc trên đỉnh đầu cũng không muốn giao thiệp với người có danh tiếng rất tốt, dịu dàng hào phóng như Tề Hàm Chi, thật đúng là ‘chó không sủa sẽ cắn người’, ai biết lúc nào, bất tri bất giác nàng bị gài bẫy?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, việc cấp bách hiện tại là đi vào thỉnh an Ninh phu nhân.

“Đa tạ Đại muội muội quan tâm, thân thể ta đã khỏe hơn nhiều rồi!” Chu Quân Uyển cười đáp lời Tề Hàm Chi, không muốn trì hoãn thời gian nữa, chủ động đổi đề tài: “Đúng rồi, chắc mấy vị muội muội cũng tới để thỉnh an phu nhân? Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau vào thôi, tránh cho lão nhân gia nàng đợi lâu!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi, Tề Hàm Thiên không nhịn được lập tức kêu lên thất thanh: “Nhị tẩu vội vàng tới đây là thỉnh an phu nhân?”

Gương mặt Tề Hàm Chi cùng Tề Hàm Bình cũng hiện lên kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ), giống như là nghe được chuyện gì không thể tưởng tượng được.

Giả vờ không thấy vẻ mặt ngoài ý muốn của ba người, Chu Quân Uyển gật đầu cười nói: “Đúng vậy, phu nhân là thân phận trưởng bối, thỉnh an phu nhân, hầu hạ người chính là bổn phận của đám tiểu bối chúng ta, trước đây là ta không hiểu chuyện, lần này bị bệnh một trận, ngược lại có rất nhiều chuyện ta đã nghĩ thông suốt, say này còn có nhiều chuyện cần ba vị muội muội chỉ điểm thêm cho ta, đừng chê ta ngu dốt!”

Trong lòng cũng đang thầm than, Tề Hàm Chi nghe được nàng (Chu Quân Uyển) vội vàng tới thỉnh an Ninh phu nhân, cũng là ngoài ý muốn, có thể suy ra trước đây và hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, thật sự không thể tưởng tượng được!

Chu Quân Uyển nói xong, không nhìn phản ứng của ba người nữa, xoay người đi vào trong viện.

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đứng phía sau, hai mắt nhìn nhau một, trong mắt ít nhiều vẫn có kinh nghi, cuối cùng cũng không thể tiếp tục luống cuống nữa, cũng đi vào theo.

Chu Quân Uyển còn tưởng rằng Ninh phu nhân là một người rất uy nghiêm, lạnh lùng cứng rắn, trong mắt không cho phép có một hạt bụi, nếu không làm sao sẽ làm ra chuyện độc sát d(ien d4\$nequy đôn tôn tử ruột thịt của mình, dù sao thì hô dữ cũng không ăn thịt con.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Chu Quân Uyển, Ninh phu nhân là một phụ nhân điềm đạm, mỹ lệ.

Dáng vẻ của nàng khoảng chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, da thịt trong suốt, miệng nhỏ anh đào, vóc người cao gầy, y phục màu vàng nhạt đến nửa ống tay áo, váy lụa màu lục, búi tóc vân kê, bên trái cài một trâm ngọc san hô, dáng vẻ thướt tha mềm mại, xinh đẹp động lòng người. . .Nếu không phải tỷ muội ba người Tề Hàm Chi vừa tiến vào đã quỳ xuống, cùng nhau nói: “Chúng nữ nhi thỉnh an mẫu thân!”, Chu Quân Uyển đã muốn hoài nghi có phải mình đã đi nhầm nơi, nhận lầm người hay không!

Nhưng Chu Quân Uyển lại biết, nàng tuyệt đối không có đi sai chỗ, cũng không có nhận lầm người, có thể ánh mắt nhận sai người nhưng tâm chắc chắn không nhận lầm.

Hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm, Chu Quân Uyển miễn cưỡng đè nén hận ý mãnh liệt đang muốn phát tác ra vào trong ngực, lập tức tiến lên trước quỳ xuống cung kính hành lễ: “Quân Uyển thỉnh an phu nhân, nguyên phu nhân ngọc thể an khang, vạn phúc kim an!”

Nàng cảm thấy Chu Quân Uyển chân chính không biết đối nhân xử thế, Ninh phu nhân không thích nàng về tình có thể tha thứ, nhưng như vậy cũng không thể giảm bớt hận ý của nàng đối với Ninh phu nhân, dù sao Chu Quân Uyển chân chính cũng không đáng tội chết, vậy mà Ninh phu nhân lại không chút do dự muốn lấy tính mạng của hai người mẫu tử họ, chỉ cần một điểm này, nàng lại cảm thấy chính mình muốn ăn tươi nuốt sống Ninh phu nhân cũng không quá đáng!

Lúc đó Ninh phu nhân đang cùng Tề nhị tiểu thư, đó là nữ nhi ruột của nàng, cũng là đích nữ Tây trư Hầu tiểu thư Tề Hàm Phương nói chuyện, nhìn thấy tỷ muội ba người Tề Hàm Chi đi vào cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng nhìn thấy Chu Quân Uyển tiến vào cùng với các nàng lại hơi kinh ngạc, ngoài sự kinh ngạc lại thoáng qua cảm giận, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào nụ cười ôn hòa, nâng tay Chu Quân Uyển: “Tại sao hôm nay Uyển nhi có thời gian rảnh tới thăm ta? Người đã khỏe hơn chưa? Đứng lên hết đi!”

Chu Quân Uyển cũng không đứng lên, vẫn khụy gối cung kính nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, Quân Uyển đã khỏe hơn nhiều rồi! Trước kia là Quân Uyển không hiểu chuyện, thường chọc cho phu nhân tức giận, nhưng phu nhân ngài đại nhân đại lượng, cũng không so đo với ta, vẫn đối đãi với ta như là con ruột, bọn tỷ muội d*ien d4nl equysđôn trong nhà đều hòa thuận, nhưng ta thì thật là hồ đồ, làm ta thật sự xấu hổ vô cùng. Ta thật sự cảm kích nhưng lại không có gì để báo đáp, chỉ có thể sau này tận hiếu với phu nhân báo đáp đại ân đại đức của phu nhân!”

Nghe nàng nói xong, chẳng những có thể nịnh hót Ninh phu nhân, còn không dấu vết tán dương bốn vị tiểu thư, mà quan trọng nhất là, nàng không hề đề cập tới Chu Thái phu nhân, đám tỷ muội Tề Hàm Chi nghe xong trong lòng ai nấy đều thoải mái, sắc mặt của Ninh phu nhân cũng hòa hoãn không ít.

Chỉ có Tề Hàm Phương, gương mặt cười như không cười: “Nhị tẩu bị bệnh lần này, hiểu chuyện hơn trước kia, ta có câu này khó nghe, Nhị tẩu bị bệnh lần này thật sự rất tốt, nếu có thể bệnh sớm hơn, mẫu thân và Nhị ca cũng có thể thoải mái dễ chịu hơn!”

Thân là đích nữ duy nhất của Hầu phủ, toàn thân Tề Hàm Phương rất có phong thái, đương nhiên tỷ muội Tề Hàm Chi còn lâu mới sánh bằng, tuy nàng chỉ mặc y phục màu trắng đơn giản thêu hoa văn mai lan trúc, là quần nguyệt sắc, trên đầu cũng chỉ đeo trâm phượng nhỏ, lại bởi vì sống lưng thẳng tắp, cử chỉ tự nhiên mà khiến những nữ tử trong nhà không dám biểu lộ ra sự kiêu ngạo của mình, mặc dù nàng có năm phần tương tự tỷ muội trong nhà, lại chói lọi khiến người ta nhìn mà không rời mắt, từ đó lập tức xem nhẹ những người khác.

Đây chính là cảm giác lúc này của Chu Quân Uyển, cảm giác mình rất khó dời ánh mắt khỏi người Tề Hàm Phương.

Suy nghĩ một chút, đón nhận ánh mắt của nàng, thành khẩn nói: “Nhị muội muội nói rất đúng, trước đây đều là ta bị hồ đồ, lần này bị bệnh, đã nghĩ thông suốt rất nhiều, kính xin muội muội đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, về sau chỉ báo ta nhiều hơn, để ta có thể hiểu thuận hơn với phu nhân, hầu hạ Nhị gia, làm tròn bổn phận của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cuộc Chiến Lời Lẽ

Edit: Nhận.

Chu Quân Uyển nói xong, gương mặt Tề Hàm Phương không che giấu được sự kinh ngạc, trong mắt Ninh phu nhân cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, giọng điệu cũng ôn hòa giống ban đầu, còn không thiếu sự vui mừng: “Ngươi có thể nói ra những lời ấy, có thể thấy được là đã hiểu chuyện hơn trước đây, cũng đã chững chạc hơn nhiều, chỉ tiếc là lúc này Chu Thái phu nhân đi lễ phật vẫn chưa trở về, nếu không thấy ngươi hiểu chuyện, chững chạc như vậy, chắc chắn người sẽ rất vui mừng!”

Chu Quân Uyển nghe vậy, ngưng ngừng cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đều là do Thái phu nhân cùng phu nhân có phương pháp giáo dục, chỉ cần nhìn mấy vị muội muội thì biết rõ, trước đây Quân Uyển không hiểu chuyện, may mắn là đã tỉnh ngộ cũng không tính là quá muộn, nếu không thật sự đã phụ lòng Thái phu nhân và phu nhân trong ngày thường nhọc lòng dạy dỗ rồi.”

Sau khi nghe Chu Quân Uyển nói xong, Ninh phu nhân không nhịn được trong mắt lại lộ vẻ kinh dị, trên dưới đánh giá Chu Quân Uyển một lần, sau đó nhìn Tề Hàm Phương bên cạnh cười nói: “Ngươi cái nha đầu này bình thường ngu ngốc miệng lưỡi vụng về, mới vừa rồi nói lại không có sai, mặc dù Nhị tẩu ngươi bị bệnh một trận, đã hiểu chuyện hơn trước kia nhiều, rõ ràng vẫn là đôi mắt này cái miệng này lại làm người ta rất yêu thích, cái này gọi là trong họa có phúc!”

Ngừng lại một chút, giọng điệu dần dần thấp xuống: “Chỉ tiếc tôn tử của ta không có phúc, nếu không ngày này sang năm hán đã gọi ta là ‘tổ mẫu’ rồi...” Nói xong lại cúi đầu, đôi mắt ngập nước.

Tề Hàm Phương thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ nàng ngồi xuống, nhỏ giọng trách: “Nương, đã là chuyện của quá khứ rồi, ngài còn nhắc tới làm gì? Đừng làm tổn thương thân thể.”

Tề Hàm Chi đứng bên dưới cũng vội gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy mẫu thân, đã là chuyện của quá khứ, không nên vì chuyện này là làm tổn thương thân thể của lão nhân gia ngài.”

Ninh phu nhân nghe vậy, ngừng khóc, thở dài nói: “Làm sao ta lại không biết đây đã là chuyện của quá khứ? Chỉ là ta luyến tiếc thôi...” Vừa nói vừa đưa tay lên lau nước mắt, nhân cơ hội không dấu vết nhìn Chu Quân Uyển một cái.

Chỉ thấy khuôn mặt Chu Quân Uyển cũng bi thương, nhưng cũng chỉ thở dài nói: “Chỉ là ta không có phúc, thật sự không nên để phu nhân đau lòng, là do ta không đúng!” Nàng lập tức nói một hơi.

Ninh phu nhân nhìn thấy, lại càng đề cao cảnh giác.

Tính tình Chu Quân Uyển, Ninh phu nhân cũng biết rõ, từ đầu tới cuối là một người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt đều hiện lên hết. Lần này nàng ta tính toán như vậy, không nói đến việc nàng ta nói những lời nói sắc bén, chỉ nói đến Lục Vi, trên dưới cả nhà đều biết, nếu là trước kia, dù phi tam che giấu trước mặt nàng (Ninh phu nhân) như thế nào, cũng ít nhiều tỏ ra giận chó đánh mèo.

Nhưng tình hình trước mắt này, ngoài trừ bi thương, nàng (Chu Quân Uyển) không còn cảm xúc nào khác, ngoài miệng chỉ nói mình không có phúc, may là nàng không nhìn ra dấu vết gì, thật đúng là chuyện ma quỷ gì cũng có thể xảy ra, chuyện này quá kỳ quái, cũng không phải nàng không cảnh giác, nàng (Ninh phu nhân) cảm thấy nàng (Chu Quân Uyển) có mưu đồ!

Ninh phu nhân đang phán đoán, Tề Hàm Thiên đang ngồi hàng cuối cùng chợt đứng lên, tiến lên trước nửa bước vén áo thi lễ, cười nói: “Nữ nhi có một việc, nên muốn thỉnh giáo mẫu thân! Chưa tới hai tháng nữa, chính là đại thọ sáu mươi của tổ mẫu, nữ nhi rất muốn tự mình làm quà tặng để biểu lộ hiếu

tâm của mình đối với ngài ấy, nhưng lại không biết nên làm cái gì, mẫu thân có kiến thức sâu rộng, cho nên muốn xin mẫu thân cho nữ nhi ý kiến!”

Trong lúc nói chuyện, thừa dịp Ninh phu nhân vẫn chưa chú ý thì nhanh chóng nháy mắt với Chu Quân Uyển, không cần nói cũng biết ý muốn giải vây cho nàng. Chu Quân Uyển coi như không thấy ánh mắt của Tề Hàm Thiên, vẫn khom lưng cúi thấp đầu bộ dạng đáng thương, nhưng trong lòng đang không biết là có nên cảm tạ Tề Hàm Thiên hay nói năng ta giúp qua loa cũng được rồi. Mà bởi vì Chu Thái phu nhân không muốn gặp Ninh phu nhân, Phùng di nương là người nàng (Chu Thái phu nhân) nâng đỡ sau này, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Ninh phu nhân, nếu Tề Hàm Chi hay là Tề Hàm Bình giải vây còn đỡ hơn một chút, nhưng đây lại là Tề Hàm Thiên, lại nói đến Chu Thái phu nhân, điều này đã chạm đến việc kiêng kỵ nhất của Ninh phu nhân rồi, nghĩ cũng biết lúc này trong lòng Ninh phu nhân đang rất hận nàng!

Đứng như dự đoán nụ cười trên mặt Ninh phu nhân lập tức nhạt đi rất nhiều, mặc dù vẫn đang cười, nhưng %dien#d an)lequ y%don nụ cười không chạm tới đáy mắt: “Người nào lại không biết Tứ nha đầu ngươi là người hiểu Thái phu nhân nhất, thường xuyên nói ngươi là áo bông nhỏ tri kỉ của lão nhân gia nàng? Ta nghĩ chỉ cần là đồ của ngươi tặng, không cần biết là cái gì, lão nhân gia nàng cũng rất vui vẻ, ngươi cứ tự mình quyết định, cần gì phải hỏi ta những điều như thừa này? Ngươi nói đúng không Uyển nhi?”

Chu Quân Uyển cũng biết Ninh phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, vì vậy khi ném đề tài này đến trên người mình cũng không giật mình, miễn cưỡng cười cười, nói: “Mọi người đều biết Thái phu nhân thích nữ hài, giống như ta chỉ là một đứa cháu gái bà con xa, nhưng từ trước đến giờ đều rất yêu thương, hưởng chỉ mấy vị muối muối ở đây đều là cháu gái ruột thịt của ngài? Giống như phu nhân đã nói, không cần biết mấy vị muối muối tặng cái gì, cũng là rất vui vẻ, không thể không thích được!”

Dứt lời cũng không vội nhìn phản ứng của Ninh phu nhân, vẫn đứng khom lưng trầm tĩnh như lúc ban đầu.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười: “Chả trách những người đứng ngoài cửa lại nói Nhị phu nhân càng ngày càng chừng chặc, có phong thái hơn xưa, hôm nay chính tai được nghe những lời nói của Nhị phu nhân, chân thành mà nói muốn cho người ta không kính phục cũng khó khăn!”

Cũng xấp xỉ tuổi Ninh phu nhân, mũi cao môi anh đào, mắt phượng mày ngài (đôi mắt xinh đẹp), đuôi lông mày xéch lên, dáng người yếu điệu, dưới khoe miệng nổi bật nốt ruồi, một phu nhân xinh đẹp mặc y phục hoa lệ bước vào.

Phu nhân xinh đẹp này có đến sáu bảy phần tương tự Tề Hàm Thiên, nhưng mà đôi môi của nàng đầy đặn hơn một chút, đuôi mày khoe mắt cũng bộc lộ ra mấy phần phong tình quyến rũ hơn một chút. Một chút phong tình này khiến bộ dáng cùng khí khái của nàng không hề thua kém Ninh phu nhân.

Chu Quân Uyển nhìn một cái lập tức biết rõ vị phu nhân xinh đẹp này là ai. Mẫu thân ruột thịt của Tề Hàm Bình, Chúc di nương và một người thiếp khác của Tề Hanh Ôn di nương cũng đã tới 9dien*dan%le!quydon chính phòng thỉnh an từ sớm, đang đứng hầu bên cạnh Tề phu nhân, phụ nhân xinh đẹp trước mắt này, không thể nghi ngờ chính là người Tề Hanh sủng ái nhất, mẫu thân ruột thịt của Tề Hàm Thiên, Phùng di nương.

Phùng di nương tiến lên, quỳ xuống thỉnh an Ninh phu nhân: “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ! Hôm nay tới trễ, là muội muội sơ sót, kính xin tỷ tỷ đừng để trong lòng!”

Tuy lời nói khiêm nhường, cũng không đợi Ninh phu nhân cho đứng lên đã tự động đứng lên, cười cười nhìn Chu Quân Uyển, nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy ngạo mạn cùng xem thường.

Nụ cười trên mặt Ninh phu nhân càng ngày càng nhạt, giống như vô ý nhìn đại nha hoàn thân cận Bích Loa đang đứng hầu bên cạnh.

Bích Loa lập tức cười giòn giã mở miệng: “Không phải Phùng di nương tới muộn cũng là chuyện thường xuyên hay sao? Nếu ngày nào cũng đến sớm, đó mới thật sự là chuyện hiếm lạ, theo ý của nữ tỷ, nếu phu nhân thật sự đặt trong lòng, chỉ sợ đã cảm thấy không thoải mái một thời gian dài rồi!”

Phùng di nương nghe xong, nụ cười trên mặt cũng dần phai nhạt, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn thoáng qua nha hoàn Lưu Lam bên cạnh.

Lưu Lam lập tức cười nói với Bích Loa: “Bích Loa tỷ tỷ nói lời này thật kỳ lạ, đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở chỗ Phùng di nương, vậy chẳng lẽ buổi sáng di nương chúng ta không cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt dùng bữa trước khi ra khỏi phủ hay sao? Thái phu nhân cũng đã nói qua, đêm trước Hầu gia nghỉ ngơi trong viện của người nào, vậy ngày hôm sau người đó cũng không cần tuân theo quy củ, chỉ cần một lòng hầu hạ Hầu gia cho chu đáo là được, hôm nay di nương chúng ta biết rõ đạo lý hiểu rõ quy củ, sau khi hầu hạ Hầu gia xong lập tức tới đây thỉnh an phu nhân, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bày Tổ Lập Trường

Bích Loa bị lời nói của Lưu Lam làm cho tức giận, nụ cười trên mặt cũng khó bảo trì được nữa, dù sao nàng cũng là đại nha hoàn thân cận bên cạnh Ninh phu nhân, trước mặt nhóm chủ tử tuổi còn trẻ cũng có mấy phần thể diện, thì càng không cần nói trước mặt đám hạ nhân có bao nhiêu thể diện, làm sao có thể đặt Lưu Lam một nha hoàn bên cạnh di nương vào trong mắt, làm sao mà dè xuống con tức này?

“Hừ...” Hừ cười một tiếng, muốn dùng lời nói ném trở về cho Lưu Lam.

Không ngờ lại nghe Ninh phu nhân lạnh lùng ho khan một tiếng trách mắng: “Đủ rồi, cầm miệng cho ta! Đi theo ta bao lâu rồi mà ngay cả quy củ cơ bản nhất cũng không học được? Phụng di nương tuy chỉ là một di nương, nói một cách thẳng thừng chỉ là một nô tỳ, nhưng cuối cùng vẫn là một quý thiếp, là một nửa chủ tử, cũng cao hơn một đứa nha hoàn như người một bậc, nơi nào đến phiên người được mở miệng? Còn không mau xin lỗi nàng?”

Ngoài mặt là trách cứ Bích Loa, nhưng bên trong đang ám chỉ ai, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe ra.

Mặt mày Phùng di nương lập tức sung huyết đỏ bừng, vừa là thẹn thùng, thẹn là vì thân phận mình thấp kém chỉ có thể làm thiếp, vừa là tức giận, tức giận là vì ngay trước mặt đám tiểu bối cùng nha hoàn lại không chữa lại mặt mũi cho nàng!

Bích Loa đã thay vào nụ cười ngọt ngào, tiến lên đứng đối diện với Phùng di nương khom người xuống: “Mới vừa rồi nô tỳ hồ đồ, không phân biệt được tôn ti trật tự nên mới chống đối di nương, kính xin di nương đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với nô tỳ!” Cũng không biết là cố ý hay vô ý, hai chữ ‘di nương’ được nàng nhấn mạnh và kéo dài.

Mặt Phùng di nương càng đỏ hơn, quay đầu trách mắng Lưu Lan: “Người là thứ gì, lại dám chống đối với người bên cạnh của phu nhân! Lập tức đi ra ngoài quỳ xuống, quỳ đến khi nào Bích Loa cô nương hết giận mới thôi, nếu không, người hãy thu xếp quần áo cút ra khỏi phủ, miếu ta rất nhỏ, không chứa nổi vị đại Bồ Tát là người!”

Lưu Lan bị trách mắng gương mặt đỏ lên, kìm nén ủy khuất chạy ra bên ngoài rồi quỳ xuống, Phùng di nương lại tươi cười, vén áo quỳ xuống thi lễ với Ninh phu nhân, cười lạnh nói: “Đều là do muội muội không biết quân giáo, khiến cho đám nô tài ngang ngược không biết quy củ, kính xin phu nhân thứ tội! Tuy rằng Thái phu nhân đau lòng những người làm phận thiếp như chúng ta nên mới cho phép chúng ta không cần tới đây, nhưng dù sao muội muội cũng là thân phận nô tỳ, làm sao mà có thể vì sủng mà kiêu quên hết quy củ?”

Ngừng lại một chút, khẽ vuốt thái dương cười quyến rũ: “Huống chi nếu thật sự nghe lời Thái phu nhân, trong một tháng muội muội cũng chỉ tới thỉnh an phu nhân được mấy lần, như vậy trong lòng muội muội cũng cảm thấy không hay cho lắm!”

Lần này, đến phiên mặt Ninh phu nhân *dien\$d4n13^quydon sung huyết đỏ bừng lên rồi, nhưng mà tất cả đều là tức giận. Tiệm nhân này là có ý gì, là đang nhắc nhở nàng rằng trong một tháng có hơn nửa tháng trượng phu của nàng nghỉ ngơi ở chỗ nàng ta hay sao? Hừ, đúng thật là loại người dễ tiện không lên được mặt bàn, cũng không nghĩ lại, coi như hàng đêm cái đồ bạch nhãn lang Tề Hanh nghỉ ngơi ở chỗ của người, phu nhân Tây trư Hầu cũng chỉ có ta!

Thấy Ninh phu nhân nghiêm mặt không nói lời nào, một phòng đầy người vội vàng cúi thấp đầu, không dám thở mạnh, rất sợ sơ sẩy một, lửa chạm đến người.

Chỉ có gương mặt Tề Hàm Phương hiện lên sự tức giận không cam lòng, cặp mắt phun lửa nhìn Phùng di nương muốn mở miệng thay mẫu thân trút con giận.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị đôi mắt Ninh phu nhân quét tới, một đôi mắt lạnh lùng mà mười lăm năm qua nàng chưa từng thấy, trong lúc nhất thời không khỏi sợ hãi, lời mắng Phùng di nương vừa đến miệng cũng lập tức nuốt trở lại.

Ninh phu nhân nghĩ, Tề Hàm Phương là nữ nhi duy nhất của nàng, đường đường là đích nữ duy nhất của phủ Tây Trư Hầu, tài mạo song toàn, cho dù tương lai tiến cung làm nương nương, cũng hoàn toàn đủ tư cách, sao có thể vì Phùng di nương một kẻ không biết xấu hổ dễ tiện vô lại mà trở thành kẻ sa cơ thất thế, trên lưng mang tiếng xấu ‘can thiệp vào chuyện phòng the (là cái chuyện tạo ra con người, haha) của phụ thân, ý vào thân phận hiệp đáp thiếp thất của phụ thân’, thậm chí tương lai tốt đẹp có thể cũng không còn? Đó mới thật sự là vì nhỏ mắt lớn, đánh mất dưa hấu mà đi lượm hạt vừng!

Vì vậy để ngăn chặn Tề Hàm Phương lên tiếng, dùng ánh mắt nghiêm khắc trước nay chưa từng có ngăn cản nàng. Muốn thu thập con tiện nhân Phùng Tổ Lan kia, tự nàng sẽ ra tay, thật sự không đáng làm bẩn miệng và tay của nữ nhi bảo bối của nàng!

Phùng di nương thấy vậy, ánh mắt càng ngày càng tự mãn, người là chính thất phu nhân đương gia chủ mẫu thì sao, vẫn không làm gì được ta!

Nhưng cũng biết đạo lý trước sau, chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, đôi mắt đẹp quét mọi người trong phòng một lượt, sau đó nhìn Chu Quân Uyển, cười hi hi chủ động đổi đề tài: “Cũng lâu rồi ta chưa nói chuyện cùng với Nhị phu nhân, vừa đúng lúc hôm qua Hầu gia thưởng cho ta cây tắc, không biết Nhị phu nhân có thể tới chỗ của ta ngồi một chút?”

Tuy biết rằng việc quan trọng nhất chính là thấy mọi chuyện chuyển biến tốt lập tức thu, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được lại khiêu khích Ninh phu nhân thêm một lần nữa, đến nỗi Ninh phu nhân nhìn Chu Quân Uyển bằng ánh mắt rất sắc bén.

Đương nhiên Chu Quân Uyển cảm nhận được ánh mắt sắc bén không chút che giấu rơi trên đỉnh đầu mình, vốn là bởi vì lúc trước Ninh phu nhân rơi vài giọt nước mắt cá sấu khi nhắc tới đứa bé nàng đã cố kìm nén giận dữ, bị phản, mà lúc này lại cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, chỉ một chút nữa thôi nàng thật sự sẽ không nhịn được mà xông lên trước đám mù mắt nàng ta!

Dùng hết tự chủ toàn thân, cố kìm chế bản thân, nhìn Phùng di nương, nhân dịp nói: “Lời ấy của di nương là sai rồi, ta cũng là thê thiếp của Nhị gia, có đạo lý nào mà vô duyên vô cớ chạy vào phòng thiếp thất của phụ thân? Truyền ra ngoài, sẽ bị người ta chê cười, kính xin di nương sau này đừng nói những lời như vậy, tránh làm thành trò cười khiến di nương và ta mất đi sự tôn trọng!”

“Người!” Phùng di nương không ngờ đến Chu Quân Uyển sẽ nói nặng lời như thế, lúc này gương mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Chu Quân Uyển như muốn phun ra lửa.

Một bên Tề Hàm Thiên cũng tức giận đỏ mặt tía tai, lập tức đứng lên, cười lạnh nói: “Nhị tẩu cũng biết đạo lý này, vậy khi Nhị tẩu là đích tiểu thư nhà quan thư hương mà cam chịu hạ tiện làm (điền a%on lequyđ*on thiếp cho Nhị ca thì đã không còn tư cách để nói nữa rồi, hôm nay vấn đề đã đóng thuyền, Nhị tẩu muốn có sự tôn trọng, cũng không sợ làm trò cười cho thiên hạ sao?”

Còn nhỏ tuổi, nói chuyện cũng rất có lực sát thương!

Tâm tình Chu Quân Uyển sắp sửa hồngбет, với lại cũng đã quyết định hạ quyết tâm, ngày hôm nay tỏ thái độ sau này lập trường của mình và Phùng di nương cũng khác nhau rồi, đương nhiên không sợ đắc tội Tề Hàm Thiên, vì vậy cười lạnh, cũng không muốn cãi lại.

Không nghĩ tới Ninh phu nhân lạnh lùng mở miệng: “Từ cô nương cảm thấy Nhị tẩu người nói không đúng sao, mà tại sao ta lại cảm thấy nàng biết rõ nặng nhẹ? Ngược lại Từ cô nương người, người lại dám nói như vậy với trưởng tẩu sao? Người cũng đừng có quên, Nhị tẩu của người là do Thái phu nhân tự mình làm chủ gả cho Nhị ca người làm Nhị phu nhân chỉ thứ hai, vượt xa thiếp thất tầm thường, người không tôn trọng nàng, chẳng phải là người cũng không tôn trọng Thái phu nhân? Lần này ta nể tình người còn trẻ người non dạ, ta sẽ không phạt nặng, sau khi trở về sao chép một trăm lần <Hiếu Kính> cho ta là được, nếu còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí!”

Nói mấy câu ngắn ngủn, lập tức chụp mũ cho Tề Hàm Thiên cái tội ‘Bất hiếu’, với lại chỉ bằng vào việc Tề Hàm Thiên sủng ái Phùng di nương, ngay lúc chánh thê quản giáo thứ nữ, nàng ta cũng không có tư cách chen miệng vào, dù sao theo như luật pháp mà nói, Tề Hàm Thiên là nữ nhi của Ninh phu nhân, không phải là nữ nhi của nàng

Chỉ đành phải trở mặt nhìn gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đờ của Tề Hàm Thiên, uất uất ức ức khom người, lĩnh phạt của Ninh phu nhân còn phải tạ ơn: “Nữ nhi đa tạ mẫu thân dạy bảo, lần sau sẽ không tái phạm!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Xem Xét Tình Thế

Cầm Tú đỡ tay Chu Quân Uyển đi dọc hành lang gấp khúc ở Điều Lan Ngọc Thế, đi theo bên người là nha hoàn Hồng Tiêu mặc một thân lục y điểm hoa vàng, trên mặt trần ngập tươi cười, bên cạnh còn một tiểu nha hoàn tay đang cầm cái khay đồ đựng một khối lục phi thúy và khối hồng bảo thạch được mài dũa tinh tế.

Hồng Tiêu cùng Bích Loa ở bên cạnh phu nhân làm Đại nha hoàn thân cận, cuộc sống hạnh phúc không nói, đối đãi với người khác cũng hết sức hòa ái, không phân biệt chủ tớ, lúc nào phu nhân cũng miệng treo nụ cười, thật khiến người khác yêu thích.

Vì vậy cả một đường đi, các nha hoàn ma ma chạm mặt nàng đều phải cung kính gọi một tiếng “Cô nương”, “Tỷ tỷ”.

Nhưng khi nhìn sang Chu Quân Uyển cùng hai nha hoàn theo sau ai nấy đều biến sắc. Nhị phu nhân không phải từ trước đến nay không vừa mắt phu nhân, dù có rãnh đến mức người cũng không bước vào Nghị Lan viện của phu nhân nữa bước sao? Thế mà giờ lại cùng Đại nha hoàn thân cận của phu nhân là Hồng Tiêu cô nương vừa nói vừa cười, dáng vẻ ở chung rất hòa thuận. Còn cái khay lục phi thúy, hồng bảo thạch kia nữa, ai mà chẳng biết phu nhân yêu thích ngọc. Nhìn tình hình trước mắt, hẳn là ban cho Nhị phu nhân rồi, chẳng lẽ phủ này lại sắp thay đổi rồi sao?

Trở lại Ý Tùng viện của mình, một phen hàn huyên tiễn Hồng Tiêu đi, chuyện thứ nhất Chu Quân Uyển làm đó chính là phân phó Văn ma ma: “Làm phiền ma ma dẫn Kim Linh, Ngân Linh đi Tây sương phòng dọn dẹp, sáng mai đưa Văn Cầm trở về, buổi chiều thỉnh an phu nhân ta sẽ báo việc này lên.”

Lúc đó Văn ma ma đang dùng ánh mắt ghét bỏ dò trên bàn, thạch lưu xa xỉ thì làm sao, nghĩ tới lời Hồng Tiêu vừa nói: “Phu nhân đem vật yêu thích nhất ban cho Nhị phu nhân, chính là mong đợi Nhị thiếu phu nhân chiếu cố cho Nhị thiếu phu nhân, cùng Nhị phu nhân phân ưu, giúp Tề gia khai chi tán diệt, Nhị phu nhân đừng phụ sự khổ tâm của phu nhân.” Nếu không phải bà có kị Kim Linh, Ngân Linh còn ở bên ngoài, chắc chắn bà sẽ đập bể cái đồ này.

Bà nghe Chu Quân Uyển lại càng mất hứng, há mồm muốn khuyên Chu Quân Uyển.

Lại thấy nàng làm vẻ mặt kiên trì, hẳn đã sớm đưa ra quyết định, chưa chắc đã nghe lọt tai lời bà khuyên chỉ đành phải buồn buồn đáp: “Dạ, lão nô đi an bài ngay!” Nói rồi liền dẫn Kim Linh, Ngân Linh ra ngoài làm việc.

Cầm Tú thấy nói này bốn bề vắng lặng, hướng Chu Quân Uyển nhỏ giọng: “Nô tì có câu này không biết có nên nói hay không?”

Thấy Chu Quân Uyển khẽ gật đầu nàng mới tiếp tục nói: “Mới vừa rồi sao ngài lại trở mặt với Phùng di nương? Phùng di nương là mẫu thân của Tam gia và Tứ tiểu thư, lại được Hầu gia sủng ái không suy bao nhiêu năm, trước mặt phu nhân rất có thể diện, đến phu nhân còn phải nể mặt ba phần, lúc trước cũng giúp đỡ chúng ta không ít. ....Ngài dù không thân thiết với Phùng di nương nhưng cũng không nên đối đầu với bà ta. Hôm nay ngài lại đắc tội với cả Tứ tiểu thư, ngày sau ngài định tính sao?”

Còn có một câu Cầm Tú chưa nói, phu nhân bởi có quan hệ với Thái phu nhân nên cũng không có thay đổi thái độ với Nhị phu nhân, không quan tâm Nhị phu nhân trước mặt bà ta lấy lòng như thế nào, mà Phùng di nương lại rất có tiếng nói trước mặt phu nhân, nếu một ngày Thái phu nhân không thích Nhị phu nhân nữa, đợi đến một ngày sẽ sinh ra hiềm khích với Nhị phu nhân, như vậy chẳng phải là hai bên đều đắc tội, ngày sau sống càng ngày

càng khó khăn.

Còn không bằng trước sau như một, chỉ lấy lòng Thái phu nhân!

Chu Quân Uyển biết Cẩm Tú chưa nói hết, không trả lời vấn đề của nàng mà ngược lại hỏi: “Chúng ta là người của phòng nào? Nữ chủ nhân chân chính của phủ này là ai? Tước vị Hầu gia trong tương lai sẽ rơi vào trong tay ai?”

Ý tứ của Cẩm Tú nàng hiểu, giống với khi nàng kinh doanh, hai nhà đều hứa hẹn, muốn ăn cả là không được. nhưng cũng bởi vậy mà nàng mới tỏ rõ lập trường của mình, hàng nàng muốn mua không thoát khỏi tay mới chắc chắn có phần thắng, nếu không kết quả chỉ có công dã tràng.

“Nhưng...” Nàng hỏi liên tiếp ba vấn đề, Cẩm Tú nửa hiểu nửa không: “Tuy là thế nhưng phủ Hầu gia chưa có Thế tử, Phùng di nương lại được sủng ái, ai biết tình hình tương lai thế nào? Ngộ nhớ..., chẳng lẽ trong phủ không có đất dung thân cho chúng ta?”

Chu Quân Uyển nghe vậy liền cười mỉa mai: “Phùng di nương cho dù có được Hầu gia cưng chiều, lại được lòng Thái phu nhân thì sao? Lập nữ lập nữ (?), lời này tuy không dễ nghe, tương lai coi như Tam gia kế tước Hầu, Tây Trữ Hầu Thái phu nhân cũng chỉ là một phu nhân, cái nhà này không có chỗ ngồi của Phùng di nương, huống hồ, Thái phu nhân sớm muộn cũng về Tây Thiên, mà Hầu gia chắc chắn không để người tố cáo là “ái thiếp diệt thế”, hơn nữa ông ta cũng không dám đắc tội bên ngoại phu nhân, dám để Tam gia kế tước. Hầu gia không phải không có con trai trưởng, đâu chỉ một mà còn có tận hai người con, nếu chúng ta không tỏ rõ lập trường, theo sát phu nhân, tương lai chúng ta mới chính là không có đất dung thân.”

Nửa thật nửa giả nói một hồi, nàng thở dài: “Còn nữa, không theo phu nhân còn biết làm thế nào? Đến đứa bé ta còn không bảo vệ nổi. Chuyện lần này, ta sẽ không để cho nó được lặp lại.”

Chỉ là nói đến chuyện kế tước, Chu Quân Uyển ngược lại không hiểu, đại gia Tề Thiếu Diễn hay Tề Thiếu Du đều cùng một mẹ, ai làm Thế tử cũng như nhau mà? Tề Thiếu Diễn ôm yếu từ nhỏ, Tề Thiếu Du lại gian xảo, tâm địa độc ác, từ lâu hẳn đã có thể đảm đương một phía rồi, Ninh phu nhân vẫn có thể nhịn, không bàn bạc với Tề Hanh đưa hẳn lên làm Thế tử? Coi như bà ta có thể nhịn nhưng vị phụ thân là Tổng đốc Giang Nam và vị huynh trưởng Công Bộ Thị Lang có thể nhịn hay sao? Xem ra Phùng di nương cũng thật sự có mấy phần bản lĩnh, có thể ăn chắc lòng của Tề Hanh đến sít sao, nàng nên vụng trộm giúp bà ta (Phùng di nương) một tay hay không đây?

Nói xong Cẩm Tú liền bưng tỉnh: “Nô tỳ đã hiểu ý tứ của Nhị phu nhân! Chúng ta là người của chi thứ hai, tước Hầu không rơi trên đầu Đại gia thì chính là Nhị gia, Thái phu nhân cũng sẽ có một ngày đi nhắm mắt xuôi tay, chúng ta nếu giao hảo cùng Phùng di nương chính là đang đối nghịch với phu nhân, nếu trở mặt với Phùng di nương chính là đang lấy lòng phu nhân, cũng khó trách vừa rồi phu nhân ban cho Nhị phu nhân đồ vật yêu thích, xem ra phu nhân vừa lòng với thái độ của Nhị phu nhân.”

Chỉ là càng nói âm thanh càng thấp: “Chỉ là quá uất ức Nhị phu nhân!” Rõ ràng kẻ thù gần trong gang tấc lại không thể báo thù rửa hận, ngược lại lại phải trước mặt lấy lòng nịnh hót, mới nghĩ thôi mà đã hít thở không thông.

“Uất ức?” Chu Quân Uyển cúi đầu nhìn vết máu trên bàn tay trắng nõn ngọc ngà của mình, đây chính là khi bà ta nhắc tới đứa bé khiến nàng vô thức phải bấm tay mới có thể giữ bình tĩnh: “Ta không thấy uất ức. Hôm nay không khổ*, chưa chắc ngày mai đã ngọt. Ngày trước Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai mà rửa hận, ta có chút uất ức này thì có là gì.”

*khổ ở đây có nghĩa là đáng, mà cũng có nghĩa là đau khổ.

Huống chi uất ức này so với cái chết thảm của nàng kiếp trước của nàng thật không đáng, nịnh hót trước mặt phu nhân nàng chịu được.

Chu Quân Uyển nói xong liền nâng cao thanh âm phân phó Cẩm Tú: “Đi hái cho ta chút hoa bách hợp, ta muốn làm bách hợp cao (một loại bánh), chiều nay sẽ đưa qua viện phu nhân, cũng để lại một chút cho Nhị gia, nếu phu nhân cùng Nhị gia cùng thích thì sáng mai ta sẽ làm nhiều một chút cho các bà tử, nha hoàn trong phủ.” Nhất là phải đưa cho đại gia Tề Thiếu Diễn.

Hừ, Ninh thị, người giết hại nhi của ta, ta sẽ để cho người vĩnh viễn đừng mong có tôn tử, có nhiều Thạch Lựu ngọc điêu hơn nữa cũng đừng nghĩ có! Chẳng những không có tôn tử, ta còn muốn hủy diệt tất cả mọi người sống ở đây, để cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tâm Khác Nhau

Đợi sau khi thình an xong lại đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, mấy mụ mụ chấp sự cũng đều tản đi, Ninh phu nhân phát phát tay, lệnh cho nhà hoàn hầu hạ trong phòng đều lui ra bên ngoài, chỉ để lại thị tì tâm phúc Vương Đại Quý Gia.

Ước chừng hết một nén nhang, sau đó không vui không buồn hỏi Vương Đại Quý Gia: “Người nói xem, hôm nay cái đứa hồ mị tử (hồ ly quyền rũ người khác) kia có phải gặp ma hay không, thế nào lại biến thành một người khác vậy?”

Vương Đại Quý Gia xưa nay là một người cẩn thận, ngay trước mặt chủ mẫu, thì càng là cực kỳ thận trọng, suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cân nhắc nói:

“Gặp ma hay không gặp ma cũng khó mà nói, nhưng mà theo như lão nô nhìn thấy, không giống với trước đây, cũng không biết là vì duyên cớ gì.”

Chân mày Ninh phu nhân lập tức chau lại càng chặt hơn: “Cũng không phải bỗng nhiên thu lại sắc bén không tranh giành không ghen tuông, không nói đến việc hiểu biết quy củ biết tiến biết lùi, khi ta nhắc đến đứa bé kia cũng không thấy nàng ta tức giận, mượn chuyện này để nói chuyện của mình, lại nói là bản thân mình không có phúc, còn có nửa điểm tình cảm và thể diện cũng không cho con tiện nhân Phùng Tổ Lan kia, mà thường ngày bọn họ cũng qua lại thường xuyên. .... Chuyện này cũng quá kỳ quái, một người cho dù muốn thay đổi, cũng không thể không có một chút khân trương nào, giống như là biến thành một người khác? Không đúng, như vậy sẽ không có câu nói ‘Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời’.

Sau khi nghe Ninh phu nhân nói xong, Vương Đại Quý Gia cũng nhíu chặt chân mày: “Nghe phu nhân nói như vậy, chính xác là có chút kỳ quái! Nhưng mà lão nô nghe nói, lúc trước đúng là nàng ta gần như mất mạng, một chân cũng đã bước vào Quỷ môn quan, không chừng cũng có thể là bởi vì đã chết qua một lần rồi, tính tình chuyển biến đã nghĩ thông suốt, cho nên mới biến thành một người khác như vậy?”

Chỉ cần không phải là người ngu đến mức không có thuốc nào cứu được nữa, nên biết đạo lý ‘Đi một ngày đàng học một sàng khôn’. .... Ninh phu nhân nghe Vương Đại Quý Gia nói xong, cũng bình thường trở lại một chút, khoát tay nói: “Thôi thôi, không đề cập tới những chuyện xúi quẩy này nữa! Chỉ là, mặc dù nàng ta hôm nay hiểu chuyện, người cũng không được lơ là cần phải chú ý bên kia thêm nữa, tại sao lại khác thường như vậy, ai biết nàng ta lại có mưu đồ nào khác không? Ta không muốn cả ngày đánh chim, bị chim mổ vào mắt! Thêm cả kẻ tiện nhân nơi đó, người cũng phải chú ý nhiều một chút cho ta, ta không tin là không thể nào đập cho nàng ta một cước thật là đau!”

Nói xong lại nghĩ đến việc một chút tình cảm và thể diện Chu Quân Uyển cũng không cho Phùng di nương, không khỏi vỗ tay nở nụ cười sáng khoái: “Ta sớm nghĩ tới không cho con tiện nhân kia mặt mũi, thế nhưng nàng ta lại biết tôn ti trật tự có sự khác biệt, tưởng rằng ý vào sự sùng ái của Hầu gia, mà có thể làm mưa làm gió! Thế mà nàng ta lại không biết đường xuống nước, lại không nghĩ rằng, hôm nay cái đồ hồ mị tử kia lại vì ta mà hung hăng xả giận giùm ta, trước đây ta còn nghĩ, tại sao chén thuốc kia lại không thể nào chấm dứt tính mạng của nàng ta, ngăn chặn hậu hoạn? Ngược lại giữ nàng ta lại, ngày hôm nay có chỗ dùng như vậy! Chỉ tiếc lão bất tử kia hôm nay không có ở trong phủ, nếu không đề cho nàng biết hai viên đại tướng dưới tay của nàng chó cắn chó như vậy, không chừng tức giận thành cái dạng gì đấy!”

Vương Đại Quý Gia cười gât đầu nói: “Chuyện ngày hôm nay xác thực thật sáng khoái, chẳng những cho vị kia thật mất mặt, Tứ tiểu thư cũng nháo đến không còn mặt mũi, chỉ sợ trong thời gian ngắn, các nàng đứng ngồi không yên rồi!” Nói xong lại nhíu chân mày, lập tức nói: “Chỉ là ít ngày nữa Thái phu nhân sẽ quay trở về, lấy sự thiên vị trước sau như một của lão nhân gia nàng, chỉ sợ phu nhân không chiếm được chuyện gì tốt. ...”

“Nếu bà ta có muốn thiên vị đi chăng nữa, cũng không thể không nói đến chữ ‘lý’?” Ninh phu nhân lập tức cười lạnh: “Ta đang có lý, cho dù đến Kim Loan Điện, ta cũng không sợ bà ta! Huống chi chuyện này là do người của bà ta gây ra, có quan hệ gì với ta đâu? Ta còn ước gì bây giờ bà ta trở về ngay lập tức, sau khi bà ta nhìn thấy chuyện này, có phải là gương mặt đen sì như đáy nồi hay không, chỉ có thể nuốt phải quả đắng, có khổ mà không nói được!” Nói xong, lại không nhìn được mà vỗ tay cười lớn.

Ninh phu nhân ở chỗ này sáng khoái không dứt, nhưng trong vườn hoa bên viện của Phùng di nương lại không thể yên vui như vậy, mặt đen lại hùng hùm hô hô trở về phòng, trút giận lên bình sứ cao cổ nửa người khắc hoa văn mỹ nhân ngay cạnh cửa, trong nháy mắt bị ném thì những mảnh vụn. Nhưng ném như vậy cũng không trút hết cơn giận trong lòng Phùng di nương, sau khi vào phòng dùng dùng nổi giận, một bộ trà men sứ mã não màu thiên thanh trên bàn cũng bị nàng ta quét hết xuống đất lập tức vỡ tan tành, đôi mắt đỏ ngầu ngồi trên giường, chọt vỗ mạnh một lên bàn nhỏ trên giường, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Khá lắm, cái đồ tiện nhân vong ân phụ nghĩa, lại dám ngay trước mặt hạ nhân trong phòng, không cho ta chút mặt mũi nào, uống công trong ngày thường ta xem người như người của mình, lại đáng thương cho Tứ tiểu thư bị cái đồ điểm già kia trách phạt, hai kẻ tiện nhân một già một trẻ, để xem ta làm gì các người!”

“Di nương cẩn thận kéo làm tay bị thương!” Một nha hoàn tâm phúc khác của nàng là Lưu Hà nhìn thấy, vội tiến lên cười lạnh khuyên nhủ: “Thân thể di nương là vàng là ngọc, coi như là tức giận, cũng không thể lấy thân thể của mình ra trút giận có đúng không?”

Trong lúc khuyên nhủ, Lưu Hà đã cầm bàn tay vừa vỗ cái bàn nhỏ của Phùng di nương lên nhìn kỹ, thấy lòng bàn tay trắng nõn cùng ngón tay thon dài không có vết trầy, móng tay được cắt xén tỉ mỉ cũng không bị gì, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói: “May mắn là không có nơi nào bị thương, ngài cần phải biết xưa nay Hầu gia thích nhất là đôi bàn tay này của ngài, nếu bị thương chỗ nào, Hầu gia sẽ đau lòng thành bộ dạng gì đấy!”

Khuyên can mãi, cuối cùng vẻ mặt của Phùng di nương cũng hòa hoãn chút ít, hừ lạnh nói: “Nếu hẳn thật lòng yêu thương ta, cũng không nên đề đồ điểm già kia hãm hại ta, nên sớm lập Tam gia làm thế tử mới đúng, cũng bảo đảm cho cuộc sống thái an nhàn của ta sau này, tránh để người khác hãm hại ta!”

Nói tới nói lui, nhưng cũng biết những lời này chỉ có thể nói trước mặt tâm phúc của mình mà thôi, ngay trước mặt những người khác, nhất là ngay trước mặt Tề Hanh, nửa chữ tuyệt đối cũng không được nói, không khỏi hơi chán nản tựa người lên gối, trong lòng không yên hỏi: “Tam gia đâu? Lại đang đọc sách trong phòng sao?”

Lưu Hà vội cười nói: “Vốn là đọc sách ở trong phòng, di nương vừa mới ra cửa, bên kia Hầu gia lập tức gọi người đến, hỏi Tam gia đang làm cái gì? Nói là để Tam gia sửa soạn một chút, cùng lão gia ra khỏi nhà đi tiếp khách, chuẩn bị vì kỳ thi Hương!”

“Hà? Biết là khách nào không, còn có những ai tiếp khách không?” Phùng di nương lập tức hứng thú, ngồi thẳng người, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Nghe nói là Lại bộ Đại Nhân và Quốc Tử Giám Đại Nhân, còn có Nhị gia cũng đều đi, ta nghe tiểu tử truyền lời *dien&danl equy d o &n nói, Hầu gia mời được mấy vị Tướng Quân tiếp khách, ý muốn mưu tính tiền đồ cho Tam gia!” Lưu Hà thấy Phùng di nương hỏi, lập tức nói hết những chuyện mình nghe được cho Phùng di nương.

Phùng di nương nghe xong, cuối cùng tâm tình cũng chuyển biến khá hơn, âm thầm nghĩ ngợi, tuy rằng cái đồ điểm già kia có hai đứa con trai, mà có một đứa là đồ tàn phế bỏ đi, miễn cưỡng đi được vài bước người khác cũng phải lập tức đến đỡ, đến nỗi đến nay cũng đã hơn hai mươi ba, thế thất một

người cũng còn chưa cưới được, một người lại không được Hầu gia sủng ái, mỗi ngày thấy không phải là trùng mắt thì là trọn mắt, hiếm khi có sắc mặt tốt.

Không thể sánh với Hạo nhi của nàng, chẳng những đáng người tốt, đọc sách cũng rất chăm chỉ, rất được Thái phu nhân yêu thích, Hầu gia cũng mấy lần âm thầm cảm thán với nàng, nói rằng tuy mình có ba nhi tử, cũng chỉ có Hạo nhi của nàng cực kỳ giống với hần lúc còn trẻ. ....Nghĩ tới, không nhận được từ từ nở nụ cười, đến nay Hầu gia vẫn không lập thế tử, chẳng phải nói rõ rằng trong lòng hần vẫn còn do dự chưa quyết định được hay sao? Có thể thấy được ai chết vào tay ai, vẫn là không biết trước được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bách Hợp Cao

Giờ Thân sơ khắc (giờ Thân là từ 15h – 17h, ý ở đây là chỉ gần đến 17h tối), Chu Quân Uyển mang theo cái mâm đồ rục được Cẩm Tú đặt lên trên một khay bằng gốm sứ khắc hoa văn núi non tinh xảo, lại đi đến Nghi Lan viện, thỉnh an Ninh phu nhân.

Lúc đó Ninh phu nhân đang ở cùng ba tỷ muội Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, cùng Vương Đại Quý Gia và đám thị tỳ đang chọn mấy bức tranh thêu, trên giường trên bàn trên bàn nhỏ đầu đầu cũng bày đầy những bức tranh thêu, có chần thêu hình uyên ương nghịch nước màu đỏ chói, có bao gối thêu tương sắc phượng vĩ la, có tấm đệm thêu đo hoa mẫu đơn đỏ thắm, màn trường thêu sóng nước nhiều màu trăm điệp bay lượn, còn có nhiều loại đồ trang trí tinh mỹ màu sắc rục rờ, cùng các đồ vật nhỏ nhỏ...

Vừa nhìn thì biết đang trang trí lại phòng.

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, trên mặt Ninh phu nhân không có biểu hiện gì khác thường, Tề Hàm Chi cùng đám nha hoàn len lén nhìn ánh mắt của nàng, trong mắt tràn đầy vẻ đồng tình, trong ánh mắt của Tề Hàm Phương cùng Tề Hàm Bình viết đầy sự khinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Chu Quân Uyển nhìn phản ứng của đám người trong phòng, thì lập tức biết rõ Ninh phu nhân đang vì Nhị thiếu phu nhân tương lai mà chọn đồ trang trí phòng, may cũng không nhú một, vẻ mặt như thường tiến lên quỳ gối hành lễ với Ninh phu nhân: “Thỉnh an phu nhân!”

Ninh phu nhân cười nâng nâng tay: “Đứng lên đi, chúng ta là người một nhà, không cần đa lễ!” Ninh phu nhân vô tình hay cố ý quan sát nàng một chút, thấy gương mặt của nàng bình tĩnh không giống như giả vờ, suy nghĩ một chút, sau đó chỉ bức tranh thêu trên giường nói: “Ta cùng các vị muội muội của ngươi chọn lựa hết nửa ngày, cũng vẫn chưa chọn được món nào hợp tâm ý, không bằng ngươi giúp ta chọn đi? Sau này chủ mẫu vào cửa, biết được những vật dụng này đều do ngươi một tay chọn lựa, gặp được một người săn sóc hiểu chuyện như ngươi, còn không phải sẽ rất vui mừng!”

Rõ ràng trong lời nói còn có thâm ý khác, nghe xong mọi người không hẹn mà đưa mắt nhìn Chu Quân Uyển, trong nháy mắt cả gian phòng lập tức yên tĩnh, thậm chí tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lại thấy nét mặt Chu Quân Uyển vẫn không thay đổi, mỉm cười nhìn Ninh phu nhân nói: “Có thể phân ưu vì phu nhân, là bổn phận cũng là phúc phận của Quân Uyển, nhưng mà Quân Uyển kiến thức nông cạn, sợ rằng chọn đồ không hợp tâm ý của phu nhân và thiếu phu nhân, ngược lại không hay, không bằng vẫn là phu nhân tự tay lựa chọn, ta chỉ đứng bên cạnh góp ý một chút, coi như là phu nhân tự mình giúp ta mở mang tầm mắt, không biết ý của phu nhân thế nào?” Trong lòng Chu Quân Uyển cũng đang cười lạnh, vị Nhị thiếu phu nhân tương lai này có thể thuận lợi vào cửa hay không, vẫn còn chưa biết được!

Sau khi trải qua chuyện buổi sáng, đối với việc phản ứng của Chu Quân Uyển hiện nay rõ ràng không giống với trước đây, Ninh phu nhân cũng không hề cảm thấy giật mình nữa, ngược lại có cảm giác không đoán được Chu Quân Uyển muốn làm gì.

Không dự đoán được, lại càng thêm đề phòng cùng không thoải mái, loại cảm giác này, giống như là lực lượng dự trữ đã lâu, cuối cùng giống như đánh một quyền vào vải bông, đừng nói là đã thương người, một tiếng động nhỏ cũng không có, thật khiến cho người ta mất hứng cùng khó chịu!

Lập tức lại hứng thú, phát tay nói: “Thôi, chọn lâu như vậy rồi, cũng hơi mệt mỏi, ngày hôm nay tới đây thôi, đợi sáng mai có thời gian rảnh lại tiếp tục chọn, dù sao thời gian vẫn còn dài, không cần vội vàng gấp gáp.”

Vương Đại Quý Gia nghe xong, vội vàng dẫn đám hạ nhân nhẹ nhàng rút lui đi ra ngoài.

Chu Quân Uyển nhân cơ hội bụng cái đĩa đựng Bách Hợp cao tự tay mình làm trên tay Cẩm Tú qua, đưa đến trước mặt Ninh phu nhân, cười nói: “Đây là món điểm tâm mà mấy ngày trước Quân Uyển rảnh rỗi cùng nha đầu trong viện nghĩ ra, bởi vì Bách Hợp cao này cần có hương vị của hoa bách hợp, cho nên thuận tiện đặt một tên gọi là ‘Bách Hợp cao’, phu nhân nếm thử một chút ăn có ngon không? Nếu là cảm thấy ngon miệng, về sau Quân Uyển cũng sẽ thường xuyên làm đưa tới hiếu kính với phu nhân!”

Ngay trước mặt đám tiểu bối và hạ nhân đầy phòng, Chu Quân Uyển lại nói những lời ngọt ngào như vậy, Ninh phu nhân trước sau như một ‘khoan dung hiền lành’ đương nhiên sẽ không thể không cho nàng mặt mũi, gật đầu một: “Thật làm khó người có hiếu tâm, những chuyện này giao cho bọn hạ nhân làm là được rồi!” Sau đó cầm lên một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Lại không nghĩ rằng, điểm tâm này lại hợp khẩu vị như vậy, mềm ngọt ngon miệng mà lại không ngấy, khó có được dính dính mà lại không dính răng, cần thoải mái, mà lại còn có mùi hương của Bách hợp thơm ngát. . . lập tức không tự giác vứt hết những ý nghĩ ứng đối qua loa ra sau đầu, không nhận được lại lấy thêm một khối bỏ vào trong miệng nuốt xuống, sau đó hỏi Chu Quân Uyển: “Bách Hợp cao này, là dùng gạo nếp để làm?”

Chu Quân Uyển vội cười nói: “Hồi phu nhân, chính là dùng gạo nếp làm. Trước tiên nấu gạo nếp cho chín, phơi khô sau đó bỏ vào máng bằng đá trong, giã không ngừng nghỉ cho đủ ba canh giờ, lại thêm vào các loại nguyên liệu, chưng trên lửa một canh giờ, vậy là xong rồi.”

“Trái lại đã làm khó cho người rồi!” Ninh phu nhân gật đầu một, nhẹ nhàng lau khô miệng sau đó cười nhìn *dien%danLeq uy*don ba tỷ muội Tề Hàm Chi nói: “Tỷ muội các người cũng nếm thử một chút, không nên phụ lòng tay nghề của Nhị tẩu các người!”

Tỷ muội ba người Tề Hàm Chi lập tức đứng dậy, tiến tới mâm sứ đựng điểm tâm, theo thứ tự mỗi người lấy một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Đợi sau khi ăn xong, Tề Hàm Chi lập tức khen: “Tay nghề của Nhị tẩu thật sự là tốt, Bách Hợp cao này ngon hơn cả điểm tâm đầu bếp phủ ta làm, sắc hương vị chẳng thiếu thứ gì!”

Chính là Tề Hàm Phụng cùng Tề Hàm Bình, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Chu Quân Uyển cũng hoàn hảo hơn xưa, xem ra là cảm thấy điểm tâm cũng không tệ.

Chu Quân Uyển vội đỏ mặt cười nói: “Đại muội muội khen không đúng rồi, tay nghề của ta thấp kém, làm sao dám so sánh với đầu bếp trong phủ chứ? Cũng chỉ là đúng dịp hợp khẩu vị của phu nhân và các vị muội muội thích.”

Dùng một chút, lại nói: “Điểm tâm này hợp với trà minh tiền Long Tĩnh, mùi trà thơm ngát cùng với điểm tâm trong veo, khiến cho hương vị thơm hơn một chút, thật đúng là sự kết hợp hoàn hảo!”

Đã sớm có một nha hoàn lanh lợi lập tức đi lấy trà minh tiền Long Tĩnh tới, mọi người nhận lấy sau đó lại ăn một khối điểm tâm Bách Hợp cao, đúng là mùi hương thơm ngát trong khoang miệng, không nói ra được tiếng ngon, nhưng ít nhiều cũng lộ ra biểu tình hường thụ.

Chu Quân Uyển nhìn thấy vậy, lại vội vàng cười nói: “Nếu như phu nhân và các vị muội muội thích, vậy sau này ta sẽ thường xuyên làm đưa tới hiếu kính phu nhân, khoản đãi các vị muội muội, như vậy có được không?”

Ninh phu nhân cười cười: “Người đã có tâm như vậy, sau này chúng ta lại có lộc ăn, nhưng mà người cũng không cần vất vả như vậy, vẫn là nên nghỉ ngơi để hồi phục thân thể, phục vụ lão Nhị cho tốt!”

“Tạ phu nhân dạy bảo, Quân Uyển nhất định sẽ phục vụ Nhị gia thật chu đáo, sẽ không để phu nhân lo lắng!” Chu Quân Uyển vội quỳ gối xuống cung kính đáp, xem chừng Ninh phu nhân đang muốn dọn cơm, lập tức nói đến chuyện Văn Cẩm muốn chuyển tới viện của mình, sau đó lấy lý do phải trở về phục vụ Tề Thiếu Du, phải xin phép cáo từ.

Ninh phu nhân cũng không giữ nàng lại, chỉ sai người dọn cơm lên, cùng tỷ muội Tề Hàm Chi dùng cơm, lại cùng các nàng đánh vãi (d i)end anlequ y^don ván bài điệp tử (vàng!, em cũng không biết bài điệp tử là gì đâu ạ), sau đó sai người đưa bọn họ trở về viện của mình, rồi nhỏ giọng nói với Vương Đại Quý Gia: “Khách quan mà nói, cái đồ hồ mị tử kia thật đúng là không giống với trước kia rồi, người sai người chú ý nàng ta nhiều hơn một chút, tránh cho sau này nàng ta gây ra sóng gió gì!”

Vương Đại Quý Gia vội đáp: “Phu nhân yên tâm, ta sẽ chú ý.”

Ninh phu nhân gật đầu một, lại hỏi: “Hầu Gia đã trở về rồi sao? Nhị gia đâu? Có uống nhiều rượu không?”

“Chuyện này...” Vương Đại Quý Gia thấy Ninh phu nhân hỏi, mặt lộ vẻ khó xử, chốc lát sau ấp úng nói: “Đã trở về, Nhị gia cũng đã trở về, hai người bọn họ cũng uống hơi nhiều, Nhị gia đã trở về Ý Tùng viện, còn về phần Hầu gia, Hầu gia...”

“Có phải Hầu Gia đi Trinh Hoa viện, phải không?” Ninh phu nhân không đợi Vương Đại Quý Gia nói hết lời, đã cười lạnh cắt đứt lời nói của nàng: “Hừ, đúng là loài ruồi bọ chỉ thích bu đến chỗ trứng thối!”

Sau đó quát ra lệnh cho Vương Đại Quý Gia: “Còn lo lắng cái gì, còn không mau sai người múc nước cho ta rửa mặt, ngủ một giấc thật ngon! Đi theo ta bao nhiêu năm, một chút nhẫn lực cũng không có, thật đúng là một tên nô tài ngu ngốc!”

Vương Đại Quý Gia biết rõ chủ tử nhà mình là giận chó đánh mèo, nhưng cũng không dám vì mình biện bạch một chữ, vội quỳ xuống đất cúi đầu thật thấp đáp một tiếng: “Vâng.” Sau đó lui xuống tự mình đi an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tiếp Xúc Một Lần Nữa

Giờ lên đèn, Tề Thiếu Du toàn thân mùi rượu trở lại.

Chu Quân Uyển vội chỉ huy Cẩm Tú cùng Bán Hạ đỡ hán vào trong phòng, lại lệnh cho Kim Linh đi chuẩn bị canh giải rượu, chính nàng nhận lấy khăn ẩm từ trong tay Ngân Linh, nhẹ nhàng lau mặt và tay cho Tề Thiếu Du.

Tề Thiếu Du hí hóp mắt nằm nghiêng trên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của nàng, đợi nàng thu thập thỏa đáng, kéo tay của nàng, lên tiếng hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Thường thường đi ra ngoài xã giao đều là như vậy, một bàn bày đầy thức ăn, mười lần thì hết chín lần bụng rỗng mà trở về!”

Bởi vì là ra ngoài xã giao, cho nên hôm nay hán cố ý mặc trường bào bằng lụa gấm mới màu xanh biển thêu tám đóa hoa, tôn lên dung nhan của hán, càng hiện ra khuôn mặt như ngọc, phong thần tuấn lãng, vào lúc này tư thế lười biếng giờ tay nhấc chân, lại càng làm cho người ta không thể dời mắt được.

Chu Quân Uyển hơi thất thần, nhưng chỉ trong chớp mắt, đã hồi phục lại tinh thần, lại không nhìn được mà âm thầm phỉ nhổ bản thân ở trong lòng, không phải là đẹp hơn người khác một chút hay sao, nhưng cũng không thể thay đổi được hán là một kẻ chỉ nghĩ cho bản thân mình, người này thật sự là kẻ đam mê sắc dục, cũng đáng cho nàng nhìn đến thất thần? Đó cũng là trông mặt mà bắt hình dong rồi!

Vừa đúng lúc Kim Linh bưng canh giải rượu vào, Chu Quân Uyển thuận thế che giấu sự lúng túng, nhận lấy canh giải rượu bưng tới trước mặt Tề Thiếu Du, cười nói: “Lúc ban ngày rảnh rỗi có làm một chút điểm tâm, gọi là ‘Bách Hợp cao’, đã tặng cho phu nhân và các vị muội muội thưởng thức, bọn họ đều nói ăn ngon, về sau để cho ta thường xuyên làm. Thiếp thân nghĩ tới Nhị gia ngài ra ngoài xã giao, hơn nữa cũng có thể chưa ăn cơm, vì vậy đặc biệt giữ lại một phần cho ngài, đợi sau khi Nhị gia ngài uống canh giải rượu xong, ta lập tức cho người bưng lên để Nhị gia ăn, như vậy có được không?”

Tề Thiếu Du vừa đi vào Ý Tùng Viện thì đã nghe hạ nhân nói cả ngày hôm nay Chu Quân Uyển đều đi đến Nghi Lan Viện thỉnh an Ninh phu nhân, lúc này lại nghe nàng nói như vậy, tâm tình không khỏi cực kỳ vui mừng, gật đầu cười nói: “Nếu mẫu thân và bọn muội muội đều nói ngon, có thể thấy thật sự là rất ngon, như vậy mau mau đưa lên đây cho ta nếm thử.”

Chu Quân Uyển lập tức phân phó Cẩm Tú bưng Bách Hợp cao lên, lại phân phó tiếp: “Lấy thêm một bình trà minh tiền Long tỉnh nữa, ăn Bách Hợp Cao thì phải uống cùng trà minh tiền Long Tỉnh, như vậy hương vị mới càng ngọt ngào.”

Cẩm Tú cúi đầu đáp ứng, rất nhanh đã bưng trà và điểm tâm đi vào.

Trước tiên, Chu Quân Uyển hầu hạ Tề Thiếu Du uống hết nửa chén nhỏ canh giải rượu, sau đó lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng hán, ngay sau đó hơi khấn trương hỏi: “Thế nào, Nhị gia ăn có thấy ngon không?”

Tề Thiếu Du nuốt hết bánh trong miệng, sau đó gật đầu khen: “Điểm tâm này khó có được, ngọt mà lại không ngán, không giống với các loại điểm tâm khác, không ngọt thì không có mùi vị, nếu ngọt thì lại cực kỳ ngấy, đúng rồi, nàng nói điểm tâm này tên gì?”

“Bởi vì lúc làm có cho thêm hoa Bách Hợp, cho nên thiếp thân thuận thế đặt cho cái tên là ‘Bách Hợp cao’, đơn giản mà dễ nhớ, Nhị gia cũng không nên cười thiếp thân trẻ con dung tục.” Chu Quân Uyển cười nói, sau đó đưa lên tách trà minh tiền Long Tỉnh: “Biết trước giờ Nhị gia thích uống Lư sơn vân vụ, nhưng mà thỉnh thoảng đổi trà cũng không tồi, đổi khẩu vị một chút.”

Tâm tình Tề Thiếu Du rất tốt, uống trà gì cũng được, lập tức nhận lấy tách trà nàng đưa đến uống một ngụm cạn sạch, lại ăn một khối điểm tâm trên tay nàng, trong miệng lập tức tràn đầy hương thơm, tâm tình không khỏi tốt hơn, bất giác hết phân nửa điểm tâm, ăn không ngừng miệng, đứng dậy nói với Chu Quân Uyển: “Đi dạo xung quanh viện với ta cho tiêu cơm, sau đó chúng ta lập tức nghỉ ngơi!”

Chu Quân Uyển muốn nghỉ ngơi sớm, ban ngày vừa xã giao với Ninh phu nhân cùng với đủ loại người, vừa vội vàng làm điểm tâm, nàng đã sớm mệt mỏi, nghĩ muốn ngủ để bù lại rồi, nhưng là nàng không muốn ngủ cùng với Tề Thiếu Du. Định lấy lý do giống đêm qua: “Gia chẳng lẽ đã quên thân thể của thiếp thân. ...còn chưa hồi phục như cũ? Chung quy cũng không nên. ....chỉ có thể ủy khuất Nhị gia tiếp tục nghỉ ngơi tại chỗ của Vân Cẩm một đêm nữa rồi. Ban ngày thiếp thân đã nói với phu nhân, sáng mai sẽ để Vân Cẩm chuyển tới đây, phu nhân cũng đã đồng ý rồi, tối mai không cần ủy khuất Nhị gia chạy tới chạy lui nữa rồi.”

Tề Thiếu Du nghe vậy, có chút không vui khẽ nhíu mày nói: “Người cứ mong ta đi như vậy?” Sau đó nhớ tới người thường ngày săn sóc cùng ân ái với mình, lại cảm thấy mặc dù miệng nàng nói để cho mình đi, nhưng trong lòng là cực kỳ không thoải mái, chẳng qua là hoàn cảnh cho nên chỉ có thể khuyên hán đi chỗ khác, lập tức buông lỏng chân mày nói: “Thôi, dù sao cũng còn nhiều thời gian, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta quay lại thăm người!”

Chu Quân Uyển vội khom người đáp: “Vay sáng mai thiếp thân lại làm Bách Hợp cao, chờ gia trở lại ăn!” Sau đó tiễn hán ra khỏi viện, nhìn hán đi xa, ma ma trực đêm đóng cửa kỹ càng, sau đó trở lại trong phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng trên cao, chỉ có đèn lồng màu đỏ cô đơn treo trên mái nhà cong cong lại càng nờ rộ, càng làm nổi bật lên sự an tĩnh yên lặng của cả khu vườn.

Chu Quân Uyển nằm ở trên giường, trước sau như một mắt mở to, thật lâu vẫn không thể ngủ được.

Bấm ngón tay tính toán, nàng biến thành Chu Quân Uyển đã hơn một tháng, nói cách khác, lúc nàng còn là Thảm Lương, nàng đã chết ước chừng hơn một tháng, cũng không biết, trong nhà 6iend anl 3quyđ0n nhiều người như vậy, có người nào phát hiện sự khác thường, hoặc là có người phát hiện khác thường, nhưng cái gì cũng không dám nói? Suy nghĩ một chút, cốt nhục tình thâm cũng có thể làm ra việc độc sát nàng, người khác chỉ là giúp đỡ giấu điểm chân tướng, vậy có gì ghê tởm đâu?

Đã trải qua sự đau đớn như mũi dao đâm vào tim, sau khi suy nghĩ những chuyện cũ có thể làm nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình gần đây của

Chu Quân Uyển đã bình tĩnh không ít.

Nhưng chuyện này cũng không thể nói nàng không hận người Thẩm gia và Thôi Phóng, hay là hận ý của nàng cũng theo thời gian từ từ giảm bớt, trên thực tế, nàng càng lúc càng hận bọn họ, chỉ là nàng biết lúc này không thể báo thù được, cho nên cường ngạnh đè nén oán hận vào một góc xó xỉnh, chỉ đợi tương lai có một cơ hội thích hợp, lập tức thả toàn bộ hận ý ra ngoài.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác mơ mơ màng màng.

Sau đó, giọng nói của Chu Quân Uyển chân chính xuất hiện trong giấc mơ, càng ngày càng rõ ràng: “Tại sao ngày hôm nay ngươi không giết cái lão độc phụ đó? Nàng ta đã hại chết hài tử của ta, vì sao ngươi không giết nàng ta! Vì sao ngươi không giết nàng ta!”

Giọng điệu của nàng ta như cuồng loạn, bén nhọn mà điên cuồng, hận ý mãnh liệt xen lẫn oán khí đánh úp vào mặt, khiến Chu Quân Uyển không nhận được mà rung mình một, thật lâu sau đó mới tìm được tiếng nói của mình: “Ta hiểu tâm tình của ngươi, lúc ban ngày ta đã cảm nhận được hận ý của ngươi rồi. Ngươi cho rằng ta có thể giết được nàng ta sao? Trong viện của nàng ta có rất nhiều ma ma điend4n13 quyd 0n cùng nha hoàn, ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta, có thể giết được nàng ta? Huống chi mặc dù ta giết được nàng ta, ta cũng không sống nổi, vậy huyết hải thâm cừu của ta phải làm như thế nào đây? Cho nên ta sẽ không giết nàng ta, chẳng những sẽ không giết nàng ta mà còn hầu hạ nàng ta thật tốt, để cho nàng sống mà trở mặt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm coi trọng, từng cái một, từng món một bị hủy diệt, để cho nàng ta một khi quay đầu lại, sống không bằng chết!”

Đối với Ninh thị, nàng tính toán như vậy, đối với người Thẩm gia và Thôi Phóng, cũng giống như vậy, và lại chỉ có như vậy nàng mới trút hết oán giận.

Giọng nói kia không vang lên nữa.

Mãi cho đến khi Chu Quân Uyển cho là nàng ta đã đi mất rồi, nàng ta mới trầm thấp nói một câu: “Ngươi phải nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một Chút Tâm Tư

Ban đêm, bên trong Trình Hoa Viện.

Phùng di nương đang cẩn thận hầu hạ Tây trử hầu Tề Hanh, uống chút rượu, ăn chút thức ăn.

Hắn là một nam nhân rất cao lớn, gương mặt giống Tề Thiếu Du, không, phải nói Tề Thiếu Du rất giống hắn, hai phụ tử đều giống nhau may mắn kiếm mất phượng, mũi đẹp dễ môi mỏng tinh xảo, điểm khác biệt duy nhất chính là, Tề Hanh già hơn một chút, nhưng lại có nhiều sức quyến rũ chỉ thuộc về nam nhân thành thực sành sỏi đời.

“..... Hầu gia ném thử món này một chút, là thiếp thân cố ý phân phó phòng bếp hầm, chỉ rải thêm một ít kỷ tử, bảo đảm mùi vị giống như lúc đầu, nhất là rất bổ cho thân thể.” Phùng di nương đã ăn cơm từ sớm, vì vậy lúc này chỉ ngồi một bên, ăn cần chu đáo rót rượu cho Tề Hanh hoặc là gấp một ít thức ăn cho hắn.

Phùng di nương lập tức gấp một miếng thịt hầm cách thủy đã mềm bỏ vào trong miệng Tề Hanh, hắn hít mất hương thụ nhai mấy cái rồi nuốt xuống, sau đó mở mắt ra, nắm lấy bàn tay trắng nõn tròn mịn của Phùng di nương, vừa vuốt ve vừa cười nói: “Lúc ban ngày ăn uống ở bên ngoài, lúc này đang muốn ăn thứ gì đó mềm mềm, đúng là chỉ có ngươi là người hiểu rõ ta nhất!”

“Trong cái nhà này chỉ có Hầu gia là thương yêu thiếp thân nhất, thiếp thân không đau lòng chăm sóc cho Hầu gia, chẳng lẽ lại đau lòng chăm sóc cho người khác hay sao? Cho nên chỉ có thể chăm sóc cho Hầu gia nhiều hơn nữa, như vậy Hầu gia mới có thể yêu thích thiếp thân hơn nữa!” Phùng di nương mị nhãn như tơ, giọng điệu càng thêm ngọt mềm có thể nặn ra mật ngọt.

Đương nhiên Tề Hanh hưởng thụ không thôi, lập tức không kịp dùng bữa nữa, tay khẽ dùng lực lôi kéo Phùng di nương ngồi lên chân của mình, nhỏ giọng cười trêu nói: “Vừa rồi ngươi có nói muốn chăm sóc ta nhiều hơn nữa, ta đây rất mong chờ!”

Thân thể Phùng di nương mềm nhũn tựa vào trước ngực hắn, nghe được lời hắn nói, cũng không đáp lại, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương thấm đò trong vạt áo của hắn, như có như không trêu chọc hắn, đồng thời là lưỡi liếm hầu kết trên cổ của hắn.

Tay và miệng đều được nàng ta sử dụng nhuần nhuyễn, làm sao Tề Hanh có thể chịu đựng được? Không kịp tâm tình, cũng chờ không kịp vào phòng thối đèn, ôm nàng ta đến bên giường đè ép xuống, bắt đầu vận động, trong lúc nhất thời làm ra những hành động yêu thương (ừ, cái này....xấu hổ quá đi), cực kỳ khó coi.

May mắn hai nha hoàn tâm phúc của Phùng di nương là Lư Lam và Lư Hà là người thông minh, sau khi dọn một bàn đầy đủ thức ăn và rượu, chuẩn bị nước nóng lập tức dẫn những người khác trở về phòng của hạ nhân, cho nên hành động yêu thương của hai người cũng không bị người khác nhìn thấy.

Sau khi xong chuyện, Phùng di nương không để ý thất lưng đau nhức, bấp chân mềm nhũn, ân cần hầu hạ Hầu gia rửa mặt, chính bản thân mình cũng đi tắm, sau đó hai người nằm trên giường, nghiêm túc nói chuyện.

“...Thiếp thân có một chuyện, muốn hỏi ý kiến của Hầu gia.” Phùng di nương biết tâm tình lúc này của Hầu gia đang rất tốt, vốn là nàng muốn nói cho hắn biết chuyện ban ngày Ninh phu nhân không cho mẹ con các nàng mặt mũi, suy nghĩ một chút, coi như nàng ta không nói, Tề Hanh cũng vẫn biết, cho nên không nói chuyện này mà nói một vấn đề khác đã đè nén từ lâu trong lòng, cẩn thận thăm dò hỏi: “Tam gia năm nay cũng đã mười bảy, sang năm cũng đã mười tám rồi, nhưng chuyện chung thân đại sự lại không có lấy một tin tức gì, đồng môn của hắn... đừng nói đến thành thân, nhi tử cũng có vài đứa rồi...”

Tề Hanh day day huyệt thái dương nghe Phùng di nương nói: “Mỗi lần thiếp thân nghĩ đến chuyện này, thật sự rất là lo lắng. Thiếp thân cũng biết trường ầu có sự khác biệt, vì vậy trước đây không dám nhắc chuyện này với Hầu gia, nhưng hôm nay lại khác, đợi sang năm tân Nhị thiếu phu nhân sẽ đến tuổi cập kê, Nhị gia cũng phải thành thân, thiếp thân nghĩ, có nên suy nghĩ đến chuyện cả đời của Tam gia hay không? Dù sao thì gia đình của chúng ta, cũng không phải là gia đình nghèo hèn, năm ba ngày đã có thể định ra hôn sự, luôn là thăm dò nhau trước, hơn nữa còn có tam thư lục lễ*, cũng không đến ba năm hay năm năm, chỉ cần chuẩn bị trong một năm hay hai năm, dù sao cũng phải có, nếu kéo dài thêm một năm rưỡi nữa, chẳng phải là trì hoãn chuyện cả đời của Tam gia? Thiếp thân cũng biết, những chuyện này đều do phu nhân là chủ mẫu trong cái nhà này quyết định, nhưng phu nhân đối với thiếp thân...., Hầu gia cũng biết tình cảnh của mẫu tử thiếp thân, cầu xin Hầu gia làm chủ cho mẫu tử thiếp thân!”

*Là các nghi lễ hôn nhân truyền thống của Trung Quốc. Tam thư bao gồm thư bỏ nhiệm, sách lễ và thiếp chúc mừng. Lục lễ gồm lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ, nạp tế, thân nghinh.

Nói xong, lật người ngồi dậy, quỳ gối trên giường, dùng khăn tay che miệng khóc sụt sùi, lộ ra một vùng da thịt tuyết trắng sau gáy, dưới ánh đèn thật sự yếu ớt, vừa nhìn thấy đã thương.

Phùng di nương đi theo Tề Hanh đã mười tám năm, biết hắn thích nhất chính là bộ dạng điểm đậm đáng yêu của mình, chỉ cần bày ra dáng vẻ này, chỉ cần là nàng yêu cầu, hắn chưa bao giờ từ chối, cho nên mặc dù bên ngoài là dáng vẻ đau thương, nhưng trong nội tâm lại biết chuyện lần này đã nắm chắc trong tay.

Quả nhiên Tề Hanh không làm nàng thất vọng, kéo nàng dựa vào trong ngực, bảo đảm nói: “Hạo nhi cũng là nhi tử của ta, ta làm sao có thể không đau lòng? Ta đang nghĩ chờ sau khi hắn trúng cử %dien^d anleq uyd*On hội thi Hương, lại tiếp tục nói chuyện hôn nhân của hắn cũng không muộn, nghe nàng nói như vậy ta thấy nên bắt đầu tìm hiểu từ bây giờ, tránh cho chung thân đại sự sau này của hắn bị trễ nãi. Ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ vì hắn mà tìm một mối hôn nhân tốt, cho hắn mau chóng thành gia, mới có thể lập nghiệp!”

Thành gia, mới có thể lập nghiệp? Nghe Tề Hanh nói xong, Phùng di nương như mở cờ trong bụng, lại hầu hạ Tề Hanh thêm một lần nữa, mới vô cùng một mối thối tất đèn.

Hôm sau trời vừa sáng, sau khi tiễn Tề Hanh lên triều, Lư Lam và Lư Hà bưng nước nóng đi vào hầu hạ Phùng di nương rửa mặt.

Nhìn thấy giường đệm xốc xếch, hai nha hoàn không nhìn được đều đỏ mặt. Vẫn là Lư Hà có kinh nghiệm hơn, quan trọng nhất là, nàng ta có tâm sự, vì vậy rất là quan tâm hôn sự của Tề Thiếu Hạo, sau khi hầu hạ Phùng di nương lau mặt, lập tức dò hỏi: “Hầu gia đã đáp ứng yêu cầu của di nương rồi sao?”

Mị nhãn nhú lại, khuôn mặt Phùng di nương lại bắt đầu nhộn nhạo xuân tình, tự đắc nói: “Có khi nào ngươi thấy ta mở miệng mà Hầu gia không đồng ý không?”

Lư Hà nghe vậy, trong lòng vui mừng, vội cười làm lãnh nịnh nọt nói: “Nô tỳ cũng biết nếu di nương ra tay, có chuyện gì mà không thành!”

Lư Lam không chịu yếu thế, cũng vội cười làm lãnh nịnh nọt nói: “Người nào lại không biết di nương của chúng ta là đầu quả tim của Hầu gia? Đương nhiên di nương nói gì là cái đó, vị kia ở Nghi Lan viện làm sao sánh bằng...”

“Ngươi muốn chết sao, những lời này ngươi có thể tùy tiện nói hay sao?” Còn chưa dứt lời, đã bị Phùng di nương tức giận cắt đứt: “Không cần thận để truyền tới tai vị kia, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ cho ngươi! Ta biết ngươi ghi hận nàng ta ngày hôm qua không cho ngươi mặt mũi trước mặt mọi người, nhưng ngươi cũng đừng *d iend 4n)l equyd On quên, ngay cả ta cũng không có quả ngon để ăn, huống chi ngươi chỉ là một đứa nha hoàn? Tốt nhất là ngươi nên giữ mồm giữ miệng cho ta, nếu vì miệng mồm ngươi mà phá hư chuyện tốt của ta, đừng trách ta không niệm tình cảm chủ tớ nhiều năm qua!”

Tuy nói Tề Hanh đồng ý làm chủ cho hôn sự của Tề Thiếu Hạo, Phùng di nương biết chuyện này sẽ không thể thiếu Ninh phu nhân, xa không nói, chỉ cần nói đi tìm hiểu các cô nương, thì phải do Ninh phu nhân, chánh thất phu nhân ra mặt, ngộ nhờ đến lúc đó nàng ta bằng mặt không bằng lòng, giấu giấu điểm điểm, khiến cho Tề Thiếu Hạo cưới một thể tử cường hãn, một cô con dâu hữu danh vô thực (không có tiếng tăm), mẫu tử bọn họ muốn khóc cũng không được!

Dù sao chuyện có liên quan đến sinh mạng và tiền đồ của mình, coi như trong ngày thường Phùng di nương có muốn hận Ninh phu nhân, lúc này cũng không dám lơ đãng, lập tức quyết định trong thời gian này phải cụp đuôi mà đối nhân xử thế, tránh chọc giận Ninh phu nhân, làm hại cuộc sống của Tề Thiếu Hạo, vì vậy mới mắng Lư Lam.

Lại nói Lư Lam đã đi theo Phùng di nương tới nay, bởi vì biết cách nói chuyện, rất được nàng xem trọng, từ trước đến giờ đều là tung hoành trong phủ, lại không nghĩ rằng hai ngày nay liên tiếp bị mắng, lập tức không dám nhiều lời, vội vàng quỳ xuống nhận sai với Phùng di nương: “Di nương thứ tội, nô tỳ nhất thời hồ đồ, về sau cũng không dám nữa!” Đợi sau khi hầu hạ Phùng di nương dùng điểm tâm xong, cũng không thấy nàng có ý đưa mình theo ra ngoài, chỉ dẫn Lư Hà đi thỉnh an Ninh phu nhân, đành phải ủy khuất về phòng.

Chương 26: Âm Sinh Nghi.

Bởi vì ban đêm cùng Chu Quân Uyển chân chính đối thoại mà mất ngủ, ngày kế Chu Quân Uyển ngủ đến giờ Thìn (từ 7h đến 9h) mới tỉnh lại, lập tức vội vàng vàng, oán trách Cẩm Tú: “Tại sao không đánh thức ta dậy sớm một chút? Làm ta không đi thỉnh an phu nhân được, thật là không hay?” Ngày hôm qua nàng khó khăn lắm mới bước được bước đầu tiên, cho nên không muốn làm cho Ninh phu nhân cảm thấy nàng là kẻ ba ngày đánh ca hai ngày phơi lưới, phá hủy chuyện lớn.

Cẩm Tú bị oán trách, không dám nói thêm cái gì, vội cùng Bán Hạ hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, lại qua loa ăn điểm tâm, sau đó vội vàng vàng chạy đến Nghi Lan Viện.

Đi tới cửa viện, chợt Chu Quân Uyển nhớ tới chuyện hôm nay Văn Cẩm muốn chuyển vào trong viện, lại vội vàng quay trở lại phân phó Văn mụ mụ: “Văn Cẩm muốn dọn tới đây, mụ mụ sai người dọn dẹp phòng cho nàng ấy, phải tránh không được thể hiện thái độ với nàng ấy, dù sao sau này mọi người đều là người một nhà, nếu làm quá căng, Nhị gia cũng sẽ mất hứng!”

Nói xong cũng không kịp để ý tới phản ứng của Văn mụ mụ, được Cẩm Tú đỡ đi, một lần nữa vội vàng đi ra ngoài, hồn nhiên không để ý đến ánh mắt đăm chiêu của Văn mụ mụ.

Chu Quân Uyển vội vàng đi dọc theo đường đi, cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn người đi thỉnh an trước cửa lớn ở Nghi Lan viện – tỷ muội ba người Tề Hàm Chi, Tề Hàm Phương, Tề Hàm Bình, chỉ không thấy Tề Hàm Thiên đâu, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là vẫn còn chưa quá muộn!

“Ba vị muội muội khỏe!” Chu Quân Uyển vội vàng cười chào hỏi ba người bọn họ.

Có lẽ là bởi vì Bách Hợp cao hôm qua rất hợp khẩu vị của ba tỷ muội bọn họ, cũng có lẽ là không ai đánh người đang cười, cho nên hôm nay thấy Chu Quân Uyển, thái độ của tỷ muội ba người Tề Hàm Chi cũng được coi là hòa hợp.

Mọi người cùng nhau đi vào trong nhà, chỉ thấy Ninh phu nhân đang ngồi ở trước bàn gương, để cho Chúc di nương và Ôn di nương chọn trà cho nàng, nhìn thấy đám tiểu bối đi vào, mặc dù trên mặt mang theo nét cười, nhưng dưới mí mắt xanh xao, lại tiết lộ tới qua nàng ta ngủ không ngon.

Nghĩ cũng đúng, ngày hôm qua nàng ta không chừa một chút mặt mũi nào cho mẫu tử Phùng di nương, mà tối hôm qua Tề Hanh nghỉ ngơi cả đêm trong phòng Phùng di nương, bất luận là có ý hay vô ý, không chỉ không cho nàng ta một bạt tai vang dội mà còn không cho nàng ta một chút mặt mũi nào, đừng nói là hai người này trong ngày thường không qua lại với nhau, lúc này mới thật sự là hận cũ chưa tan lại thêm thù mới, nàng ta có thể ngủ ngon, đây mới là chuyện lạ!

Ở nhà cao cửa rộng không có chuyện gì gọi là bí mật, bởi vì Ninh phu nhân ngủ không ngon giấc, mọi người ở đây đều biết, thậm chí ngay cả chỗ ở của Chu Quân Uyển cũng nghe được, vì vậy sau khi thỉnh an xong, mọi người đều thức thời không đề cập nửa câu đến Tề Hanh hoặc Phùng di nương, chỉ nói một chút tin tức để nghe nhọt Tề Phu Nhân, không khí trong phòng cũng vì vậy mà dần thoải mái.

Ngay tại lúc bầu không khí vui vẻ thoải mái, một tiểu nha hoàn run rẩy đi vào bẩm báo: “Hồi phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an...”

Sắc mặt Ninh phu nhân mới tốt lên một chút lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói lại với Phùng di nương, hôm qua nàng nhọc công hầu hạ Hầu gia, để nàng trở về nghỉ ngơi đi!”

Giọng điệu này chính là giọng điệu tức giận, tiểu nha hoàn không dám lên tiếng, sợ chịu tội thay chủ tử, lại không dám đi ra ngoài truyền đạt lại ý của Ninh phu nhân với Phùng di nương, sợ bị Phùng di nương giận chó đánh mèo, chỉ đành phải đứng tại chỗ mặt mũi trắng bệch, tay chân luống cuống, hy vọng Ninh phu nhân có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để tránh cho nàng trở thành cá nằm trên thớt, nhìn rất đáng thương.

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, Ninh phu nhân không bỏ được hình tượng khoan dung độ lượng, chỉ chớp chớp mắt một, đã khôi phục dáng vẻ công tư liêm chính, nhàn nhạt phân phó tiểu nha hoàn: “Cho nàng ta vào!” Tiểu nha hoàn như được đại xá đáp một tiếng: “Dạ!” Lui ra khỏi phòng thật nhanh, ra ngoài truyền lời.

Rất nhanh, lập tức thấy gương mặt tươi cười của Phùng di nương đang dẫn Lưu Hà đi vào, vừa tiến đến lập tức quỳ gối đi%en%d4nl!equ`yd0n cung kính thỉnh an Ninh phu nhân: “Tỷ thiếp thỉnh an phu nhân!” Bất luận là nụ cười hay giọng điệu, một chút cũng không thấy cảm giác ưu việt cùng khiêu khích như ngày hôm qua, lại còn tự xưng là ‘tỷ thiếp’, mà không phải xưng là ‘muội muội’ khiến Ninh phu nhân cần thủ đến tận xương tủy.

Một phòng đầy người lập tức giật mình, trong mắt Ninh phu nhân cũng xét qua kinh ngạc, không nhận được mà thầm nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm nay con tiện nhân này uống lộn thuốc hay sao?

Nhưng trên mặt lại không có chút kinh ngạc nào, chỉ lạnh nhạt nói: “Đêm qua Hầu gia nghỉ ngơi ở viện của người, người phải hầu hạ Hầu gia rửa mặt lên

triều, đã rất mệt mỏi, tới chỗ ta thình an làm cái gì? Dù sao đây cũng là lời nói của Thái phu nhân, người trở về nghỉ ngơi đi!”

Nếu đổi lại là lúc trước, bị Ninh phu nhân khinh thường trước mặt mọi người như vậy, Phùng di nương sẽ không lập tức đáp trả nhưng ít nhất cũng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng hôm nay nàng ta lại giả vờ như không thấy Ninh phu nhân khinh thường, vẫn cười cười như lúc đầu nói: “Phu nhân nói quá lời, thứ nhất trong viện của tỳ thiếp có một đồng ma ma và nha hoàn, nơi nào cần tỳ thiếp tự thân làm tất cả mọi việc? Thứ hai tỳ thiếp vốn là nô tỳ của phu nhân, hầu hạ phu nhân là bổn phận của tỳ thiếp, làm sao lại mệt mỏi được?”

Lời nói vẫn giống ngày hôm qua, nhưng bởi vì giọng điệu khác nhau, nghe lọt tai hơn rất nhiều.

Mà mọi người đều thích nghe lời hay, đương nhiên Ninh phu nhân cũng không ngoại lệ, mặc dù không cho Phùng di nương gương mặt tươi cười nhưng ít nhất không giống lúc vừa rồi, một bộ cao cao tại thượng, ánh mắt xem thường và lạnh lùng.

Vốn là bản tính của Phùng di nương rất tinh quái nhưng biết xử lý tình huống, tại sao lại không phát hiện được tâm tình Ninh phu nhân buông lỏng? Vội vàng tiến lên thay Chúc di nương quạt mát cho Ninh phu nhân, trong lúc nhất thời cũng ra dáng thể thiếp một nhà vui vẻ thuận hòa.

Chu Quân Uyên nhìn thấy thán phục không dứt, vừa về tới phòng lập tức nhìn không được thờ dài với Cẩm Tú: “Hôm qua ta thấy Phùng di nương hòa khí như vậy, cứ tưởng rằng nàng ta không sợ phu nhân, không nghĩ tới thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, đúng là một người co được giãn được!”

Văn mụ mụ đứng một bên nghe vậy, mặc dù không đến Nghi Lan Viện, lấy sự khôn khéo trước sau như một của nàng ta, cũng đoán được bảy tám phần, sau đó chen lời nói: “Dù nói như thế nào, (D&ienD4&nLequyD0n phu nhân đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đương gia chủ mẫu của phủ Tây Trữ Hầu, lại có trường nam Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và trường nữ Tam tiểu thư, cho dù Phùng di nương được Hầu gia sủng ái thì sao, nói một cách thẳng thừng thì chỉ là một nô tỳ, thì làm sao dám lên mặt mới phu nhân? Nếu phu nhân muốn mạng nàng ta, chính là Hầu gia cũng chưa chắc giữ được nàng ta! Nói tiếp, Tam gia cũng đã đến tuổi thành thân rồi, cho dù Hầu gia làm chủ, nhưng hầu hết mọi việc đều do phu nhân ra mặt, nếu Phùng di nương muốn Tam gia lấy được một nàng dâu vừa lòng đẹp ý, nhất định phải cầu cạnh phu nhân. ...”

Chưa nói hết ý chợt ý thức được Chu Quân Uyên... nói dễ nghe là phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiếu Du, nói một cách khó nghe cũng chẳng qua chỉ là ‘nô tỳ thiếp thất’, tuy mình là nói Phùng di nương nhưng vô ý cũng đụng đến nàng, vì vậy vội vàng quỳ gối tạ lỗi nói: “Lão nô nhất thời nhanh miệng, mạo phạm ngài, kính xin ngài thứ tội!”

Chu Quân Uyên đỡ Văn mụ mụ lên, cười nói: “Mụ mụ chỉ là nhất thời nhanh miệng thôi, làm sao lại có lỗi? Chỉ cần lần sau chú ý một chút.”

Nói xong lập tức nhớ tới hôm qua Ninh phu nhân nói để hôm nay nàng làm thêm ít Bách Hợp Cao, cũng không kịp nhiều lời với Văn mụ mụ, mang theo Cẩm Tú đi phòng bếp nhỏ.

Nhưng không biết Văn mụ mụ nhìn bóng lưng của nàng, gương mặt nhanh chóng trắng bệch như tờ giấy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đưa Điểm Tâm!

“...Bỏ những khối điểm tâm này vào hộp đựng thức ăn, trừ đưa một phần cho Nghi Lan viện ra, tất cả chủ tử trong viện nhất là Đại gia nơi đó, cũng đều đưa một phần. Đại gia là huynh đệ ruột thịt với Nhị gia, quan tâm người khác lúc khó khăn hoạn nạn, sau này nếu chúng ta có chuyện gì, chỉ cần Đại gia nói một câu, có tác dụng hơn người thường gấp trăm lần!”

Chu Quân Uyên vừa làm xong Bách Hợp cao và một số điểm tâm khác, vừa phân phó Cẩm Tú đứng bên cạnh.

Nàng nói một câu, Cẩm Tú lập tức đáp một câu, cuối cùng nhũn mày lại nói: “Những chủ tử nơi khác còn được, nhưng mà Đại gia...Nhị phu nhân có thể đã không nhớ rõ, khi còn nhỏ Đại gia lâm bệnh nặng, mặc dù may mắn nhất về được cái mạng nhỏ, nhưng từ đó về sau lại không đi được, miễn cưỡng đi được vài bước cũng muốn người khác đỡ, hoạt động thường ngày cũng chỉ có thể dựa vào xe lăn và gậy, cũng vì vậy, tính tình của Đại gia có chút...”

Nói xong lại nhớ tới thân phận nô tỳ của mình, không nên nghị luận chuyện thị phi sau lưng chủ tử, có chút do dự, nhưng nghĩ đến tình cảnh của Chu Quân Uyên, lại cảm thấy đề cho nàng biết nhiều chuyện mới có lợi, vì thế lại tiếp tục nói: “Cũng vì vậy, tính tình của Đại gia trở nên kỳ quái, thường không ra cửa mà cũng không thích nói chuyện, cũng khó chịu đối với Thái phu nhân và Hầu gia, mấy năm nay Thái phu nhân và Hầu gia đối với bệnh tình của Đại gia cũng hết sức lo lắng căng thẳng, sau này thấy Đại gia không lạnh không nóng nên cũng dần phai nhạt đi. Duy chỉ có phu nhân trước sau như một, chưa bao giờ quên thỉnh y hỏi được vì Đại gia, quan tâm lo lắng đầy đủ không nói, còn vẫn vì Đại gia mà suy nghĩ ngày đêm muốn cưới một vị hiền huệ thể thất (người vợ hiền lành, giỏi giang) cho Đại gia, chỉ tiếc vẫn bị Đại gia cự tuyệt như cũ, nói mình chỉ là một ‘phế vật’, các cô nương ấy cũng có gia đình, suy bụng ta ra bụng người, không muốn hại đời một cô nương như vậy, chộc cho phu nhân đau lòng không dứt, thế nhưng phu nhân vẫn chưa buông tha việc tìm cho Đại gia một vị nương tử, chỉ tiếc trên cao thì với không tới, vì vậy mới trì hoãn tới bây giờ. ....Bình thường Đại gia cũng không thân cận với Nhị gia và các vị tiểu thư, nô tỳ chỉ sợ chúng ta tặng điểm tâm, chưa chắc Đại gia đã cảm kích. ....”

Khó trách bên ngoài chỉ biết đến đích thứ tử Tề Thiếu Du, mà không phải là Tề Thiếu Diễn, vốn nên là người tôn quý nhất đích trưởng tử của phủ Tây

Trừ Hầu, thì ra bởi vì sau trận bệnh nặng người này không thể đi lại được....Chu Quân Uyển nghỉ ngơi, cau mày hỏi Cẩm Tú: “Vậy chủ sự (người quản lý việc chi tiêu ăn mặc) trong viện của Đại gia hiện nay là ai?”

Nếu giống với Ý Tuyền viện của bọn họ, các ma ma là chủ sự, nhóm người sau này là anh em của các ma ma, phần lớn đối với chủ tử rất trung thành và tận tâm, trước mặt chủ mẫu lại có mấy phần thể diện, chi phí ăn mặc cũng không thua kém các vị chủ tử, điều đó đã trở thành một tật xấu!

“Là Lục Ý cô nương, lúc trước giống ta và Lục Vi...” Mặc dù Cẩm Tú cảm thấy Chu Quân Uyển hỏi chuyện không liên quan gì, nhưng vẫn nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho nàng nghe, nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, mới ý thức được mình nhanh mồm nhanh miệng nói lời không nên nói, hơi ngượng ngừng ngừng nói, cúi thấp đầu, âm thanh nhỏ như ruồi muỗi: “Nhị phu nhân, ta...”

Chu Quân Uyển cũng không chút để ý, khoát tay cắt đứt lời nàng: “Không sao, đã là chuyện của quá khứ! Đúng rồi, Lục Ý cô nương là người như thế nào? Có dễ nói chuyện không? Đại gia đối với nàng như thế nào?” Vừa là nha đầu thông phòng, lại là chủ sự cả một viện, có phải vị Lục Ý cô nương này rất được Tề Thiếu Diễn yêu thích và coi trọng? Nếu quan hệ tốt với nàng ta, có lẽ rất được việc, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Cẩm Tú đang tự hồi hận vì lỡ lời, thấy Chu Quân Uyển cũng không so đo, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội đáp: “Lục Ý là một người dễ gần và rất dễ nói chuyện, mặc dù Đại gia đối với nàng cũng nhân hậu, nhưng tốt hơn những người khác rất nhiều, cũng có thể lắng nghe nàng khuyên giải mấy câu, vì vậy rất được phu nhân coi trọng, mặc dù còn chưa phong danh di nương, nhưng đã được cấp tiền tiêu hàng tháng như di nương rồi.”

Thân thiện dễ nói chuyện, được Tề Thiếu Diễn coi trọng là được rồi....Chu Quân Uyển gật đầu một, phân phó Cẩm Tú: “Khi người giao điểm tâm cho Lục cô nương, nhớ cái miệng phải ngọt như điểm tâm, thái độ phải dịu dàng ôn nhu, giống như ‘đưa tay không đánh người tươi cười’, nàng ta thấy người thân thiện như vậy, tự nhiên sẽ thân thiện đối với người, nhận lấy điểm tâm của chúng ta. Chỉ cần nàng ta nhận điểm tâm, rồi báo với Đại gia chuyện này, vậy mục đích của chúng ta đã đạt được rồi!”

Nàng rất có lòng tin đối với điểm tâm do chính mình làm, chỉ nhìn thái độ của đám người Ninh phu nhân trước và sau khi ăn thì biết rõ, nàng tin tưởng chỉ cần Lục Ý có thể đưa điểm tâm đến trước mặt Tề Thiếu Diễn, chỉ cần hán ăn một miếng, về sau tuyệt đối không buông tay được!

Sau khi để Cẩm Tú đi tặng điểm tâm, Chu Quân Uyển trở lại phòng.

Chỉ thấy một người mặc sam y, trên đầu cũng chỉ cắm một cây trâm hoa mai, Văn Cẩm đã đứng hầu tại cửa, nhìn thấy nàng trở lại, lập tức tiến lên quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Nhị phu nhân.” Chu Quân Uyển gật đầu một: “Phòng ốc đã được dọn dẹp xong xuôi rồi hả? Thiếu cái gì thì nói với Văn mụ mụ.” Nói xong lập tức đi vào trong.

Văn Cẩm vội nhắm mắt theo đuôi đi phía sau, *d*ien*d*an)lSeq&uyD0n cười lạnh nói: “Trong phòng cái gì cũng đầy đủ, không thiếu cái gì hết, đa tạ Nhị phu nhân quan tâm.”

Chu Quân Uyển gật đầu một lần nữa, ngồi lên giường, nhận lấy tách trà Văn Cẩm dâng lên nhấp một miếng, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới nói: “Người ăn mặc quá mộc mạc, Nhị gia nhìn thấy sẽ không thích, thứ hai là người khác nhìn vào lại nói ta hiệp đáp người.”

Sau đó phân phó Kim Linh: “Cầm nộp nữ trang của ta tới đây.”

Kim Linh đáp lại, rất nhanh đã cầm cái hộp tử đàn khắc hoa trở lại, Chu Quân Uyển nhận lấy mở ra, sau khi nhìn lướt qua, chọn một bộ vòng vàng, một đôi hoa tai hoa mai vàng, một cây trâm mậ vàng khảm bảo thạch cùng mấy chiếc nhẫn, lại đưa hết cho Kim Linh mang tới cho Văn Cẩm: “Người ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ, cũng là cho ta thể diện!” Không cho nàng ta ăn mặt thật xinh đẹp, làm sao khiến cho Tề Thiếu Du vẫn giữ cảm giác mới mẻ, vẫn sùng nể nàng ta đây?

Văn Cẩm vốn là muốn nhận, nhưng thấy Văn mụ mụ đứng một bên đen mặt lại, lập tức không dám nhận, cười nói: “Bên chỗ nô tỳ cũng có mấy thứ đáng tiền, một hồi nữa sẽ đổi lại, không dám nhọc lòng Nhị phu nhân.”

Chu Quân Uyển cũng chỉ cười nhạt: “Nào có chuyện tặng đồ rồi còn lấy về? Nhận lấy sau đó lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Văn Cẩm không dám nhiều lời, chỉ đành phải nhận đồ, dập đầu tạ ơn, sau đó lui ra ngoài.

Nơi này, Văn mụ mụ bĩu môi ai oán nói: “Đồ thứ hồ mị tử vong ân phụ nghĩa, không đũa ra ngoài đã coi như là làm phước rồi, Nhị phu nhân còn đối xử tốt với nàng ta như vậy, mấy thứ đồ kia cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, cho dù là ném đi cũng vui vẻ hơn là cho nàng ta, cũng không biết ngài nghĩ như thế nào!”

Đương nhiên Chu Quân Uyển sẽ không nói dụng ý thực sự của mình cho Văn mụ mụ biết, chỉ là cười nói: “Nàng ta ăn mặc mộc mạc như vậy, người khác nhìn thấy, lại nói ta bạc đãi nàng ta, không phải người không có mặt mũi là ta sao? Dù sao đồ trang sức cũng có rất nhiều (d iend àneequyd 0n món không mang, ta chỉ tùy ý lấy ra vài món không đáng giá, như vậy tự nhiên sẽ có tiếng là hiền thê, cũng có thể khiến Nhị gia thích, nghĩ lại người được lợi nhiều nhất cũng là ta!”

Nói xong, sắc mặt Văn mụ mụ cũng hòa hoãn, nhưng mà rất nhanh lại lo lắng: “Được, chúng ta tạm không nói đến chuyện này. Thân thể ngài đã hồi phục như cũ, tại sao lại luôn đẩy Nhị gia ra ngoài? Ngài không thừa dịp tân Nhị thiếu phu nhân còn chưa vào cửa, nắm lấy tâm của Nhị gia, nhân cơ hội hoãn thai, tương lai sẽ như thế nào đây?”

“Chẳng lẽ mụ mụ không cảm thấy, bất kỳ vật gì càng khó có được, người ta mới càng trân quý, nếu dễ dàng có được, lại coi như đồ bỏ đi hay sao?” Chu Quân Uyển do dự trong chớp lát, mới nghĩ ra cách trả lời lập lòe nước đôi như vậy: “Chuyện này ta tự có chủ ý, mụ mụ cũng đừng quản!”

Nhưng mà nhìn sắc mặt của Văn mục, rõ ràng là không hài lòng với đáp án này, gương mặt vẫn lo lắng, nhưng mà, nàng không nói thêm nữa, chờ đến một ngày kia, tự nhiên Văn mục sẽ không còn lo lắng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Giữa Vợ Chồng

Khi Cẩm Tú đi trong tay có rất nhiều hộp đựng điểm tâm, khi trở về cũng giống như vậy, chỉ là điểm tâm bên trong đổi lại thành các loại lá trà hoặc trái cây, đây là do tất cả các phòng trà lễ.

“Bột khiếm thảo* và phụng tiên kết** là của Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư, lá trà này là của Đại tiểu thư, Đại tiểu thư còn nói, tuy rằng trong phòng của chúng ta cũng có nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của nàng, mong Nhị phu nhân đừng ghét bỏ.” Cẩm Tú lấy tất cả những thứ đó ra khỏi hộp đựng thức ăn.

*Là một vị thuốc quý có tác dụng bổ nguyên khí, tốt cho người yếu nhược, hư lao, đau lưng, mỏi gối, mắt mờ, uống nhiều giúp thân thể cường tráng, lâu già.

**Còn được gọi là hoa móng tay hay bóng nước, thường dùng chữa phong thấp, bị sưng đau, rần rết cắn.

Chu Quân Uyển liếc sơ qua, thấy những thứ kia trong phòng nàng đều có. Về việc này, từ trước đến nay Ninh phu nhân làm rất tốt, dựa vào việc nàng ta có ghét đến mấy không muốn gặp mặt người khác, bọn họ đều như nhau chưa từng thiên vị ai, cũng vì mặt mũi của Tề phủ. Cũng không khỏi âm thầm bội phục sự khéo léo của Tề Hàm Chi, cũng là quà đáp lễ, thế nhưng nàng ta lại làm cho người khác thoải mái dễ chịu hơn Tề Hàm Phuong và Tề Hàm Bình.

Đương nhiên đây không phải là thời điểm để nàng so sánh tỷ muội bọn họ ai cao hơn ai, điều Chu Quân Uyển quan tâm nhất, chính là Mặc Trúc Viện bên kia có nhận điểm tâm của nàng hay không: “Lục Ý cô nương nói như thế nào? Có thấy Đại gia hay không?” Mặc dù trong lòng nàng biết cơ hội để Cẩm Tú nhìn thấy Tề Thiếu Diễn cực kỳ bé nhỏ.

Quả nhiên nghe Cẩm Tú nói: “Lúc nô tỳ tới thì Đại gia đang luyện chữ ở thư phòng. Là Lục Ý cô nương tiếp đón nô tỳ, chẳng những thu điểm tâm, nhờ nô tỳ chuyển lời cảm tạ đến Nhị phu nhân mà còn giữ nô tỳ lại uống trà, còn tặng cho nô tỳ một chiếc nhẫn!” Nói xong mở lòng bàn tay ra, đưa đến trước mặt Chu Quân Uyển một chiếc nhẫn vân thạch đỏ thắm.

Luyện chữ là giả, có phải không muốn gặp người khác là thật? Nhưng mà, nhận điểm tâm là tốt rồi.

Chu Quân Uyển liếc mắt nhìn chiếc nhẫn Cẩm Tú đưa tới, cười nói: “Đây là tặng cho ngươi, vậy thì ngươi cứ nhận lấy, đừng phụ tâm ý người ta.”

Ngừng lại một chút, giống như vô tình hỏi: “Đúng rồi, hiện giờ người quản lý và cung cấp cây cảnh trong phủ vẫn là hai vợ chồng Lục Bình?”

“Đúng vậy, tại sao Nhị phu nhân lại chợt nhớ tới mà hỏi vậy?” Cẩm Tú thấy nàng hỏi, theo bản năng lập tức trả lời, sau khi nói xong, mới bỗng nhiên ý thức được điều gì lại nói: “Nhị phu nhân, ngài nhớ chuyện lúc trước rồi sao?” Giọng điệu tràn đầy sự vui mừng, nhưng chớp mắt lại như đưa đám, những chuyện trước kia đều là những chuyện không hay, lời nói không xuôi tai, nàng hi vọng Nhị phu nhân mãi mãi không nhớ lại, tránh khỏi đau lòng thêm nữa!

Đương nhiên Chu Quân Uyển không biết chỉ mấy giây ngắn ngủn như vậy, tâm tư của Cẩm Tú xoay chuyển không ngừng, chỉ cười khan một tiếng nói: “Ta cũng không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, chỉ là hôm kia vô tình nghe ai đó có nhắc tới. Chủ yếu là do ta mỗi ngày đều rảnh rỗi không có gì làm, không bằng trồng ít hoa cỏ, thứ nhất có thể giết thời gian, thứ hai có thể bồi dưỡng tình cảm, cho nên mới muốn tìm Lục Bình tới hỏi một chút thôi.”

Cẩm Tú nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cái này thì có cái gì khó khăn, lúc nào Nhị phu nhân rảnh rỗi, cho *d*ind4nlequYYdoon người truyền lời tới nàng ta, nàng ta ấy mà, một tháng cũng chỉ được vào phủ có một hai lần, được Nhị phu nhân gọi không biết sẽ mừng như thế nào!”

“Ừ, ta biết rồi, mấy ngày nữa lại nói.” Chu Quân Uyển muốn suy nghĩ chút chuyện, vì vậy nói mình mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát, đừng để ai tới quấy rầy, sau đó vào phòng yên lặng nghĩ chuyện của mình.

Hôm nay Tề Hanh trở về rất sớm, chỉ mới tới giờ Thân sơ khắc đã về đến phủ, nhưng không chạy thẳng tới Trinh Hoa Viện như ngày thường, mà là đi tới Nghi Lan Viện của Ninh phu nhân.

Không nghĩ rằng lại được thấy Phùng di nương đang hầu hạ bên cạnh Tề phu nhân, mặc dù trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng lại nhiều lần không nhìn được mà vuốt vuốt eo, cho thấy nàng ta đã rất mệt mỏi.

Tề Hanh vốn là một người thông minh khôn khéo, nhưng mà nhìn thấy Phùng di nương chịu ủy khuất như vậy, hấn làm sao không hiểu? Vung tay lên, lập tức phân phó mọi người: “Tất cả lui ra đi, để ta cùng phu nhân của các người nói chuyện!”

Mọi người ai mà lại không thức thời? Vợ vàng cùng nhau hành lễ, lập tức nói đuôi nhau lui ra ngoài.

Ánh mắt Tề Hanh dừng lại trên người Chu Quân Uyển một chút, nói: “Nghe nói người bệnh nặng một trận, thân thể đã khỏe hơn rất nhiều?”

Bệnh nặng một trận? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh, nàng ngã bệnh, lại bị người ta hạ độc được hại nàng nằm trên giường một thời gian dài như vậy, có thể nói không người nào không biết, nhưng lúc này Tề Hanh lại hỏi ‘bệnh tình’ của nàng, thật sự là dối trá, không biết những người ngoài sùng bái hẳn là Nghĩa Bạc Vân Thiên (nghĩa khí ngút trời), có tấm lòng rộng lớn, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không dám biểu lộ ra, quỳ gối thi lễ, cười nói: “Đa tạ Hầu gia quan tâm, Quân Uyển đã khỏe lên rất nhiều!”

“Ừ.” Tề Hanh hài lòng gật đầu một, lại nói: “Mấy ngày nữa Thái phu nhân sẽ trở về, lão nhân gia nàng tuổi tác đã cao, có một số việc không nên để nàng phiền lòng, hiểu chưa?”

Là đang ám hiệu cho nàng không nên nói chuyện nàng bị sảy thai cho Thái phu nhân nghe sao? Chu Quân Uyển cười lạnh một lần nữa, Tề Hanh đánh giá địa vị của Thái phu nhân trong lòng nàng quá cao, hoặc là nói hẳn đoán thấp bản lĩnh của Ninh phu nhân. Nếu Ninh phu nhân dám để cho nàng sảy thai, đương nhiên sẽ không sợ Thái phu nhân truy cứu, trừ khi nàng ta là kẻ ngu, mới có thể biết đối phương là tăng tá còn bản thân mình là trứng gà, vẫn còn muốn lấy trứng chọi đá!

Vì vậy ngoan ngoãn nói: “Quân Uyển cẩn tuân Hầu Gia dạy bảo, tuyệt đối không làm cho Thái phu nhân lão nhân gia nàng phiền lòng.”

Tề Hanh nghe vậy, lại càng thêm hài lòng, gật đầu phát tay nói: “Ừ, lui ra ngoài đi!”

Đội sau khi Chu Quân Uyển và tất cả mọi người đều lui ra ngoài, lập tức nhìn Ninh phu nhân nói: “Ngày hôm nay nhân được tin của Thái phu nhân, nói ngày mười tám nhất định về đến phủ, đầu tháng sau sẽ là đại thọ sáu mươi của lão nhân gia nàng, người có gắng thu xếp, cần phải làm thật náo nhiệt, để lão nhân gia nàng thấy thích.”

Ninh phu nhân vừa thấy Tề Hanh bày ra bộ dạng vì việc chung trong lòng cảm thấy không thoải mái, trước mặt mọi người trong phòng bày ra dáng vẻ này thì cũng thôi đi, lúc này chỉ có hai vợ chồng bọn họ, hẳn còn bày ra cái bộ dạng này là để cho ai nhìn đây? Nhân lúc nàng không chú ý lại liếc mắt đưa tình với con tiện nhân Phùng Tố Lan, hẳn là đang trách nàng để cho người hẳn yêu, là đầu quả tim của hẳn phải hầu hạ nàng hay sao?

Giọng nói cũng hết sức nguội lạnh: “Hầu hạ bà bà, chủ trì việc bếp núc chính là bổn phận của thiếp thân, không dám đương nổi Hầu gia nói như vậy!”

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, lập tức hối hận, cần phải biết nam nhân đều muốn dụ dỗ, ngày trông đêm trông hẳn đến nơi này, chẳng lẽ hẳn vừa đến lại muốn đẩy hẳn tới nơi khác để tiện nghi cho các nàng hay sao? Nhưng lúc này lại không tìm thấy bậc thang nào để xuống, chỉ đành phải nửa thật nửa giả sáng giọng: “Những chuyện Hầu gia phân phó đã phân phó xong rồi, có phải nên đi hay không? Chỉ sợ vị kia cũng sốt ruột rồi, hầu hạ ta một ngày, là do nàng ta chủ động tìm tới, bày ra bộ dạng liễu yếu kia cho ai nhìn!”

Thật ra thì nói riêng về tướng mạo khí độ, Ninh phu nhân thật sự cao hơn Phùng di nương rất nhiều, nhưng mà trong ngày thường luôn nắm giữ vị trí phu nhân chính thất, ngồi tại nơi đó luôn là dáng vẻ rất quý cù, cho nên Tề Hanh không thích, lúc này khó có được)di&enD4nL3q uyđ0n lộ ra vài phần mềm mại, lập tức thêm vài phần quyến rũ, khiến Tề Hanh bất giác động lòng, quan trọng nhất là, nghĩ tới chuyện Tề Thiếu Hạo, vì vậy thuận thế kéo tay nàng, cười trừu nói: “Nàng ta là ai chứ, làm sao so sánh với phu nhân được? Phu nhân muốn đuổi ta đi, nhưng hôm nay ta lại không muốn đi.”

Ninh phu nhân nghe vậy, chuyển giận thành vui, lên tiếng phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Hư Tình Giả Ý

Dưới sự chỉ huy của Ninh phu nhân, rất nhanh bọn hạ nhân đã chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu thơm ngào ngạt, có vây cá nướng, đậu phụ thập cẩm, thịt ngỗng hấp, thịt dê, hạt điều xào rau củ... Không có món nào mà không phải là món Tề Hanh thích ăn, rượu cũng là rượu Lê Hoa Bạch mà Tề Hanh thích uống.

Trong lòng Ninh phu nhân vui mừng, đội bọn nha hoàn dọn xong chén đĩa lên bàn, lập tức đuổi họ lui ra rồi tự thân động thủ chia thức ăn rót rượu cho Tề Hanh, đầu tiên còn hơi gò bó mất tự nhiên, nhưng sau khi uống hai ly rượu cũng dần dần buông lỏng, vừa ăn uống vừa phàn nàn về đám con cái, đúng sai của nhà thân gia, trong lúc nhất thời cũng vui vẻ hòa thuận.

Tề Hanh đang âm thầm nghĩ tới phải làm sao mới có thể làm một cách tự nhiên mà nhắc đến Tề Thiếu Hạo, lại thấy Ninh phu nhân chủ động nói đến con cái, gãi đúng chỗ ngứa, vì vậy nói: “Hôm kia uống rượu cùng Bá Quân, có thấy nữ nhi của hẳn, còn nói hẳn thật không dễ dàng mới nuôi lớn được nữ nhi bảo bối, sau này lại là của người khác, một bộ dạng không cam tâm tình nguyện. Chờ sau khi Hán tiểu thư đến tuổi cập kê, người cho bà mai tới cửa đi, nhớ phải có đủ thành ý, tránh cho trong lòng Bá Quân và Hán phu nhân không thoải mái!”

Bá Quân chính là nhạc phụ của Tề Thiếu Du, Quốc Tử Giám tế tửu Hán Thành Phong Hán đại nhân.

“Thiếp cũng là người có nữ nhi, chẳng lẽ còn không hiểu tâm trạng của thân gia hay sao?” Ninh phu nhân nghe vậy cười nói: “Hầu gia cứ yên tâm, thiếp biết rõ nên làm như thế nào, đảm bảo sẽ không để thân gia lão gia và phu nhân bọn họ có nửa điểm không thoải mái!”

Vì con trai bảo bối nàng đã hao phí hết tâm tư cùng thủ đoạn mới cầu được cửa hôn sự này với Hàn gia, coi như Tề Hanh không nói, nàng cũng sẽ làm thỏa đáng để lấy thể diện.

Tề Hanh gạt đầu một, hết sức hài lòng: “Phu nhân làm việc từ trước đến giờ luôn thỏa đáng, ta làm sao có thể không yên tâm, chẳng qua là muốn nói một chút thôi.”

Nói xong uống ly rượu, mới giống như vô tình nói: “Đúng rồi, ta nhớ sang năm Chi nha đầu sẽ mười sáu tuổi, Phương nha đầu cũng mười lăm tuổi? Dù sao nữ nhi cũng không so được với nam nhi, đông đi xuân đến, càng ngày sẽ càng lớn tuổi, đợi đến khi lớn tuổi, nên tìm vị hôn phu rồi, mặc dù người không nữ, nhưng cũng nên vì các nàng tìm vị hôn phu thích hợp, tránh làm lỡ cả đời của các nàng!”

Lời này trái lại lại đúng tâm sự của Ninh phu nhân, dưới gối nàng chỉ có Tề Hàm Phương là nữ nhi ruột thịt, từ trước đến nay là đôi mắt của nàng. Hôm nay, chung thân đại sự của Tề Thiếu Du đã định, vậy sự băn khoăn lớn nhất của nàng hiện giờ, chính là chung thân đại sự của nữ nhi rồi. Về phần Tề Hàm Chi, mặc dù từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới gối của nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thứ nữ, gả cho ai lại không được? Đến lúc đó chỉ là vấn đề của hồi môn, bởi vậy nàng không quá để ý.

Nhưng mà nếu Tề Hanh đã nhắc tới, đương nhiên Ninh phu nhân không muốn tự mình tát mình, vì vậy nói: “Không dối gạt Hầu gia, gần đây thiếp cũng vì chuyện này mà bận tâm. Phương nha đầu con đỡ, mùa hè sang năm mới đến tuổi cập kê, Chi nha đầu cũng đã đến tuổi cập kê rồi, lại là trưởng nữ của nhà chúng ta, mặc dù không phải do thiếp sinh ra, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thiếp, chẳng khác gì con ruột của thiếp, cho nên thiếp một lòng muốn chọn cho nàng một người thật tốt. Lúc trước có kẻ lòng bông xem thường người khác muốn kết làm thân gia, trước khi kết thân có nghe nói cô nương là thứ xuất, vừa nghe như thế lập tức tìm cớ từ chối, lại không biết Chi nha đầu nhà chúng ta so với con vợ cả như hãn mạnh gấp trăm lần!”

Một bộ dạng tức giận bất bình: “Bọn họ ghét bỏ chúng ta, còn không biết rằng ta ghét bỏ bọn họ, đáng giận đáng giận, cũng không thể chỉ cho phép bọn họ mới có quyền chọn chúng ta! Cũng may lần này đến đại thọ sáu mươi của Thái phu nhân, thiếp quyết định mang theo Chi nha đầu bên cạnh mình một tác cũng không rời, để cho cái kẻ lòng bông kia mở to mắt mà nhìn một chút, đến cuối cùng bọn họ đã bỏ lỡ cái gì, tiếp tục chọn lựa một mối nhân duyên tốt cho Chi nha đầu, để cho nàng thuận thuận lợi lợi vui vẻ mà xuất giá, cho bọn họ biết bọn họ tự mình và miệng mình!”

Đối với đám nữ nhi, thật ra từ trước đến giờ Tề Hanh không quá coi trọng, chỉ là thấy Ninh phu nhân tức giận như vậy, không thể không phụ họa thêm mấy câu an ủi: “Một kẻ lòng bông như vậy, nếu thật sự thành thân, nữ nhi của chúng ta trải qua muôn vàn khó khăn cũng không thể có được cuộc sống tốt, sớm thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ, ngược lại cũng là chuyện tốt! Người cũng đừng tức giận, bằm vào tài mạo và nhân phẩm của nữ nhi của chúng ta, làm sao lại không thể tìm được một người tốt chứ? Sớm hay muộn gì người cũng phải làm nhạc mẫu, người an tâm đi!”

Nghe vậy Ninh phu nhân chuyển giận thành vui, nói: “Hầu Gia chỉ để ý cười nhạo thiếp, chẳng lẽ ngài cũng không muốn làm nhạc phụ hay sao?”

Tề Hanh cười ha ha, vuốt râu nói: “Đương nhiên ta cũng là muốn làm, ta chẳng những muốn làm nhạc phụ, mà còn muốn làm ngoại tổ phụ!”

Dừng một chút, lại nói: “Nói đến làm ngoại tổ phụ, ta đến nay cũng đã bốn mấy gần năm mươi rồi, nhưng đến nay ngay cả một tôn tử, tôn nữ cũng không, cũng chưa nếm được mùi vị ngậm kẹo đùa vui với cháu như thế nào, khó khăn lắm Tề Thiếu Du mới có, lại vô ý mất đi, trong lòng ta thật sự không lo lắng không được, sợ rằng hương khói của Tề gia sẽ đứt đoạn trong tay ta, sau này đi xuống dưới, không còn mặt mũi để nhìn liệt tổ liệt tông. Người nhớ đến sinh thân của Thái phu nhân trừ việc để Chi nha đầu gặp mặt người khác ra, cũng nên cho lão Tam tìm nương tử, đợi lão Nhị lão Tam đều thành thân, sau đó có tin vui, đời ta cũng không còn lo lắng gì rồi!”

Sau khi nghe xong, Ninh phu nhân giống như hiểu rõ, lúc này không nhịn được âm thầm cười lạnh.

Nàng đã nói con tiện nhân Phùng Tổ Lan này tại sao ngày hôm nay lại tinh ngoan như vậy, vừa tự xưng là ‘tỳ thiếp’ vừa đối với việc nàng chỉ cây dâu măng cây hòe cũng giả vờ mắc điếc tai ngơ vừa chịu một nhọc hầu hạ, còn có cái tên Bạch Nhân Lang Tề Hanh này cũng thế, ngày hôm nay vừa không phải là mồng một cũng không phải mười lăm, lại trực tiếp tới viện của nàng, hóa ra ở chỗ này thăm dò nàng!

Trong lòng thì đang cười lạnh nhưng trên mặt nửa điểm cũng không biểu lộ ra, chỉ làm bộ uất ức, nhỏ giọng sâu xa nói: “Thiếp đang nghĩ hôm nay không phải là mồng một hay mười lăm, tại sao Hầu gia lại tới viện của thiếp? Hóa ra là vì hôn sự của lão Tam! Thật ra thì Hầu gia ngài cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy, nói thẳng với thiếp có phải là tốt hơn không? Mặc dù thiếp không hợp ý của Hầu gia, nhưng tự hỏi thiếp có chỗ nào đối xử không công bằng với mấy đứa nhỏ trong nhà không, không nói cái khác, chỉ nói Đại Lang, người khác không biết hãn không phải là con ruột của thiếp, nhưng Hầu gia lại biết quá rõ ràng, Hầu gia đã thấy thiếp bạc đãi hãn chưa? Không phải thiếp khoe khoang, thiếp để tâm đến Đại Lang còn hơn cả Nhị Lang! Lại nói lão Tam, đúng, thiếp không muốn thấy Phùng di nương, nhưng cuối cùng lão Tam cũng là ruột thịt máu mủ của Hầu gia, cũng gọi thiếp một tiếng là ‘mẫu thân’, chẳng lẽ hãn không tốt, thiếp đây là đích mẫu trên mặt rất vui vẻ hay sao?”

Đã bao lâu rồi Tề Hanh mới thấy một mặt điểm đậm đáng yêu của Ninh phu nhân? Một gương mặt được dưỡng thỏa đáng giờ phút này đỏ hồng, ánh mắt gọn nước, ngực phập phồng kịch liệt, khác xa so với dáng vẻ cao cao tại thượng, đoan trang lạnh nhạt mấy năm nay của nàng ta, nhìn lại giống như là biến thành một người khác, đến nỗi hãn bất tri bất giác để ý.

Mà Ninh phu nhân thấy Tề Hanh như vậy, trong lòng không khỏi đắc ý, thầm nghĩ đừng xem Vương Đại Quý Gia chỉ là một hạ nhân, đối với tâm lý của nam nhân hiểu rất rõ, một lần lại một lần khuyên nàng không nên chống đối với Tề Hanh mà phải mềm mỏng với hãn, nàng trước giờ không cho là đúng, nhưng hiện tại xem ra, nam nhân đều muốn nhìn thấy dáng vẻ này!

Vì vậy càng phát ra uất ức nói: “Không thể không nói với Hầu gia, thật ra thiếp đang vì lão Tam mà thăm hỏi người ta, chỉ là tạm thời còn chưa có tin

chính xác, cho nên mới chưa hồi bẩm với Hầu gia thôi, nếu Hầu gia không tin thiếp, vậy thiếp không can dự vào chuyện của lão Tam nữa, để cho Hầu gia làm chủ!”

Tề Hanh hoảng sợ vội vàng lôi kéo tay của nàng nói vô số lời dịu dàng dụ dỗ nàng, lại nói việc chung thân đại sự sau này của Tề Thiếu Hạo đều do Ninh phu nhân xử lý, sau khi nghe xong Ninh phu nhân tức giận chuyển sang vui vẻ, tự cho là kế hay, muốn thôi tắt đèn sớm một chút.

Lại không biết đèn mới được dập tắt, trên mặt Tề Hanh gọi lên nụ cười giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bại Lộ Bí Mật

Edit: Nhận.

Không đề cập tới bên này Tề Hanh cùng Ninh phu nhân tiểu biệt thắng tân hôn cuối cùng đã ân ái đến mức nào, hôm nay lại nói đến Chu Quân Uyển rời khỏi Nghi Lan Viện, sau khi trở lại phòng của mình, không bao lâu sau, Tề Thiếu Du cũng trở lại.

Vì vậy Chu Quân Uyển sai người bày rượu, ngồi đối diện Tề Thiếu Du cùng nhau ăn cơm, lại sai người đi gọi Vân Cẩm, nhân cơ hội nói đến việc nàng ta đã chuyển đến trong viện cho Tề Thiếu Du biết, sau đó để nàng ta ngồi một bên chia rượu và thức ăn cho Tề Thiếu Du.

Mới sáng sớm Vân Cẩm đã bị Chu Quân Uyển trách nàng ta ăn mặc quá đậm nhạt, nhìn không được, vì vậy sớm đã đổi qua một thân áo bông nhiều lớp màu đỏ để lấy lòng Chu Quân Uyển, lại tính toán đeo bông tai cùng trâm mà nàng ta được ban thưởng, vẽ lại chân mày, dưới ánh đèn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, so với thường ngày còn tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Hơn nữa so với gương mặt trắng trẻo, y phục và trâm sai cài tóc đều hết sức đơn giản của Chu Quân Uyển, nàng ta lại càng nổi bật với đôi môi hồng hào, hết sức phong lưu quyến rũ.

Sau bữa cơm tối, Chu Quân Uyển căn bản không cần phí tâm kiểm soát đẩy Tề Thiếu Du đến nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm, chính hắn đã bước ra khỏi phòng nói: “Thân thể của Uyển nhi chưa khỏe, ngày hôm nay ta sẽ không làm khó người, đi nghỉ ngơi một đêm ở phòng của Vân Cẩm, người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai còn đi thỉnh an phu nhân!”

Chu Quân Uyển cố ý gọi Vân Cẩm tới đây phục vụ, giữa ban ngày lại có ý ám chỉ nàng ta phải ăn mặc lẻo lẹ một chút Tề Thiếu Du mới thích, nàng muốn chính là kết quả này, đương nhiên khi nàng nghe vậy đã gãi đúng chỗ ngứa, nhưng trên mặt lại cố ý lộ ra mấy phần uất ức cùng dấm ghen, giống như không cam lòng ủy khuất cảm tạ Tề Thiếu Du đã quan tâm, sau đó tiễn hắn và Vân Cẩm ra khỏi phòng, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ đi vào Tây Sương Phòng, lúc này mới trở lại phòng của mình.

Chỉ thấy Văn mụ mụ đang chỉ huy Kim Linh Ngân Linh đặt tấm đệm gần cửa sổ, thấy Chu Quân Uyển đi vào, lập tức quỳ xuống bẩm báo: “Trong khoảng thời gian này, đều là do Cẩm Tú trực đêm, lão nô nghĩ tới nàng ấy vẫn còn là một tiểu cô nương ham ngủ, không thể nhay bén bằng lão nô, vì vậy tối nay để nàng ấy về phòng nghỉ ngơi, lão nô tối đây trực đêm, Nhị phu nhân thấy có được không?”

Theo ý của Chu Quân Uyển thì không cần ai trực đêm là tốt nhất, cũng tránh cho ngày nào đó nàng không!dien~danleqyd0n cẩn thận mà nói mới làm lộ chân tướng, nhưng nghĩ tới trước đây nàng có nhắc tới chuyện này, Văn mụ mụ cùng Cẩm tú kịch liệt phản đối...Chỉ đành phải gạt đầu cười nói: “Đương nhiên là được, chỉ là cực khổ cho mụ mụ rồi.”

Văn mụ mụ cười nói: “Lão nô không cực khổ. Nói đến cái này từ sau khi Nhị phu nhân lớn lên, lão nô cũng không ngủ dưới đệm trong phòng ngài nữa rồi, giờ vẫn còn nhớ! Để lão nô hầu hạ ngài tháo trang sức ra nhé?”

Nói xong lại dịu Chu Quân Uyển đi tới trước bàn trang điểm, hầu hạ nàng tháo trâm ngọc trên búi tóc.

Không lâu sau, Cẩm Tú cùng Bán Hạ bưng nước nóng đi vào, hầu hạ Chu Quân Uyển tắm rửa xong, Văn mụ mụ cũng rửa mặt một hồi, sau đó nằm xuống chỗ của mình, mặc cho Cẩm Tú thổi tắt đèn, rón rén lui ra ngoài.

Cũng giống như thường ngày, sau khi nằm xuống một lúc lâu sau Chu Quân Uyển cũng không thể ngủ. Nàng không dám lật người, chỉ sợ kinh động đến Văn mụ mụ, chỉ đành phải giữ vững một tư thế, cho đến một hồi lâu sau, dường như là Văn mụ mụ đã ngủ thiếp đi, nàng mới thử thay đổi tư thế, tiếp tục xuất thần.

Lúc ban ngày Cẩm Tú có nói, người chường quân và cung ứng cây cảnh trong Tây Trữ hầu, vẫn là hai vợ chồng Lục Bình mà lúc nàng còn là Thẩm Lương đã từng giao thiệp, chỉ là hai vợ chồng này trong phủ cũng không dám tỏ thái độ, nhưng lúc nói chuyện làm ăn, bọn họ luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, vênh vác tự đắc, xem ra thật đúng với câu nói ‘Tề tướng trước cửa thất phẩm quan’ hay khó nghe hơn một chút đó là ‘chó cạy gần nhà’?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, mấu chốt trước mắt là làm sao để thu mua bọn họ, trở thành người hữu dụng cho nàng!

“Người là ai?”

Đang lúc Chu Quân Uyển nghĩ đến xuất thần, trong bóng tối chợt có giọng nói sâu kín vang lên.

Nàng ngẩn ra, lúc này mới phản ứng được đây là giọng của Văn mụ mụ, trong lòng không khỏi lộp bộp, chẳng lẽ Văn mụ mụ đã nhìn ra điều gì khác thường rồi hả? Theo bản năng muốn dùng lời nói che giấu đi.

Không nghĩ rằng Văn mụ mụ mở miệng lần nữa nói: “Người không phải là tiểu thư nhà ta! Người không cần phải phủ nhận, ta biết rõ người không phải! Ta chỉ muốn người nói cho ta biết, người là ai? Tiểu thư nhà ta đang ở nơi nào?”

Hiện tại Chu Quân Uyển không nói nên lời, cuối cùng cũng hiểu rõ dụng ý vì sao hôm nay Văn mụ mụ muốn trực đêm thay cho Cẩm Tú, đương nhiên nàng ta đã sớm nhìn ra nàng có điểm khác thường, mặc dù nàng cho rằng mình che giấu rất tốt.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Văn mụ mụ là nhũ mẫu của Chu Quân Uyển, nàng ta vừa ra đời đã đi theo Văn mụ mụ, mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng kỳ thật tình như mẫu tử, mà quan trọng nhất là, thời gian chung đụng của bọn họ dài hơn bất kỳ kẻ nào, làm sao Văn mụ mụ lại không hiểu nàng ấy? Sợ rằng chỉ bằng một động tác hay một câu nói, thậm chí là một nụ cười, đã có thể nhìn ra điều khác thường rồi?

Vì vậy bất luận như thế nào cũng không thể dùng lời nói che giấu được, phải dùng tâm tư để qua cửa ải này, hít sâu một hơi khiến nhịp tim đang đập kịch liệt thoáng trở lại bình thường, dẫn dắt một hồi mới nói: “Mụ mụ nói không sai, ta thật sự không phải là tiểu thư của người, nhưng mà, từ cái ngày ta tỉnh lại, ta cũng đã xem mình như tiểu thư của người rồi!”

Lập tức nói ra thân phận cùng lai lịch của mình, bị hại như thế nào sau đó mườn xác hoàn hồn trên người Chu Quân Uyển mà tỉnh lại, vừa được nàng ấy nhờ vả như thế nào ở trong mộng, từ đó đã xem mình như Chu Quân Uyển, thế sẽ báo thù cho nàng ấy nhưng cũng là báo thù thay bản thân mình. .... Tất cả tất cả đều nói cho Văn mụ mụ nghe, cuối cùng cần rằng nói: “Người Thẩm gia cùng Thôi Phóng không quan tâm đến máu mủ tình nghĩa vợ chồng mà độc sát ta, Ninh thị không niệm tình tô tôn độc sát tiểu thư nhà người cùng báo thai trong bụng nàng ấy, hại nàng một xác hai mạng, còn có Tề Thiếu Du cùng Thái phu danquy nhân, bọn họ chưa bao giờ thật lòng yêu thương nàng ấy, một người lại một người chỉ lợi dụng nàng ấy, những người này ta sẽ không bỏ qua cho kẻ nào, ta chắc chắn sẽ nhớ rõ từng hành động, việc làm của bọn họ, bắt bọn họ trả giá gấp trăm nghìn lần!”

Chu Quân Uyển hận đến mức hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng kẽo kẹt, mà Văn mụ mụ đã sớm khóc không thành tiếng.

Văn mụ mụ vốn còn ôm một chút may mắn và hi vọng, cảm thấy tiểu thư nhà mình còn sống, tất cả chẳng qua chỉ là suy đoán của mình. Cho nên khi nhìn thấy Chu Quân Uyển không giống như bình thường dùng khuôn mặt vui vẻ khi gặp Tề Thiếu Du nữa mà ngược lại một lần lại một lần thoái thác hẳn, lại thấy nàng chủ động đi thỉnh an Ninh phu nhân, lại thấy mười ngón tay vốn không dính chút nước của nàng lại bỗng nhiên biết làm điểm tâm, lại nhìn thấy nàng vốn hận Văn Cẩm nay lại hòa hợp êm thấm, lại thấy nàng không hề yêu thích những món ăn trước kia nữa. .... Vẫn luôn âm thầm an ủi mình, chỉ là bởi vì tiểu thư không nhớ được những chuyện trước kia, cho nên tính tình mới thay đổi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, nhưng Văn mụ mụ lại không có biện pháp tự lừa gạt mình, để cho mình tin tưởng Chu Quân Uyển hiện tại chính là người nàng ta chăm lo từ nhỏ cho đến bây giờ, là tiểu thư còn thân thương hơn cả máu mủ ruột thịt của mình, trừ khi còn có một khả năng khác. .... Mà nàng lại không có cách nào giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, chỉ muốn mau chóng tra ra manh mối, vì vậy mới có tình huống vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cùng Chung Mối Thù

Edit: Nhận.

Nghe được Văn mụ mụ khóc không thành tiếng, trong lòng Chu Quân Uyển cũng thật không dễ chịu, hận ý khắc cốt ghi tâm kia, toàn bộ hóa thành áy náy cùng chột dạ.

Dù sao cũng là nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển, coi như vừa bắt đầu không phải là nàng mong muốn, chính là trời cao an bài, nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển cũng chính là sự thật, trong mắt Văn mụ mụ, nàng không khác gì kẻ xâm lăng. Nàng chiếm đoạt thân thể của Chu Quân Uyển, chiếm đoạt tất cả vốn là của nàng ấy, mà đây nàng ấy đến một góc nào không ai biết. Để cho Văn mụ mụ một lòng yêu thương Chu Quân Uyển, xem tính mạng của nàng ấy còn hơn của mình thì sao nàng lại không áy náy, làm sao có thể vô tâm được chứ?

“Mụ mụ, ta.....” Nàng mấp máy đôi môi, muốn nói điều gì đó để giải vây cho mình, cũng muốn trấn an Văn mụ mụ, tuy nhiên nàng chỉ có thể mấp máy môi, lời nói ra cũng không nói được, chỉ đành nhếch môi, không nói gì, yên lặng nghe Văn mụ mụ khóc nức nở.

Trong lòng quyết định, đợi cảm xúc trong lòng của Văn mụ mụ ổn định, mặc kệ quyết định của nàng ấy là gì, cũng giữ nàng ấy lại, mặc kệ nàng ấy muốn làm cái gì, nàng đều nghe theo vô điều kiện, --không tính trước đây Văn mụ mụ còn chưa xác định được nàng có phải là Chu Quân Uyển chân chính hay không, nàng còn có thể tự chủ điều khiển thân thể, ý chí của Chu Quân Uyển, thậm chí là tất cả, nhưng hôm nay Văn mụ mụ đã biết, đương nhiên nàng không còn cái quyền lợi này nữa!

Văn mụ mụ khóc ước chừng hơn nửa canh giờ mới dần dần bình tĩnh.

Trong bóng tối Chu Quân Uyên nhận thấy Văn mụ mụ đã bình tĩnh mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Văn mụ mụ, mặc dù ngay từ lúc bắt đầu trở thành tiểu thư của người không phải là điều ta mong muốn, bản thân ta còn không hiểu tại sao Thẩm Lương ta sẽ biến thành tiểu thư nhà người, nhưng ta chiếm đoạn thân thể này của Chu Quân Uyên là sự thật, người muốn mời pháp sư tới xua đuổi ta cũng được, tróc nã ta cũng được, ta cũng không một câu oán hận.”

Điều đáng tiếc duy nhất chính là chuyện nàng đã đồng ý báo thù cho Chu Quân Uyên chân chính vẫn còn chưa làm được, huyết hải thâm cừu của nàng vẫn còn chưa báo. Nhưng mà không sao, coi như nàng bị Văn mụ mụ mời pháp sư đuổi, hồn phách của nàng cũng có thể hóa thành lệ quý, cũng có thể làm cho người Thẩm gia và Thôi Phóng nợ máu phải trả bằng máu!

Chu Quân Uyên đợi một lúc lâu sau, cuối cùng Văn mụ mụ mới khàn giọng mở miệng: “Tại sao ta lại muốn mời pháp sư tới đuổi Thẩm cô nương? Ngay cả tiểu thư nhà ta cũng ở trong mộng nhờ Thẩm cô nương báo thù thay nàng ấy, đương nhiên nàng ấy sẽ không trở lại nữa, coi như ta đuổi Thẩm cô nương, thì như thế nào, chẳng lẽ tiểu thư nhà ta có thể sống lại hay sao?”

Giọng điệu mang theo vài phần ghen ngào xen lẫn bi phẫn cùng hận ý dày đặc: “Thẩm cô nương nói đúng, Ninh thị không niệm tình tổ tôn độc sát tiểu thư nhà ta và bào thai trong bụng nàng, hại nàng một xác hai mạng, Chu thị chỉ lợi dụng nàng, nửa phần thật lòng cũng che chở cho tiểu thư nhà ta Tề Thiệu Du cũng không có cho....Bọn họ là hung thủ hại chết tiểu thư nhà ta và tiểu chủ tử, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ta muốn bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, để cho bọn họ phải trả giá gấp trăm ngàn lần vì những việc bọn họ làm ra!”

Nói xong chợt bước tới trước giường Chu Quân Uyên, ‘phù phù’ một tiếng quỳ gối trên mặt đất: “Thẩm cô nương, nếu tiểu thư nhà ta đã tin tưởng ngài như vậy, có thể thấy được ngài nhất định có biện pháp báo thù rửa hận cho nàng ấy, van ngài nhất định phải báo thù cho tiểu thư nhà ta, khiến những kẻ hại tiểu thư phải trả giá gấp trăm ngàn lần! Đương nhiên, lão nô cũng sẽ theo hỗ trợ ngài, ‘một người kẻ gần, hai người kẻ trường’ (câu này là 1 ng có thể có ít kẻ hay k có kẻ, nhưng nhiều người sẽ có nhiều kẻ hoạch hay), lão nô chẳng những sẽ hỗ trợ ngài báo thù cho tiểu thư nhà ta, mà cũng hỗ trợ ngài báo thù của mình! Lão nô ở chỗ này đập đầu trước ngài!” Nói xong, Văn mụ mụ đập đầu như bằm tỏi. Mặc dù Văn mụ mụ cũng giống như Chu Quân Uyên lúc ban đầu vậy, cảm thấy chuyện mượn xác hoàn hồn là chuyện quá mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao Văn mụ mụ cũng dienddan(lê)quydon là người sành sỏi đời, trải qua nhiều chuyện, lại thêm mấy ngày nay âm thầm quan sát Chu Quân Uyên, trong lòng đã nắm chắc, vì vậy khi nghe Chu Quân Uyên thừa nhận mình không phải là Chu Quân Uyên chân chính, nàng ta bi phẫn khóc lóc một trận, sau đó cũng nhanh chóng tiếp nhận sự thật này.

Và lại Văn mụ mụ cũng đang cân nhắc, rất nhanh đã quyết định, đó chính là chỉ dựa vào sức của một mình nàng ta, tuyệt đối không thể nào báo thù cho tiểu thư của mình, coi như nàng ta không cần tính mạng của mình, cũng không thể một lần giết sạch đám người Ninh phu nhân, Chu Thái phu nhân, Tề Thiệu Du. Tiểu thư nhà nàng chết thảm như vậy, mang theo oán hận thật lớn, ngay khi chết cũng không thể an tâm rồi đi, nếu không thể để cho những người hại nàng ấy nợ máu phải trả bằng máu, vậy thì kia phải làm sao đây?

Mà vị Thẩm cô nương này vừa nhìn đã biết là một người có chủ ý có tính toán, không giống như tiểu thư nhà mình, là một bộ dạng thông tuệ hoạt bát, kỳ thật rất đơn thuần. Quan trọng nhất là, vị Thẩm cô nương này không có tình cảm với kẻ bạc tình Tề Thiệu Du kia, bản thân lại gánh huyết hải thâm cừu, lòng dạ nguội lạnh, một lòng muốn báo thù, nếu có thể liên thủ cùng nàng, tương trợ cho nàng, không lo không báo được thù cho tiểu thư nhà mình!

Văn mụ mụ nghĩ thông suốt điểm này, mới có thể quyết định đến trước mặt Chu Quân Uyên, lên tiếng khẩn cầu nàng.

Chu Quân Uyên vốn tưởng rằng khi Văn mụ mụ biết được nàng không phải là tiểu thư nhà mình, sẽ rất tức giận, sẽ thay đổi sắc mặt với nàng, thậm chí nàng còn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Lại không nghĩ rằng, chẳng những Văn mụ mụ không có ý định mời pháp sư tới đuổi bắt nàng, mà ngược lại lại đến quỳ trước mặt nàng, cầu xin nàng báo thù cho tiểu thư của mình, còn nói muốn hỗ trợ cho mình báo thù....Trong lúc nhất thời, Chu Quân Uyên không khỏi thần thờ.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn lồng đỏ lớn treo trên mái nhà cong cong kia, nhìn thấy ánh mắt kiên trì cùng hận ý thấu xương của Văn mụ mụ, Chu Quân Uyên mới hồi thần, vội d.d

Ngừng lại một chút: “Nhưng mà mụ mụ cũng biết, chỉ bằng vào thực lực hiện nay của chúng ta, muốn cho những người hại tiểu thư của ngài nợ máu phải trả bằng máu, rõ ràng là không thể nào, không chừng chúng ta không thể báo thù mà còn chết dưới tay bọn họ, không phải là mất nhiều hơn được hay sao? Các cụ hay nói ‘quan tử báo thù, mười năm không muộn’, cho nên ý của ta là muốn suy tính kỹ hơn, từng bước từng bước khiến những kẻ hại tiểu thư của ngài, nhất là Ninh thị, phải trả gấp trăm nghìn lần, để cho bọn họ trợ mắt nhìn những người và đồ vật mình quan tâm nhất, từng cái từng cái bị hủy diệt, để cho khi bọn họ quay đầu lại là hai bàn tay trắng, sống không bằng chết!”

Nghe được cách nghĩ của Chu Quân Uyên và chính mình không mưu mà hợp, đại đồng tiểu dị (ý nghĩ na ná, tương tự như nhau, vì thấy hay nên mình đề nguyên văn nhé), đương nhiên Văn mụ mụ lập tức đồng ý, vội thấp giọng hỏi: “Có phải Thẩm cô nương đã có kế hoạch rồi hay không? Có cần lão nô làm việc gì không, xin Thẩm cô nương phân phó, dù cho lão nô có lên núi đao xuống biển lửa, có chết cũng không chối từ!”

Chu Quân Uyên xác thực đã có kế hoạch chu đáo, và lại những ngày gần đây cũng đang rầu rĩ vì không có người nào mình có thể dùng, có một số việc khó tránh khỏi tiến triển không thuận lợi, hôm nay thấy Văn mụ mụ nguyện ý dốc sức tương trợ, làm sao trong lòng không khỏi vui mừng? Lập tức kể tai nói hết tất cả kế hoạch của mình cho Văn mụ mụ biết, cho đến khi qua canh ba Thiên Đô, chủ tớ hai người mới trở lại trên giường, nằm ngủ không đề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tranh Giành Tình Nhân

Vì biết ngày hôm qua Tề Hanh nghỉ lại trong viện của Ninh phu nhân, cho nên sáng sớm ngày hôm sau khi đi thỉnh an Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển cố ý đi trễ hơn một chút.

Trên đường lại gặp ba tỷ muội Tề Hàm Chi, rõ ràng ý nghĩ của ba người bọn họ giống với nàng.

Hai nhóm người vội chào hỏi lẫn nhau, sau đó cùng nhau đi đến Nghi Lan Viện, không nghĩ rằng ngay tại cửa đã nhìn thấy Phùng di nương đã tới từ sớm, đây là điều xưa nay chưa từng thấy cho nên ít nhiều gì cũng giật mình, đương nhiên chỉ để trong lòng, ngay cả người không không xem ai ra gì như Tề Hàm Bình cũng không biểu lộ sự ngạc nhiên của mình ra ngoài.

Chỉ là mọi người bên ngoài không ai thay đổi sắc mặt, nhưng Ninh phu nhân ở bên trong không thể bình tĩnh nữa rồi.

Vốn là Ninh phu nhân mang tâm tình vui vẻ tự tay thay y phục cho Tề Hanh, không nghĩ đến có nha hoàn đi vào quỳ gối bẩm báo: “Hồi Hầu gia, phu nhân, Phùng di nương tới thỉnh an.”

Lúc này không khỏi nổi giận, âm thầm hừ lạnh, hàng đêm Hầu gia luôn nghỉ ngơi tại viện của người, khó có được lúc hẳn coi trọng nơi này của ta mà đến một lần, người lại không biết điều chạy tới cướp người, phi, người là cái thứ gì, lại thật sự cho rằng nam nhân này chính là người của người rồi há? Đúng là trời sanh tính dễ tiện, mới cách xa nam nhân một đêm đã không ngủ được?

Vì vậy muốn nhấn mặt đuổi Tề Hanh đi, chỉ vì Ninh phu nhân thấy, sợ dĩ Phùng di nương dám hung hãn như vậy, đều là do hẳn chiều chuộng!

Lại thấy Vương Đại Quý Gia đứng bên cạnh Tề Hanh, nhân lúc hẳn không để ý nháy mắt với Ninh phu nhân, ý bảo nàng đừng giận đối với Tề Hanh, lại để cho Phùng di nương chiếm tiện nghi. Lại nghĩ tới tối hôm qua Ninh phu nhân nghe lời Vương Đại Quý Gia, dụ dỗ được Tề Hanh, sự thật chứng minh hiệu quả không tệ... Cho nên nàng ta chỉ đành phải cố đè nén lửa giận vào trong bụng, như hờn như vui nhìn Tề Hanh, chua xót nói: “Khó trách Hầu Gia xem Phùng di nương như người mình yêu thương nhất mà đối đãi, thân hình mảnh mai như vậy, chỉ sợ khi có hai người lại uất ức khóc lóc với Hầu gia, khiến cho người đau lòng!”

Nói tới nói lui, động tác trên tay lại không ngừng, vẫn không nhanh không chậm cài nút áo lại cho Tề Hanh.

Tề Hanh không nhịn được mà xấu hổ, sờ mũi một rồi nhìn Bích Loa, Hồng Tiêu cười ha hả, nói: “Trong mấy người các người, mới sáng sớm tay chân vụng về, không cẩn thận đổ vại dấm lớn hay sao?”

Bích Loa thấy hỏi, vội nín cười khom người nói: “Hồi Hầu Gia, tui nô tỳ cũng không có đổ vại dấm, ngược lại Phùng di nương vẫn còn chờ ở bên ngoài, để nàng đi vào hay vẫn để nàng tiếp tục chờ?”

Tề Hanh vẫn chưa quên ân ái với Ninh phu nhân vào tối qua, mà trong phòng này đều là người của nàng ta, làm sao lại không giữ thể diện cho nàng ta được? Vì vậy vung tay lên: “Không thấy phu nhân mới dậy, còn chưa rửa mặt hay sao? Để nàng ấy chờ đi!”

Đứng một bên, Ninh phu nhân nghe vậy, gương mặt ửng hồng, càng phát ra ý cười dịu dàng hầu hạ Tề Hanh.

Lại nói Bích Loa vốn là người biết xử lý mọi chuyện, lại bởi vì quan hệ chủ tớ của mình, nàng ta không vừa mắt Phùng di nương đã không phải ngày một ngày hai rồi, hôm nay thật khó khăn mới có cơ hội làm xấu mặt Phùng di nương, làm sao lại buông tha được? Lúc này lập tức đi ra ngoài, ngay trước mặt của tất cả mọi người đang chờ đợi ở bên ngoài, truyền đạt lại lời nói của Tề Hanh. Cho đến khi Phùng di nương tức giận, nếu không bận tâm hôm sự của Tề Thiếu Hạo, lúc này đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Chúc di nương cùng Ôn di nương đã đến từ lâu, từ trước tới nay Chúc di nương là người thành thật phúc hậu, thấy Phùng di nương kinh ngạc cũng không nói gì. Nhưng mà Ôn di nương từ trước đến giờ đều căm ghét Phùng di nương thường ngày không coi ai ra gì, càng hận hơn là nàng ta chiếm Tề Hanh không thả, liên lụy nàng đến nay còn chưa có một mụn con, thật khó khăn mới có cơ hội quang minh chính đại chế nhạo chèn ép nàng ta, đương nhiên muốn nắm chặt không buông, vì vậy làm như giật mình nói: “Chẳng lẽ Bích Loa cô nương nghe lầm? Người nào lại không biết Phùng tỷ tỷ của chúng ta là người Hầu gia sủng ái nhất, ngày thường ngày cả một chữ ‘không’ cũng không nỡ nói, tại sao hôm nay lại nói những lời vô tình như vậy? Chắc chắn là cô nương nghe lầm.”

Gương mặt tươi cười nhìn Phùng di nương: “Phùng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, người khác vừa thấy đã thương, muội muội ta cũng là nữ nhân, thấy nàng cũng yêu, huống chi là Hầu gia? Đúng rồi, ngày hôm nay Phùng tỷ tỷ đeo châu sai này là đồ Hầu gia tặng, xác thực là tỷ tỷ đeo vào càng tăng thêm sức quyến rũ, nhưng mà hình như khí sắc của tỷ tỷ không tốt, chắc là vì tối qua ngủ không ngon giấc?”

Ngày hôm nay Phùng di nương mặc y phục lụa hoa màu hồng trầm điệp bay lượn cùng màu với giày, bên dưới mặc váy nguyệt hoa thêu mười hai đoá hoa xinh đẹp, búi tóc tự nhiên như chim yến bay lượn cắm thêm cây trâm vàng khảm mã não, cây trâm này được chế tạo rất đặc biệt, ăn mặc rất xinh đẹp, chỉ tiếc đúng như Ôn di nương đã nói, khí sắc hôm nay không tốt, dưới mí mắt còn có quầng thâm, rõ ràng cho thấy đêm qua ngủ không ngon.

Vốn là Tề Hanh chỉ đến viện của Ninh phu nhân vào ngày mùng một và mười lăm hàng tháng cũng đủ để (truyện đăng nhanh nhất tại

*dien^dan.lequy.don) Phùng di nương ghen ghét dữ dội rồi, nhưng nghĩ đến hôn sự của Tề Thiếu Hạo, cho nên cật lực nhịn xuống, lại không nghĩ rằng

sáng tinh mơ tới đây thình an lại bị mất mặt trước mặt mọi người, lúc này lửa giận không kiềm chế được, làm sao có thể bỏ qua cho Ôn di nương, cái người tự mình dâng đến cửa cho mình trút giận đây?

Lúc này Phùng di nương cười lạnh nói: “Làm phiền Ôn muội muội quan tâm, đúng là đêm qua ta không ngủ được. Nhưng mà, trong một tháng thỉnh thoảng có vài ngày ta ngủ không ngon, không giống như muội muội, trong một tháng đã có ba mươi ngày ngủ không ngon, mà dưới gối muội muội lại không có đũa nhỏ nào để gãi gãi tình cảm, ngày tháng còn dài, không chừng mang bệnh gì cũng không biết, muội muội phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được!”

Nguy, trong một tháng hơn phân nửa thời gian Hầu gia đều nghỉ ngơi trong viện của ta, không giống người, dường như hàng đêm đều một mình mình trông phòng, là gà mái không biết đẻ trứng, cũng dám đến cậy mạnh với ta?

“Người.....” Nghe xong, mặt Ôn di nương đỏ lên, thẹn quá thành giận, há mồm muốn mắng lại.

Không nghĩ đến có nha hoàn bước ra khom người nói: “Hầu gia cùng phu nhân mời các vị vào!” Nghe vậy, Ôn di nương chỉ có thể nuốt lại những lời độc ác vào, mặt đen lại nhìn mọi người đang xem diễn trò từng người từng người đi vào.

Thừa dịp mọi người hành lễ vấn an, Ninh phu nhân từ trên cao nhìn xuống Phùng di nương cùng Ôn di nương mặt đen thu hết vào mắt, vừa rồi không có mặt tại nơi đó, nhưng cũng đoán được phần nào chuyện đã xảy ra, tâm tình càng tốt, hết lòng hầu hạ Tề Hạnh dùng điểm tâm, sau khi hân xuất môn, lập tức trở lại, cho cả đám tiêu bồi ngồi xuống, mọi người tự do trò chuyện.

Đương nhiên, trong trường hợp này đám di nương không được ngồi, điều khiến mọi người ngoài ý muốn là, dĩ nhiên Ninh phu nhân lại để Chu Quân Uyên ngồi, phải biết thân phận của Chu Quân Uyên cao hơn di nương, nhưng xưa nay lại không được Ninh phu nhân chào đón, trước mặt nàng ta cũng chưa bao giờ được ngồi.

Để cho nàng ngồi thì cũng thôi đi, lại dùng vẻ mặt ôn hòa nói: “Hôm qua Hầu gia ăn Bách Hợp Cao của người, khen ngon, sáng mai người có thời gian thì làm nhiều hơn một chút, không chừng sau khi Thái phu nhân về phủ cũng thích ăn đấy.”

Chu Quân Uyên vội vàng đứng dậy lên tiếng: “Chỉ là một món điểm tâm tầm thường, lại có thể lọt vào mắt Hầu gia và phu nhân, sau khi trở về Quân Uyên sẽ làm nhiều thêm một chút để hiếu kính với Hầu gia và phu nhân, để báo đáp hai vị đã yêu mến Quân Uyên.”

Thấy Ninh phu nhân vui vẻ, lại nhân cơ hội nghĩ trở về tự mình chăm sóc hoa, dự định cho gọi vợ chồng Lục Bình vào Ý Tùng viện hỏi vài chuyện, chẳng mấy chốc ở Nghi Lan Viện đến giờ cơm trưa, uống chút trà, Ninh phu nhân cũng muốn ngủ trưa rồi, mọi người đồng loạt cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bắt Đầu Ra Tay

Chu Quân Uyên trở lại Ý Tùng viện đã thấy Văn ma ma và Vân Cẩm đang ngồi ngoài hiên nói chuyện, trên mặt khó có được xuất hiện một nụ cười nhân nhật, thái độ hòa hoãn hơn so với thường ngày đến nỗi Văn Cẩm cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà lo sợ.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, hai người vội vàng tiến lên hành lễ: “Nhị phu nhân đã trở lại.”

Chu Quân Uyên gật đầu một: “Các người đang nói cái gì mà vui mừng vậy?”

Văn ma ma cười nói: “Lão nô trong lúc rảnh rỗi liền mang đồ ra may và ở dưới hiên, không nghĩ Vân Cẩm cũng mang đồ ra để làm, châm pháp của nàng không tinh thông lắm nên nhờ lão nô chỉ giáo một số điểm.”

Vân Cẩm cũng cười làm lành nói: “Nô tỳ muốn làm cho Nhị phu nhân một đôi giày để đáp lại sự yêu mến của Nhị phu nhân dành cho nô tỳ, nô tỳ kỹ xảo không tinh thông, khó có được Văn ma ma là người không chê nô tỳ đần, nô tỳ đang tính làm xong giày cho Nhị phu nhân liền làm một đôi tặng Văn ma ma.”

“Phần tâm này của người ta nhận nhưng công việc của người là phục vụ tốt cho Nhị gia. Chỗ này của ta không cần người hầu hạ, nên trở về nghỉ ngơi đi thôi.” Chu Quân Uyên vừa nói vừa nhắc chân đi vào nhà, Văn ma ma thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Vân Cẩm đứng nhìn bóng lưng chủ tớ hai người, lòng thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc ý tứ của Nhị phu nhân là gì, thường ngày không phải nàng tuyệt không chào đón mình tiếp cận Nhị gia sao? Sau Nhị gia thu mình vào phòng, nàng nữa cái liếc mắt cũng không dành cho mình sao? Thế nào sau một hồi bệnh đến thập tử nhất sinh, thái độ lại chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất như vậy, chẳng những hòa khí với nàng, lại ra sức khuyên bảo nàng phải hết lòng phục vụ Nhị gia?

Còn cả Văn ma ma nữa, trước đây mỗi lần nhìn thấy nàng đều hận không thể xông lên một phát cán chết nàng, ngày hôm nay lại vô cùng dịu dàng với nàng, cũng không biết rốt cuộc có dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn phùng sát* nàng? Trước đem nàng nâng lên thật cao, tương lai nàng treo càng cao lại ngã càng đau.

*phùng sát: nâng niu, trân trọng rồi giết sau.

Nghĩ đến đây trong lòng Văn Cẩm lại càng sợ hãi nhưng lại không dám đi hỏi Chu Quân Uyển, cũng không dám nán lại đây lâu chỉ đành tay chân lạnh như băng mà quay về.

Trong lòng Chu Quân Uyển thấp thỏm Chu Quân Uyển và Văn ma ma không thể nào biết được, lúc đó hai người đang nhỏ giọng thương lượng khi nào nên triệu kiến thê tử Lục Bình.

“Ta vừa mới đến Nghi Lan viện phu nhân đã muốn ta làm vườn, ta tính toán trong hai ngày tới muốn gọi thê tử Lục Bình đến để nói chuyện, ma ma xem hôm nào thì thích hợp?”

Văn ma ma suy nghĩ một lúc: “Dù sao lúc này cũng đang nhàn rỗi, hôm khác không bằng hôm nay, liền hôm đi được không? Lão nô cho người đi truyền gọi nàng ta.”

Chu Quân Uyển hiểu Văn ma ma gấp gáp, trên thực tế nàng cũng mong có thể hoàn thành sớm cho xong mọi việc liền gật đầu: “Cũng tốt, xử lý sớm một chút ta mới yên tâm, tránh việc đêm dài lắm mộng, ma ma đi truyền lời đi.”

Văn ma ma gật đầu một, đi ra phong ngoài phân phó Kim Linh đi gọi người, rồi gọi Cẩm Tú vào nhà hầu hạ Chu Quân Uyển thay y phục.

Ước chừng nửa canh giờ đi qua, Kim Linh dẫn một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi mặc áo khoác lụa, trên đầu cài trâm bạc đi tới, đây chính là thê tử Lục Bình trong trí nhớ của Chu Quân Uyển.

Thê tử Lục Bình vừa vào nhà liền vội vã dập đầu: “Lão nô thỉnh an Nhị phu nhân.” Đầu bà ta vắn cúi, không dám nâng lên nhìn thẳng Chu Quân Uyển, một bộ dạng hết mực cung kính.

Chu Quân Uyển nhìn bộ dạng bà ta ở trong mắt, không nhận được liền âm thầm cảm khái. Nhớ ngày đó Thôi Chi trở về chỉ là tú tài, nàng cùng phu thê Lục Bình thương lượng cùng ứng hoa cỏ bốn mùa cho Tây Trữ Hầu phủ thì hai người có bạc nào vênh váo, xem thường nàng ra mặt. Chờ đến lúc Thôi Chi trúng cử nhân, thái độ của bọn họ xem chừng cũng hòa hoãn hơn một chút nhưng vẫn là cái bộ dạng nhìn người qua khe cửa như cũ, khi đó bọn họ có từng nghĩ đến một ngày nào đó bọn họ sẽ quỳ gối dưới chân nàng, thờ mệnh cũng không dám? Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà*

*Ý chỉ sự việc bất ngờ, không có ai ngờ tới.

Nghĩ đến Thôi Chi, tâm tình của Chu Quân Uyển càng ngày càng kém, trong lúc nhất thời lạnh mặt quên không gọi thê tử Lục Bình đứng dậy.

Thê tử Lục Bình chờ trong giây lát, không thấy Chu Quân Uyển gọi dậy, trong lòng không tránh khỏi khản trương. Bà lớn nhất thì cũng chỉ là phu nhân của quân sự, bởi vì làm bên công việc rất rêu rĩa nên cũng không được chủ tử trọng dụng, trong một tháng cũng không được vào nhà lớn quá hai lần, cùng vị Nhị phu nhân trước mặt này càng khó có thể lui tới, cũng biết vì sao nàng lại gọi bà ta tới hỏi chuyện hoa cỏ.

Truyền bà rồi lại chẳng nói lấy một câu, cũng không gọi dậy, bà ta có bao giờ đắc tội nàng? Chẳng lẽ nha đầu truyền lời truyền sai? Nếu là vậy thì quả thật bà bị xấu mặt, vị Nhị phu nhân này trước đây không được phu nhân coi trọng, không biết vì sao dạo gần đây lại được Ninh phu nhân hết lòng yêu mến, cả Hồng Bảo thạch, Lưu Ly cũng mang tặng nàng, và lại càng ngày càng được Nhị gia coi trọng, mấy ngày liên tiếp đều nghỉ trọng viện của nàng, coi như nàng không có chỗ dựa nhưng thân phận nàng vẫn là chủ tử, muốn xử lý một nô tài nho nhỏ như bà là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vừa nghĩ như vậy thê tử Lục Bình không nhận được lại càng thêm lo lắng, đầu cúi xuống ngày càng thấp, vẫn chưa biết mình đã đắc tội nàng ở đâu, chưa biết chừng gọi tới để xử lý.

Cũng may Chu Quân Uyển chỉ không tập trung trong chốc lát liền giật mình hồi thần: “Người chính là người Lục Bình? Đứng lên đi!” Lại lệnh Ngân Linh bưng ghế con tới cho nàng ngồi, đợi nàng run rẩy cảm tạ rồi ngồi xuống, đợi bà ta nghiêng người ngồi ghé cái ghế, Văn ma ma liền nháy mắt.

Văn ma ma phân phó Cẩm Tú: “Nơi này có ta phục vụ là được rồi, người mang theo nha hoàn lui hết đi, chú ý cửa nẻo, tránh cho con chó con mèo đánh nhau anhe hưởng tới Nhị phu nhân.

Ý tại ngôn ngoại*, Cẩm Tú chăm chú nhìn cửa phòng, tránh cho người lạ đến gần.

*Ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời.

Cẩm Tú từ nhỏ đặc theo Văn ma ma học quy củ, như thế nào lại không nghe ra ý của Văn ma ma? Vội đáp một tiếng: “Vâng.” Nói rồi dẫn Kim Linh Ngân linh ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Chu Quân Uyển nói thẳng ngay vào điểm chính: “Lục tẩu tử khó đi được vào đây một chuyến, có lời gì ta liền nói thẳng. Đông Giao Thôi gia vẫn là nhà cung cấp, chăm sóc cây cỏ bốn mùa trong phủ chúng ta, ta giờ đang rảnh rỗi, muốn nuôi trồng hoa cỏ để giết thời gian, không biết Lục tẩu tử có thể mang đến cho ta được không?”

Sau buổi nói chuyện, thê tử Lục Bình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là Nhị phu nhân muốn trồng hoa mới gọi bà đến. ... Vội vàng cười nói: “Hồi Nhị phu nhân, hoa cỏ trong phủ xác thực là Đông Giao Thôi gia cung ứng, không biết Nhị phu nhân muốn trồng loại hoa nào? Lão nô nhất định tìm được cho Nhị phu nhân.”

“Cái này không vội. ...” Chu Quân Uyên nghe vậy, trầm mặc trong chốc lát mới gõ gõ móng tay, lại giống như vô tình nói: “Thôi gia này cam kết mỗi tháng cho nhà ngươi 50 ngân lượng, hôm nay có đủ để trả cho các ngươi không?”

Thê tử Lục Bình nghe vậy liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Uy Hiếp (Thượng)

“..... Ngược lại Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho gia đình của ngươi năm mươi lượng bạc, nhưng hiện tại có còn giao đủ cho các ngươi không?”

Chu Quân Uyên nói xong, thê tử Lục Bình không kịp phản ứng, lúc này bối rối, gương mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là tại sao Chu phu nhân lại biết Thôi gia cam kết mỗi tháng giao cho nhà bọn họ năm mươi lượng bạc, gọi bọn họ vào phủ không phải là để hỏi chuyện chăm sóc hoa cỏ sao, tại sao lại nói chuyện nhà người khác? Từ đầu đến cuối, chuyện này chỉ có vợ chồng bọn họ và đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời, còn có thủ hạ Tàn quân sự, tổng cộng chỉ có bốn người biết mà thôi, làm sao Chu phu nhân lại biết được?

Ngoài lo lắng sốt ruột, ngược lại trong cái khó ló cái khôn, lại để cho nàng ta nghĩ tới một chuyện khác. Lúc trước đại phu nhân đã qua đời của Thôi gia tìm tới người nhà nàng ta nói chuyện cũng chính là Lục Bình, bởi vì Lục Bình sợ tương lai sẽ xảy ra chuyện nên không cho người khác biết, lúc bắt đầu mặc dù động lòng, lại không muốn nhả ra, sau này đại phu nhân của Thôi gia nói chuyện này trong thiên hạ chỉ có bốn người biết, và lại mỗi lần nàng ấy đưa bạc tới, cũng không bắt Lục gia đưa chứng từ, sau khi mình trở về cũng không để lại bất kỳ chứng từ gì, nói Lục Bình cứ yên tâm, cho nên vợ chồng Lục Bình mới buông lỏng, sau đó, khoản giao dịch này bắt đầu từ năm trước vẫn kéo dài đến tận ngày nay!

Bỗng nhiên thê tử Lục Bình có mấy phần lo lắng, ba năm qua, cho tới bây giờ người nhà của nàng ta vẫn chưa đưa bất kỳ chứng từ nào cho Thôi gia, giao dịch với nhau, cho tới bây giờ đều là nói bằng miệng, lùi một bước mà nói, cứ cho rằng đại phu nhân của Thôi gia kia có để lại chứng từ, chỉ cần bọn họ không thừa nhận, Chu phu nhân có thể làm gì bọn họ? Chẳng lẽ lại kêu Tàn quân sự của Thôi gia đến đối chất với bọn họ hay sao? Như vậy cũng là chuyện tốt, nàng ta không tin Thôi gia sẽ ngu ngốc đứng về phía Chu phu nhân!

Nghĩ như vậy, mặc dù gương mặt của thê tử Lục Bình vẫn trắng bệch nhưng người đã bình tĩnh không ít, thậm chí có thể thở nện ra nụ cười nhạt, nhìn Chu Quân Uyên nói: “Nô tỳ là kẻ ngu dốt, nghe không hiểu ý của Chu phu nhân là gì, kính xin Chu phu nhân giải thích rõ!”

“Nghe không hiểu?” Chu Quân Uyên cười nhạt, quay đầu nhìn Văn Mụ Mụ gật đầu một.

Văn Mụ Mụ lập tức nâng một hộp nhỏ đến trước mặt thê tử Lục Bình: “Ta biết rõ trong lòng Lục tẩu tử ngươi nghĩ gì, dù sao đại phu nhân của Thôi gia đã qua đời rồi, lại không lưu lại bất kỳ chứng từ nào, chỉ cần hai vợ chồng ngươi không thừa nhận, phu nhân của chúng ta cũng không làm gì được các ngươi đúng không? Nhưng ngươi lại không biết là, đại phu nhân Thôi gia giữ lại chứng từ, từ ba năm trước nàng ấy đã bắt đầu ghi lại chứng từ sau mỗi lần đưa bạc, hôm nay toàn bộ đều nằm trong hộp này, nếu ngươi không tin, có thể cầm vài tờ về tìm Lục quân sự xem một chút, xem thử có phải là nội dung ta nói hay không, cũng có thể cầm nó đến Thôi gia tìm người hỏi một chút, nhìn xem có phải là bút tích của đại phu nhân của Thôi gia vừa qua đời hay không?”

Trong lúc Văn Mụ Mụ nói chuyện, thê tử Lục Bình nóng lòng không kịp đợi mà mở cái hộp ra. Mặc dù nàng ta không biết chữ, nhưng bởi vì làm quản sự nhiều năm, cũng nhận biết được con số cùng ngày tháng năm. Nhìn thấy tờ đầu tiên viết ‘Năm Kỷ Hợi, tháng hai ngày mười bảy, xxx năm mươi lượng bạc’, đó chính là ngày đại phu nhân của Thôi gia trước khi qua đời sai Tàn quân sự đưa bạc cho bọn họ, trong lòng có hơn phân nửa đã tin lời của Văn Mụ Mụ, chỉ là bên ngoài tay chân lạnh lẽo, nhưng vẫn ôm vài phần hi vọng, không chừng chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết, mà là do Chu phu nhân muốn ép nàng ta phải chịu sự điều khiển của mình, nên mới làm giả đây?

Không nghĩ rằng Văn Mụ Mụ lại nói: “Có phải ngươi đang nghĩ, không chừng những chữ này căn bản không phải do đại phu nhân của Thôi gia viết mà là Chu phu nhân tạo ra, vì muốn ép ngươi phải nghe theo sự sai bảo hay không? Ngươi cũng không nhầm lại, Chu phu nhân chỉ ở trong phủ này, công trước không bước công sau không ra, những thứ này lại ở đây trong một thời gian dài, cứ cho phu nhân nhà ta muốn làm giả, vậy có thể làm giả được hay sao? Nếu Chu phu nhân muốn thắng thắng với ngươi, đương nhiên đã nắm chắc mười phần, còn nữa, coi như không có những thứ này, chuyện ngươi đòi ngân phiếu ở tiệm Phúc Hưng, mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường Phù của Tây Giao, cũng có thể làm giả hay sao?”

Chẳng những giữ chứng từ do đại phu nhân của Thôi gia lưu lại, còn biết chuyện người nhà mình đòi tiền ở Phúc Hưng và chuyện mình mua mấy trăm mẫu đất ở huyện Tường Phù. ...Cuối cùng phòng tuyến trong lòng thê tử Lục Bình cũng bị công phá, gương mặt trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, cả người cũng chịu không nổi mất đi sự khống chế ‘phù phù’ một tiếng quỷ trên mặt đất, thân thể run rẩy, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng cũng không dám ôm lấy bất kỳ hi vọng nào nữa!

Sợ hãi cũng theo đó mà đến, khế ước bán thân của cả nhà bọn họ đều nằm trong tay của phu nhân, từ trước đến nay phu nhân hận nhất là người vong ân phụ nghĩa, một khi Chu phu nhân nói chuyện này cho phu nhân biết, không phải là đến lúc đó cả nhà bọn họ chỉ còn con đường chết thôi sao?

Ý nghĩ thoáng qua, thê tử Lục Bình càng run rẩy dữ dội hơn, nước mắt đan xen, câu được câu không, đều là khẩn cầu Chu Quân Uyển: “Chu phu nhân, nô tỳ biết lỗi rồi, sai lầm rồi, van *d>d%!(q)d ngài ngàn vạn lần đừng báo chuyện này cho phu nhân biết, trong nhà nô tỳ còn có già trẻ, van cầu ngài tạm tha một lần này thôi, sau khi nô tỳ trở về, chắc chắn sẽ lập bài vị của ngài, bắt già trẻ trong nhà một ngày ba lần dập đầu trước ngài, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức, van ngài tạm tha một lần này thôi, hu hu hu...”

Chu Quân Uyển mặc cho thê tử Lục Bình khóc, mặc cho nàng ta cầu khẩn, nửa ngày cũng không nói một câu, chỉ nhận tách trà Văn Mục Mục đưa tới, một bộ dạng dương dương tự đắc, giống như bản thân mình rất có sức quyến rũ.

Thê tử Lục Bình khóc lóc cầu xin một hồi lâu, có thể là thấy Chu Quân Uyển không có phản ứng gì, có thể là khóc mệt mỏi, giọng nói dần dần nhỏ lại.

Văn Mục Mục nhìn thấy vậy, lập tức nói: “Thật ra thì phu nhân của chúng ta muốn bỏ qua cho gia đình Lục tẩu tử một lần, cũng không phải là không thể, chỉ là, phải xem thử Lục tẩu tử có thể làm được chuyện Chu phu nhân giao phó hay không!”

“Chuyện gì?” Thê tử Lục Bình nghe vậy, trong lòng sinh ra mấy phần hi vọng, không chút nghĩ ngợi khàn giọng hỏi, chỉ là sau khi hỏi xong, mới nhớ tới ngộ nhờ Chu Quân Uyển bắt mình làm chuyện gì phạm pháp thì sao đây? Vì vậy vội vàng bổ sung: “Chỉ là năng lực của nô tỳ có hạn, cũng không biết có năng lực hoàn thành được chuyện Chu phu nhân giao cho hay không, kính xin Chu phu nhân thứ tội!”

Thê tử của Lục Bình, là một người cẩn thận. .... Chu Quân Uyển trao đổi ánh mắt với Văn Mục Mục, sau đó d,d/1l q0d Văn Mục Mục tiếp tục nói: “Đương nhiên nằm trong khả năng của ngươi, Chu phu nhân là người lương thiện, sẽ không gây khó dễ cho người khác, ngươi yên tâm đi!”

Thê tử Lục Bình nghe vậy, tâm trạng đang khản trương cũng thả lỏng một chút, nhưng nghĩ đến nhục điểm vẫn còn nằm trong tay Chu Quân Uyển, trong lòng lại cảm thấy loạn cào cào, chỉ đành phải thận trọng hỏi: “Không biết Chu phu nhân muốn giao cho nô tỳ đi làm chuyện gì?”

“Rất đơn giản.” Lần này Chu Quân Uyển không để Văn Mục Mục thay nàng nói chuyện nữa, mà là cười nhạt từ mình nói: “Ta muốn ngươi nhắc đến sự tồn tại của ta, còn có chuyện trước đây không lâu ta bị sảy thai, chuyện tình cảm từ nhỏ đến lớn của ta và Nhị gia, còn có chuyện tình cảm vợ chồng đầm ấm sau khi ta xuất giá, nghĩ cách truyền đến tai Hàn đại nhân và Hàn phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Uy Hiếp

Mặc dù thê tử Lục Bình đã chuẩn bị tâm lý nhưng cũng không thể nào dễ dàng hoàn thành chuyện mà Chu Quân Uyển giao, nếu không thì nàng đã không tốn sức tìm điểm yếu của mình, hù dọa nàng ta đến mất hồn.

Người trong phủ không ai lại không biết phu nhân vừa ý nhị thiếu phu nhân tương lai, lúc trước vì để cho Thái phu nhân và Hầu gia đồng ý hôn sự này mà không dám xung khắc như nước với lửa với Thái phu nhân? Nếu để cho phu nhân biết nàng ta to gan lớn mật phá hư chuyện tốt của mình, cả nhà bọn họ chết còn khó coi hơn!

Nhưng lại không dám nói thẳng với Chu Quân Uyển rằng mình không muốn và lại cũng không thể làm được chuyện này, chỉ sợ chọc giận Chu Quân Uyển, chỉ có thể cúi đầu thật thấp, để Chu Quân Uyển nhìn thấy nàng ta đáng thương như vậy, bỏ qua cho nàng ta lần này.

Làm sao Chu Quân Uyển lại nghĩ rằng thê tử Lục Bình lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của mình như vậy được? Xét cho cùng, kiếm lời sau lưng chủ tử và phá hư đại sự của chủ tử, bên nào nặng bên nào nhẹ, không cần nói cũng biết, đổi lại là nàng, chỉ sợ cũng giống như thê tử Lục Bình bây giờ, yếu ớt phản kháng, không chịu nghe theo sự sai bảo, kiếm lời sau lưng chủ tử còn có con đường sống, phá hư đại sự của chủ tử, đụng chạm đến chủ tử, thật chỉ có một con đường chết!

Vì vậy Chu Quân Uyển cũng không nóng nảy, chỉ là cười nhạt nhẹ giọng hỏi: “Theo Lục tẩu thấy, Thái phu nhân đối với ta như thế nào? Nhị gia đối với ta như thế nào? Hiện tại phu nhân đối với ta như thế nào? Xét theo tình hình trước mắt, chẳng lẽ ta không có khả năng có một ngày trở thành nhị thiếu phu nhân hay sao?”

Hỏi mấy vấn đề liên tiếp, mặc dù thê tử Lục Bình vẫn cúi thấp đầu, lại nhìn không được mà suy nghĩ.

Đương nhiên Thái phu nhân đối xử rất tốt với Chu phu nhân, vừa là cháu gái nhà mẹ đẻ, hôm nay lại là cháu dâu, tuy chỉ là chi thứ hai, còn nặng hơn tôn nữ nhi ruột. Về phần Nhị gia, vậy càng không cần phải nói rồi, đều là thanh mai trúc mã có mấy năm tình cảm mà cùng nhau lớn lên, hôm nay lại cùng giường rồi, chính là nếu Nhị thiếu phu nhân thật sự vào cửa, cũng không thể vượt mặt nàng, mà hiện nay thái độ của phu nhân cũng thay đổi hoàn toàn, mặt tươi cười thường đồ vật này nọ cho nàng, nghe nói hiện tại phòng của Chu phu nhân tại Ý Tùng viện đã náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây. .... Như vậy xem ra, hôn sự giữa Hàn gia với Nhị gia không thành, không chừng Chu phu nhân thật sự có thể chủ chánh (từ thiếp lên làm vợ chính) làm Nhị thiếu phu nhân rồi, đến lúc đó, cả nhà bọn họ đều là công thần của Chu phu nhân rồi. Về sau, đợi Chu phu nhân chương quản mọi việc trong phủ, đây không phải là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa hay sao?

Vấn đề là bất cứ chuyện cũng có mặt tốt và mặt xấu, ngộ nhờ Hàn gia biết đến sự tồn tại của Chu phu nhân, nhưng vẫn muốn kết hôn với Nhị gia,— dù

sao chuyện từ hôn xưa nay đều tạo thành thương tổn lớn đối với nhà gái, mà nếu phu nhân phát hiện chuyện nàng ta làm, dù sao Chu phu nhân cũng là chủ tử, lại được Thái phu nhân cùng Nhị gia che chở, quay đầu lại người hy sinh bị đánh giết còn không phải là cả nhà bọn họ sao? Tuy tục ngữ có câu ‘Phú quý hiếm trung cầu’, vậy cũng phải còn mạng mới hưởng thụ được, không phải sao?

Thê tử Lục Bình cân nhắc một phen, đang định dù như thế nào cũng cầu khẩn Chu Quân Uyên, xem thử có thể đổi việc khác hay không, lại nghe nàng nói: “Có phải Lục tẩu đang nghĩ lơ như chuyện này bị phát hiện, phu nhân sẽ không dễ dàng tha cho người cả nhà người hay không? Chuyện này chỉ có trời biết, ta biết, người biết, Văn Mụ Mụ biết, còn có thêm Lục quản sự biết, tổng cộng chỉ có bốn d%đ8le#q)d0n người chúng ta biết, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người còn sợ ta sẽ báo cho phu nhân biết? Chờ đến khi phu nhân biết thì không chừng lúc đó người chừng quản mọi việc trong phủ này là ta rồi, phu nhân muốn khởi binh vấn tội, cũng không thể làm gì được chúng ta nữa! Hay người sợ Hàn gia sẽ không từ hôn? Theo ta biết, dưới gối Hàn phu nhân chỉ có một nữ nhi ruột là Hàn tiểu thư, Lục tẩu cũng là người làm mẹ, chẳng lẽ biết phía trước có hổ lửa, còn muốn đẩy máu mũi duy nhất của mình vào đây? Ta chỉ muốn các người làm chuyện ta giao phó, đương nhiên phải hoàn thành thật tốt, sau đó các người có thể yên tâm!” Văn Mụ Mụ lập tức nói: “Hiện tại Lục tẩu cũng được xem là nương tử của một quản sự, ta nói một câu không dễ nghe, ở nơi này trong phủ đúng là không có thể diện, chẳng lẽ Lục tẩu chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày có thể như Vương mụ mụ bên cạnh phu nhân hay sao, chẳng những bọn hạ nhân thấy cũng một mực cung kính, mà những chủ tử nhỏ tuổi cũng phải cho nàng ta mấy phần mặt mũi, gọi một tiếng ‘mụ mụ’?”

Hai chủ tử một xướng một họa, làm cho cán cân trong lòng thê tử Lục Bình bắt đầu nghiêng về một bên.

Nàng ta nghĩ tới Vương Đại Quý Gia trong ngày thường có thể nói là ngang tàng. Nghĩ tới nhi tử, nữ nhi của Vương gia từ nhỏ được xem như trứng phượng hoàng mà nuôi lớn. Còn có lần trước nàng ta từng thấy phu nhân thưởng một bộ kính mắt để xem sổ sách cho Vương Đại Quý Gia, nghe nói bộ mắt kính kia được mang về từ Tây Dương, đôi mắt cả kính thành này cũng rất ít khi thấy, đến nỗi lúc ấy nàng ta cũng muốn có một bộ. Nếu có một ngày mình có thể giống như Vương Đại Quý Gia, đời này sống cũng không uổng phí rồi. ....Lại không nghĩ rằng, hôm nay, cơ hội tốt như vậy lại ở ngay trước mắt!

Dường như thê tử Lục Bình không nhận được mà bật thốt lên lời đồng ý với Chu Quân Uyên.

Chỉ là trước đó, bỗng nhiên nàng ta lại nghĩ tới một chuyện khác, coi như đúng như dự đoán của Chu phu nhân, Hàn gia từ hôn với Nhị gia, không có nghĩa Chu phu nhân sẽ được phù chánh, lấy thân phận của Nhị gia, coi như không thể lấy một tiểu thư có điều kiện như Hàn tiểu thư làm thê tử, chỉ cần hạ thấp yêu cầu một chút, vẫn có rất nhiều gia đình nguyện ý kết thân, mà những gia đình đó, không phải là điều kiện còn tốt hơn Chu phu nhân hay sao? Đến lúc đó cả nhà bọn họ không phải là công dã tràng, toi công rồi hay sao?

Ngay từ lúc quyết định gọi thê tử Lục Bình nhà đến hỏi, thu mua một nhà nàng ta để làm việc cho mình, Chu Quân Uyên đã đứng ở lập trường của nàng ta, đều suy nghĩ hết tất cả những d)đ&l1q*d bản khoản của nàng ta một lần, đồng thời cũng lựa lời bác bỏ cùng thuyết phục nàng ta, làm sao lại không đoán được bản khoản lúc này của nàng ta? Chỉ đơn giản mở miệng nói: “Người không cần lo lắng ta làm không được, ta đã dám có cái ý nghĩ này, đã nói lên ta có mười phần nắm chắc, người chỉ cần làm theo sự phân phó của ta là được, đợi sau khi chuyện này thành công, hôm nay Vương mụ mụ có cái gì, tương lai người sẽ có cái đó!”

Một bên Văn Mụ Mụ bổ sung: “Hôm qua Chu phu nhân còn nói với ta, không lâu trước đây Lục tẩu có thêm tiểu tôn tử, tiểu nhi tức (con dâu nhỏ) lại có thai, nữ nhi cũng đã hỏi cưới, chờ năm sau đủ tuổi là có thể làm lễ thành thân, vậy là song hi lâm môn rồi, còn nói Lục tẩu thật sự là người có phúc lớn. Hôm nay, phúc khí lớn hơn đang đặt trước mặt Lục tẩu, nên lựa chọn như thế nào, vậy phải xem Lục tẩu người rồi!”

Thê tử Lục Bình là một người thông minh, làm sao lại nghe không hiểu được ngoài mặt Văn Mụ Mụ đang khen nàng ta có phúc khí, kỳ thực là đang lấy tôn nhi, nữ nhi ra uy hiếp nàng ta? Mặc dù đặt cược trên người Chu Quân Uyên là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng tốt hơn là bị nàng nói chuyện kia trước mặt Ninh phu nhân?

Thê tử Lục Bình không nói gì chỉ khầu đầu, sau đó trịnh trọng lên tiếng: “Được Chu phu nhân để ý, nô tỳ nhất định vì Chu phu nhân mà hoàn thành việc được giao, không phụ lòng tin tưởng của Chu phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mặt Người Dạ Thú

Nghe như vậy, Chu Quân Uyên lập tức dẫn dò thê tử Lục Bình một ít vấn đề, cũng phân phó nàng ta ngày mai mang mấy cây hoa đào, hoa đồng tiền, cây nam mộc hương, sau đó thưởng cho nàng ta hai thỏi bạc rồi lệnh cho Văn Mụ Mụ tiễn nàng ta ra ngoài.

Rất nhanh Văn Mụ Mụ đã quay trở lại, thấy trong phòng không có người nào, nhỏ giọng nói: “Thê tử Lục Bình trước mặt chúng ta thì đồng ý, có khi nào sau khi trở về liền đổi ý hay không? Sẽ chủ động đi bẩm báo với phu nhân hành động vừa rồi của chúng ta, lấy công chuộc tội?” Giọng điệu không che giấu được sự khản trương cùng lo lắng, dù sao lần này Chu Quân Uyên đi nước cờ này, thật sự là quá nguy hiểm rồi!

Chu Quân Uyên lắc đầu một, dáng vẻ chắc chắn: “Sẽ không. Mặc dù nàng ta không biết chữ nhưng Lục Bình lại biết, trước đây chúng ta qua lại rất nhiều lần, chỉ cần hẩn thấy biên lai này có chữ viết của ta, đương nhiên hẩn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

Nàng vẫn có hiểu biết nhất định về Lục Bình, bởi vì từ nhỏ hẩn có cuộc sống khổ cực, sau khi lớn lên, đối với tiền bạc có một loại cố chấp giống như

một loại bệnh, đương nhiên, đây là cách nói dễ nghe, nói khó nghe một chút, chính là tham lam, nếu không ban đầu sẽ không dễ dàng bị nàng thu mua như vậy. Hôm nay, nàng đặt sự uy hiếp trước mặt hắn, nếu không nghe theo sự phân phó của nàng thì nàng sẽ làm cho hắn mất tất cả, và lại sẽ liên lụy già trẻ một nhà. Mà cảm dỗ cũng đặt ngay trước mắt, chỉ cần làm theo như những gì nàng sai bảo, vậy sẽ để Lục gia giống như Vương gia bây giờ, ở trong phủ đi ngang, cũng không tin hắn sẽ không hết lòng làm việc cho nàng!

Điều Chu Quân Uyên, là sau khi người Hàn gia biết được sự tồn tại của nàng, có thể không từ hôn hay không, ngược lại chữa mũi giáo về nàng, khiến Ninh phu nhân nghĩ cách trừ khử nàng, lót đường cho nữ nhi của mình?

Dù sao chuyện từ hôn đối với một cô nương mà nói, tuyệt đối tổn hại hơn so với nam tử, cứ coi như nhà trai đuối lý, thế nhưng từ nay về sau nhà gái cũng đừng nghĩ tìm được cửa hôn sự tốt hơn, dường như là không thể, nàng sợ đây chính là điểm cốt kị của Hàn đại nhân và Hàn phu nhân, như vậy không chịu từ hôn, ngược lại tương kế tựu kế, nhân cơ hội này trừ khử nàng, cũng từ đó khiến cho Tề Thiệu Du và Ninh phu nhân thấy hổ thẹn với Hàn gia, khiến cho những ngày tháng sau khi vào cửa của Hàn tiểu thư thoải mái hơn!

Chỉ là chẳng mấy chốc chu Thái phu nhân sẽ trở lại, mặc kệ là xuất phát từ tình cảm hay từ mâu thuẫn giữa nàng ta và con dâu, chu Thái phu nhân sẽ không khoan tay đứng nhìn Ninh phu nhân ám toán Chu Quân Uyên mới đúng, vì vậy nàng cũng không cần lo lắng quá.

Thật ra thì hiện tại Chu Quân Uyên đang đánh cuộc, dưới gối của Hàn phu nhân chỉ có mỗi Hàn tiểu thư là máu mủ duy nhất, cho nên nàng đánh cuộc tâm lòng người mẹ của Hàn phu nhân dành cho Hàn tiểu thư, sẽ muốn làm mọi điều tốt đẹp nhất cho đứa con của mình. Nếu cuộc thắng, con đường sau này của nàng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, đương nhiên đại kế báo thù của nàng cũng tiến hành thuận lợi. Nếu cuộc thua, không thể nghi ngờ là con đường sau này của nàng sẽ có nhiều chông gai hơn, nhưng như cũ, nàng vẫn sẽ báo thù, vẫn sẽ dốc hết sức có thể, khiến cho những người đã từng hại nàng và Chu Quân Uyên, nợ máu phải trả bằng máu!

Thấy Chu Quân Uyên chắc chắn như vậy, trong lòng Văn Mục Mục cũng yên tâm một chút, nói: “May mắn cô nương nhớ được rõ ràng các khoản mục, nếu không thì từ Lục Bình sẽ không dễ dàng bị uy hiếp như vậy. Nàng ta vẫn nghĩ bút tích trên tờ giấy đó là của đại phu nhân Thôi gia... Là những ghi chép trước đây của cô nương, không ngờ cô nương có thể còn nhớ những điều đó mà viết ra!”

Chu Quân Uyên cười khổ nói: “Đúng vậy, làm sao nàng ta có thể nghĩ đến ta vốn là người đã chết, lại có thể sống trên cõi đời này?” Nói xong, giọng điệu từ từ trở nên lạnh lẽo: “Chẳng những nàng ta không ngờ tới, mà Thôi Phóng cùng Thẩm Thiêm Tài, chắc chắn cũng vạn vạn không thể ngờ!”

Sở dĩ ngày đó nàng tìm đến hai vợ chồng Lục Bình, cũng chỉ là muốn kiếm thêm chút bạc, để Thôi gia có thể sống thoải mái hơn, để Thôi Phóng không còn lo lắng về gia đình nữa, thậm chí nàng còn không tiếc lấy hơn hai phần lợi nhuận cho bọn hắn. Lại không nghĩ rằng vô tâm sát liễu liễu thành (ý chỉ ấy là chỉ vô tình làm mà nay lại có lợi ích như vậy), hành động ngày đó hiện tại lại mang đến công dụng lớn như vậy, có thể thấy mọi việc đều là sự sắp đặt của ông trời, mọi việc đều có sẵn mục đích. Bỗng nhiên nàng không thể chờ đợi được sau khi Thôi Phóng và Thẩm Thiêm Tài biết nàng còn sống, sẽ có sắc mặt như thế nào!

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Chu Quân Uyên thỉnh an Ninh phu nhân trở về, đã nhìn thấy thê tử Lục Bình mang theo người, muốn đưa hoa tới Ý Tùng viện.

Nhìn thấy Chu Quân Uyên trở lại, thê tử Lục Bình vội quỳ gối hành lễ: “Thỉnh an Chu phu nhân!” Bất luận là động tác hay giọng nói, cũng cung kính hơn hôm qua rất nhiều, lại thừa dịp mọi người không chú ý nói nhỏ với Chu Quân Uyên: “Phu quân của ta nói từ nay về sau chỉ nghe theo mệnh lệnh của Chu phu nhân, nhất định sẽ dốc hết sức, hoàn thành những công việc Chu phu nhân giao phó, không phụ lòng Chu phu nhân đã cất nhắc cùng tin tưởng!”

Chu Quân Uyên nghe vậy, thì biết rõ ít nhất một nhà Lục Bình tạm thời có thể tính là người của nàng, liếc mắt thấy mấy ma ma trông cửa đang bận rộn, vì vậy gọi Lục Bình vào phòng nói chuyện, đương nhiên, cũng không quên lệnh cho cẩm Tú đứng canh giữ ngoài cửa phòng.

“..... Nghe nói đại phu nhân của Thôi gia là một người cực kỳ hiền lành, mặc dù ta có cơ duyên xảo hợp được nàng ấy lưu lại một ít đồ vật, đáng tiếc vô duyên không thấy mặt nàng, trước đây Lục tâu đã từng qua lại với nàng ấy, có thể nói cho ta biết nàng ấy là dạng người gì hay không?”

Chu Quân Uyên chỉ một lòng muốn biết tình hình của Thôi gia sau khi mình qua đời, vốn là nàng không ra cửa, cũng không hỏi thăm được nửa câu. Tuy biết rằng hôm nay mình nhắc đến Thôi gia, chắc chắn trong lòng thê tử Lục Bình sẽ không thoải mái, nhưng cũng đành chịu, đợi sau khi vào phòng, lập tức hỏi thẳng.

Thê tử Lục Bình nghe vậy, xác thực không thoải mái, thầm nghĩ chính là đại phu nhân Thôi gia chết cũng không an phận, không biết vì sao những ghi chép này lại nằm trong tay Chu phu nhân, mới có thể hại cả nhà bọn họ rơi vào tình cảnh tiền thoái lưỡng nan, căn bản nàng ta cũng không muốn nhắc đến cái người chết kia!

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, đại phu nhân Thôi gia đối với bọn họ cũng không tệ, không tính đến ước định mỗi tháng đúng hạn đưa năm mươi lượng bạc tới, một năm bốn mùa cũng sai Tần quân sự tặng lễ, ngày đó nhà nàng ta thiếu tiền mua đất, cũng là do đại phu nhân Thôi gia hào phóng mượn tiền giúp bọn họ.... Thôi, người cũng đã chết rồi, cũng không nên oán hận đại phu nhân Thôi gia nữa, trước tiên ứng phó với Chu phu nhân đã.

Thê tử Lục Bình ngắt nghĩ một lát, hắng giọng một, trả lời vấn đề của Chu Quân Uyên: “Nói đến Thôi đại phu nhân, chính xác là một người hiền lành, nhưng mà là một cô nương yếu đuối tay trái gà không chắc, tuổi còn nhỏ, lại chỉ dựa vào sức mình, biến Thôi gia thành gia đình giàu có có tiếng ở Đông Giao. Phu quân ta thường hay nói với ta, nếu như ta có thể bằng một hai phần của Thôi đại phu nhân, đời này của hắn thật sự là có phúc, vì thế rất hâm mộ Thôi cử nhân, không phải hâm mộ hắn trúng cử nhân, mà hâm mộ hắn cưới được một thê tử tốt!”

“Thật sao?” giọng điệu Chu Quân Uyên thật bình tĩnh, móng tay ở dưới ống tay áo cũng đã bấm sâu vào trong da thịt: “Nói như vậy, Thôi đại phu nhân là một người rất có năng lực!”

Thê tử Lục Bình nói: “Chẳng lẽ lại không phải? Chẳng những có năng lực, ánh mắt cũng rất tốt, có thể gả cho một cử nhân làm nương tử, phu thê hai người người kính ta ái, có tiếng là phu thê ân ái. Chỉ tiếc là bạc mệnh, qua đời vì bệnh nặng, khiến cho Thôi cử nhân đau lòng hận không thể đi theo. Nghe nói trong lúc đưa tang, d(d)l\$Q^d Thôi cử nhân ngất đi vài lần vì khóc quá nhiều, sau này nhớ đến Thôi đại phu nhân vẫn còn có phụ mẫu, đệ muội tuổi còn nhỏ, không đành lòng để bọn họ không có nơi nương tựa, cho nên mới gắng gượng chống đỡ. Còn nói là sau khi để tang một năm, sẽ đón muội muội của Thôi đại phu nhân vào cửa, đợi tương lai sinh vài đứa nhỏ, ghi tên trên danh nghĩa của Thôi đại phu nhân, còn lập chỉ từ nay về sau sẽ cố gắng học tập, vì Thôi đại phu nhân tranh một Cáo Mệnh, không cô phụ tình nghĩa vợ chồng của Thôi đại phu nhân, thật sự là một người có tình có nghĩa.....”

Ngất vài lần vì khóc quá nhiều, lại nhớ đến phụ mẫu và đệ muội của nàng mà cố gắng chống đỡ, tương lai sẽ để đứa bé của Thẩm Băng ghi tạc danh nghĩa của nàng, vẫn còn vì nàng mà tranh một Cáo Mệnh?

Chu Quân Uyển giận đến cả người run lên, chỉ hận không thể lập tức vọt đến Thôi gia uống máu ăn thịt bọn họ. Hấn phản bội nàng, hại chết nàng thì cũng thôi, lại ở trước mặt người qua đường giả vờ là một lang quân si tình, thế gian này còn có người vô si hơn hấn, buồn nôn hơn hấn, lòng lang dạ thú hơn hấn hay sao? Nếu nàng không vạch trần bộ mặt thật của hấn, không để cho hấn chết không có chỗ chôn, thì không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thái Phu Nhân

Qua mấy ngày, đã đến ngày mười tám, là ngày Thái phu nhân trở về phủ.

Từ trước đến nay Tề Hanh rất hiếu thuận, lần này mẫu thân đi lễ Phật chính là ba tháng, làm sao có thể không hoan nghênh nàng ta quay trở về? Chính mình không những xin nghỉ sớm, mà cũng bảo Tề Thiếu Du và Tề Thiếu Hạo xin nghỉ, sáng sớm ngày mười tám, đã dẫn hai đứa con trai đứng đợi ở cửa chính trong đại sảnh rồi.

Đến buổi trưa, nhóm người Thái phu nhân chậm rãi đến phủ, đầu tiên là phụ tử Tề Hanh hành lễ ở cửa chính, lập tức có một nhóm ma ma lực lưỡng mang kiệu nhỏ bên trong phủ ra đón, Thái phu nhân xuống xe lên kiệu, được đám người Tề Hanh vây quanh, thuận thuận lợi lợi vào cửa vào cửa thùy hoa. Ninh phu nhân dẫn một đám nữ quyến đứng đợi bên trong phủ từ lâu.

“Đọc đường đi mẫu thân đã cực khổ rồi!”

Mắt thấy mấy ma ma vén màn kiệu lên, Ninh phu nhân vội vàng tiến lên tươi cười chào đón, sau khi quỳ gối hành lễ, lập tức đứng lên đưa tay đỡ cánh tay phải của Thái phu nhân.

Mặc dù Thái phu nhân đã sáu mươi tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn chỉ chừng năm mươi, một thân xiêm y màu xanh ngọc thêu Bạch Hạc cười thời vàng, đai buộc đầu cùng màu, bên trên khảm hạt ngọc đồng châu mượt mà bóng loáng. Hạt châu kia vừa nhìn đã biết chắc chắn không phải là vật tầm thường, tản ra ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, nổi bật lên tinh thần khỏe mạnh, khí độ ung dung của Thái phu nhân.

Nàng ta nhìn Ninh phu nhân nhàn nhạt gật đầu một coi như đã nhìn thấy Ninh phu nhân hành lễ, sau đó không dấu vết mà rút tay mình ra khỏi bàn tay của Ninh phu nhân, vỗ vỗ mu bàn tay một, nói một câu: “Thời gian này người cai quản mọi việc trong phủ cũng vất vả rồi!” Sau đó bị đám người vây quanh trở về Huyền Thụy viên của mình.

Đến chính phòng Huyền Thụy viện, cả đám tiểu bồi dập đầu thỉnh an Thái phu nhân, đương nhiên Thái phu nhân có ban thưởng riêng, tiếp theo đó Tề Hanh và Ninh phu nhân cũng dập đầu thỉnh an Thái phu nhân. Mọi người theo thứ tự mà ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói chút chuyện vui vẻ, chủ yếu là hai mẫu tử Thái phu nhân và Tề Hanh nói chuyện, những người khác chỉ mỉm cười lắng nghe là đã đủ.

Tình huống như vậy ở lúc trước, đương nhiên Chu Quân Uyển không có chỗ, Thái phu nhân lại xem trọng nàng, cũng vì thế nên nàng và Ninh phu nhân mới xung đột. Tuy Ninh phu nhân là tiểu bối, lời nói cũng rất khách sáo, mở miệng lúc nào cũng nói ‘quy củ’, ‘lễ nghi’, Thái phu nhân lại vượt xa đối thủ, mấy lần chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ vì muốn bên tai được yên tĩnh, chỉ có thể tránh mũi nhọn, không dám dễ dàng xúc động nữa.

Chỉ là mấy ngày liên tiếp ở trước mặt Ninh phu nhân, Chu Quân Uyển nhiều lần hạ mình, không cần biết trong lòng Ninh phu nhân nghĩ như thế nào, nhưng ít nhất cũng tốt hơn trước đây rất nhiều, trong mắt những người trong phủ, đây là dấu hiệu nàng đã lấy được lòng của Ninh phu nhân. Lại thêm việc nàng mới bị sảy thai, cuối cùng Ninh phu nhân vẫn thấy thẹn với nàng, lại sợ nàng nói bậy trước mặt Thái phu nhân, cho nên có ý trấn an nàng, vì vậy nhân lúc mọi người ngồi xuống, nàng cũng ngồi ở ghế cuối cùng trong phòng.

Cũng may là Chu Quân Uyển ngồi chỗ xa nhất, mọi người trong phòng cũng không chú ý đến nàng, nhân cơ hội này mà len lén quan sát cử chỉ, vẻ mặt của mọi người.

Gương mặt Ninh phu nhân tươi cười, thỉnh thoảng chen vài câu vào cuộc trò chuyện của Thái phu nhân và Tề Hanh, chỉ là ngoài miệng nói những lời thân thiết nhưng về mặt cũng không quá mức thân thiện, rõ ràng nàng ta không thích Thái phu nhân cái lão bà bà này, trình độ che giấu cảm xúc của nàng ta rất tốt. Bốn ti muội Tề Hàm Chi cũng tươi cười, cũng là đáng về chuyên tâm lắng nghe phụ thân và tổ mẫu nói chuyện, chỉ là đến cuối cùng cũng vẫn không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ có hai người bọn họ mới biết.

Tề Thiếu Du cũng giống Ninh phu nhân, cũng thỉnh thoảng chen một hai câu vào cuộc trò chuyện của hai người Thái phu nhân, trên mặt vẫn treo nụ cười dịu dàng, lời nói cũng có chừng mực, đến nỗi ánh mắt của Thái phu nhân khi nhìn hắn cũng nhu hòa hơn rất nhiều so với người khác. Cuối cùng ánh mắt Chu Quân Uyên chuyển đến trên người Tề Thiếu Hạo ngồi bên trái Tề Thiếu Du, đây là lần đầu tiên nàng thấy người được khen là tuấn tú thông minh không kém gì Tề Thiếu Du của Tây Trữ Hầu, Tam thiếu gia Tề Thiếu Hạo.

Nhưng thấy hắn mặc một thân bạch y đậm nhạt, đai ngọc buộc tóc, mi dài mắt sáng, màu da như ngọc, khoe miệng hơi nhếch lên, làm cho người ta thấy vô cùng thoải mái, giống như một viên minh châu. Cũng khó trách Tề Hanh sẽ yêu thương hắn như vậy, hẳn là những thứ đồ con trai trường như Tề Thiếu Du có, chắc chắn hắn cũng có. Khó trách Phùng di nương kiêu ngạo như vậy, lại dám tranh đấu gay gắt với chính thê là Ninh phu nhân!

“..... Uyên nha đầu, hình như ta thấy ngươi gầy hơn trước đây, hay do mắt của ta kém? Tới đây ta xem một chút!”

Chu Quân Uyên đang xuất thần, chợt nghe Thái phu nhân chỉ đích danh mình, vội vàng hồi phục tinh thần, đi tới trước mặt Thái phu nhân, vén áo khom người thi lễ, cười nói: “Mắt của Thái phu nhân vẫn rất tốt, Uyên nhi vẫn khỏe, cũng bởi vì gần đây trời nóng, mặc ít y phục, cho nên nhìn có vẻ gầy hơn một chút so với trước khi ngài rời đi thôi.”

Vừa nói xong, tay đã bị Thái phu nhân nắm lấy, yêu thương vuốt ve, đau lòng nói: “Còn dám nói không gầy, nhìn bàn tay nhỏ bé này đã gầy thành cái dạng gì rồi, lần này ngươi có thai, chính là lúc cần phải bồi bổ, tại sao lại không béo lên, ngược lại gầy đi thấy rõ, chắc là ốm nghén ghê gớm lắm? Hay là do bọn hạ nhân phục vụ không được chu đáo, chuẩn bị thức ăn không hợp khẩu vị của ngươi....”

Chưa nói hết câu, dường như chú ý đến thái độ bình thân của Chu Quân Uyên giống như là chưa từng mang thai, câu nói kế tiếp cũng ngưng không nói nữa.

Nhưng sự yên tĩnh này cũng không kéo dài quá lâu, lập tức bị một tiếng hét phẫn nộ phá vỡ: “Làm sao mà Uyên nha đầu không mang thai? Tới cùng là xảy ra chuyện gì? Trước khi đi ta đã giao phó cho ngươi như thế nào.....ngươi lại bảo đảm với ta như thế nào? Nói sẽ chiều cô tốt cho hai mẹ con Uyên nha đầu, đề ta yên tâm đi lễ Phật, nhưng hôm nay, trọng tôn tử (chất trai) của ta lại không có? Đó cũng là tôn tử ruột của ngươi, ngươi làm đường gia chủ mẫu của Tây Trữ Hầu phủ đến cuối cùng là làm như thế này hay sao?”

Không cần phải nói cái giọng nói này chính là của Thái phu nhân, mà đối tượng nàng ta làm khó dễ chính là Ninh phu nhân.

Ninh phu nhân đã đứng lên ngay từ lúc Thái phu nhân bắt đầu làm khó dễ nàng ta, cúi đầu xấu hổ lắng nghe, những người khác bên trong nhà trừ Tề Hanh ra, cũng lập tức đứng lên sau khi thấy Ninh phu nhân đứng lên, về phần đám người hạ nhân đã sớm mất nhìn mũi mũi nhìn chân rồi, chỉ hận mình không có thuật ẩn thân.

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà trở nên khẩn trương nặng nề.

Ninh phu nhân hiện lên vẻ mặt xấu hổ, một mực cung kính trả lời Thái phu nhân: “Mẫu thân trở về, lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng con dâu cũng cảm thấy khổ sở. Con dâu đã tra rõ là do Lục Vi trong phòng Nhị thiếu gia gây ra, cũng đã sai người đánh chết nàng ta, nhưng đến cuối cùng Lục Vi cũng là người từ trong phòng con đi ra, là do con dâu không quản giáo nghiêm, con dâu tự biết có lỗi, không dám xin mẫu thân tha lỗi, chỉ cầu mẫu thân bớt giận, đừng vì chuyện này mà hại thân thể!”

“Hừ!” Đột nhiên chỉ là cái hừ lạnh của Thái phu nhân, sau đó đưa mắt nhìn Chu Quân Uyên: “Uyên nha đầu, ngươi nói cho ta biết, từ đầu đến cuối là như thế nào? Ngươi yên tâm, mọi việc đã có lão bà ta làm chủ cho ngươi, ngươi không cần sợ!”

Theo ánh mắt của Thái phu nhân nhìn Chu Quân Uyên, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều tập trung trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quỳên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Hết Sức Căng Thẳng

Mất thấy ánh mắt của tất cả mọi người có mặt bên trong nhà không hẹn mà cùng tập trung trên người mình. Còn người khởi xướng Thái phu nhân mặc dù tức giận, thế nhưng khoe mắt đuôi mày lại tràn đầy vẻ hưng phấn cùng mong đợi, không có chút nào vô cùng đau đớn như lời bà ta nói, Chu Quân Uyên không nhịn được mà cười lạnh.

Nhìn bộ dạng của Thái phu nhân, rõ ràng là đã sớm biết chuyện nàng xảy thai, lại cứ muốn làm bộ làm tịch như vậy, hiển nhiên mục đích là muốn mượn tay nàng, trước mặt mọi người làm mất hết thể diện của Ninh phu nhân, thậm chí là xử lý Ninh phu nhân trước mặt mọi người nhất là ngay trước mặt Tề Hanh, mà cả nhà ai lại không biết Tề Hanh mà một người con hiếu thảo? Xem như Ninh phu nhân có lý do, cũng không thể ngay trước mặt phu quân của mình, chống đối bà bà, vậy không phải là sẽ mang tội danh bất hiếu và cả thanh danh không phải hiền thê hay sao?

Chỉ là Thái phu nhân ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ đến nàng đã không còn là Chu Quân Uyên, không còn là người để bà ta lợi dụng vô số lần mà vẫn ngây ngốc rơi nước mắt vì cảm động nữa rồi, bà ta đừng nghĩ sau này lại muốn nắm bóp nàng nữa!

Dù trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt Chu Quân Uyên lại là đau lòng thương tâm, nhỏ giọng nói: “Hồi Thái phu nhân, tuy là Lục Vi hạ thuốc hoa hồng

trong chén thuốc dưỡng thai của Uyển Nhi, hại Uyển Nhi xảy thai, nói cho cùng là do Uyển Nhi không có phúc, ngay cả một đứa bé cũng không giữ nổi. Dù sao Lục Vi cũng đã mất mạng vì chuyện này, mà chuyện cũng đã qua, sắp tới lại là lễ đại thọ của Thái phu nhân, kính xin Thái phu nhân không nên truy cứu chuyện này nữa, nếu vì chuyện này mà chọc tức lão nhân gia ngài, hoặc là làm mất hứng thú của ngài, không phải là Uyển Nhi sẽ có tội lớn hơn sao?”

Nghe nàng nói xong, Thái phu nhân giật mình một, gương mặt khó có thể tin, giống như là không thể tin vào tai mình nữa.

Đội phản ứng kịp mới xác định những lời này là do Chu Quân Uyển nói, bà ta không có nghe lầm, tức thì sự hưng phấn vừa rồi lập tức bị sự tức giận thay thế.

Thì ra là Thái phu nhân sớm đã biết rõ chuyện nàng xảy thai, tuy hôm nay Ninh phu nhân chủ trì việc bếp núc trong phủ Tây Trữ Hầu, nhưng không phải Thái phu nhân không còn quyền hành, không có người nào có thể dùng, bà ta cũng có mấy tâm phúc đặc lực, cho nên chuyện Chu Quân Uyển xảy thai, bà ta đã sớm biết rõ rồi.

Theo ý định ban đầu của Thái phu nhân là sau khi biết chuyện sẽ lập tức trở về phủ hưng sư vấn tội Ninh phu nhân. Mặc dù bà ta coi trọng hài tử trong bụng của Chu Quân Uyển, là chất trai đầu tiên của bà ta. Nhưng bên trong lại càng muốn tranh đấu với con dâu, muốn một lần chiếm thế thượng phong, hung hăng nở mày nở mặt một lần, dù sao chỉ cần có tôn tử, chất trai lúc nào cũng có thể có. Vì vậy mới có thể sau khi biết Chu Quân Uyển có thai, mượn danh nghĩa đi lễ Phật để ra khỏi phủ, thật ra bà ta đang đào một hố thật to cho Ninh phu nhân nhảy vào.

Nhưng không nghĩ đến Ninh phu nhân xác thực là nhảy vào cái hố bà ta đào ra, nhưng căn bản không có sợ hãi, lại càng không nghĩ rằng người từ trước đến giờ bà ta nói gì đều nghe nấy, chỉ cần bà ta hắt hơi một, Chu Quân Uyển sẽ lo lắng bà ta bị cảm mạo. Bây giờ lại không khóc lóc cầu xin bà ta làm chủ như trong dự đoán thì cũng thôi đi, lại đổ trách nhiệm lên trên người mình, nói bản thân mình ‘không có phúc’, xin bà ta không truy cứu chuyện này nữa!

Thái phu nhân kìm nén những lời muốn nói nơi cổ họng, không nói không được mà nuốt xuống cũng không xong, trước đây chưa từng bị ghen như thế bao giờ.

Lúc này, Tề Hanh lại cười chen lời nói: “Mẫu thân, Quân Uyển nói đúng, đã là chuyện đã qua, bây giờ có truy cứu cũng không còn ý nghĩa gì nữa, vậy thì tội gì lại làm hỏng tâm trạng của lão nhân gia ngài đây? Sắp tới lại là đại thọ sáu mươi của mẫu thân ngài, không phải nhi tử nói khoác, nhưng mà đối mặt cả kinh thành này, có ai trường thọ như lão nhân gia ngài, phúc khí lớn như lão nhân gia ngài, trong một vạn người cũng tìm không ra một người, đây chính là phúc khí lớn nhất của phận tiểu bối chúng ta!”

Thái phu nhân nghe vậy, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn một chút, lại liếc nhìn Chu Quân Uyển một, thấy nàng thùy chung vẫn cúi thấp đầu, nửa điểm cũng không thấy ý tứ muốn bà ta xuất đầu hổ trợ cho mình. Mặc dù trong lòng hận nàng vào thời khắc mấu chốt lại không được việc, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống không so đo, bà ta cũng không thể nào mượn chuyện này để ra uy. Và lại nhi tử cũng muốn mình vui vẻ, không thể không cho hân mặt mũi trước mặt mọi người được?

Chi đàn phải mạnh mẽ gượng cười, tiếp lời Tề Hanh nói: “Có thể có nhi tử hiếu thuận như vậy, còn có một đám tôn nữ tôn tử hiếu thuận như vậy, lão bà ta thật có phúc khí.”

Tề Hanh lại cười nói: “Nhi tử đã nghĩ kỹ, trước ngày đại thọ của mẫu thân, mời gánh hát Đức Âm tới phủ biểu diễn, để không khí thêm náo nhiệt, không biết ý mẫu thân như thế nào?”

Gánh hát Đức Âm là đoàn kịch hát lớn nhất Kinh Thành, có hơn một nửa đại hộ phu nhân, thiếp thất trong Kinh Thành này mê xem hát, trong đó cũng bao gồm Thái phu nhân, nghe được ý kiến này của Tề Hanh, đương nhiên đã gật đầu chỗ ngứa, sắc mặt không tự chủ cũng hòa hoãn lại mấy phần.

Tề Hanh thấy thế, vội rên sất khi còn nóng, lại nói thêm những lời dụ dỗ khác cho tới khi Thái phu nhân cảm thấy vui vẻ, phía dưới thỉnh thoảng Tề Thiếu Du cùng Tề Hàm Chi cũng chen mấy câu, không khí trong phòng cũng dần dần ấm áp hơn.

Chỉ là tuy Thái phu nhân được nhi tử tôn tử khiến cho tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, nhưng sự tức giận là khó nén, nhất là khi thấy Ninh phu nhân ngồi phía dưới không chút sợ hãi, bộ dáng giống như đã sớm nghĩ tới bà ta không làm gì được mình, lại càng không cam lòng, vì vậy mí mắt vừa nhấc lên, giống như vô tình hỏi: “Tại sao không thấy Tô Lan?”

Tất cả mọi người bị hỏi đến ngẩn ra, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, ngày hôm nay xác thực không thấy Phùng di nương đến, lập tức âm thầm kinh ngạc, đây là thời cơ lấy lòng tốt nhất, lấy tính tình của Phùng di nương, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, chắc là có chuyện gì xảy ra rồi?

Ninh phu nhân âm thầm cười lạnh, chớ cũng có thể thay đổi bản tính ăn phân được sao?

Quả nhiên ngay sau đó thấy Lưu Hà đi ra trong đám người cười nói: “Nô tỳ thỉnh an Thái phu nhân. Di nương nói Thái phu nhân đi đường xa mệt nhọc, phong trần mệt mỏi, sợ khẩu vị không tốt, lúc này đang đích thân xuống bếp nấu cháo gà xé sợi cho lão thái thái, làm chút thức ăn khai vị!”

Sau khi nghe xong, Thái phu nhân cực kỳ hưởng thụ, cố ý liếc nhìn Ninh phu nhân một, sau đó nhìn Tề Hanh nói: “Trái lại tâm tư Tô Lan thật tinh tế, hiểu lòng người, không trách +dd&!q&d được ta lại thương yêu nàng ta. Không giống như những người khác, tự nhận là xuất thân từ danh môn, động một chút là nghiêm mặt nói đến quy củ, lại không biết rằng tìm người cũng được làm từ thị? Quả nhiên mẹ chồng không bằng mẹ ruột!”

Lời nói này rất nặng, dù cho Ninh phu nhân có chỗ dựa vững chắc ở nhà mẹ đẻ, lại bị mẹ chồng nói như vậy trước mặt mọi người, cũng không thể nào chống đỡ được, chỉ đành quỳ xuống tại chỗ nói: “Từ trước đến nay, ở trong lòng con dâu, mẫu thân còn nặng hơn mẹ ruột của mình, chỉ trách con dâu trời sanh tính ngu dốt, có một số khó việc khó tránh khỏi không hợp ý mẫu thân, về sau con dâu sẽ cố gắng thay đổi, kính xin mẫu thân tha lỗi!”

Trong lòng lại hận Thái phu nhân, lại dăm mắng nàng ta không có kiến thức không thể lên mặt bàn, chỉ vì một tiểu thiếp của nhi tử lại nói lý với chính thất phu nhân hay sao? Bà ta và Phùng di nương đứng là rần chuột một ổ!

Chỉ là Ninh phu nhân thâm mắng như vậy nhưng trong nội tâm lại có sự vui sướng trước nay chưa từng có. Chỉ cần nghĩ tới những lời nói vừa rồi của Chu Quân Uyển khiến Thái phu d(d)!q)d nhân ghen tức, đáng về có khổ mà không thể nói, Ninh phu nhân cảm thấy như được ăn dưa hấu mát lạnh trong ngày hè nóng bức, từ đầu đến chân đều cảm thấy thoải mái. Thầm nghĩ, xem ra cây đao Chu Quân Uyển này, khi dùng còn thuận buồm xuôi gió hơn nàng ta tưởng tượng nhiều!

Ninh phu nhân đã quý xuống, chúng tiểu bối cũng không dám ngồi nữa, cũng vội vàng quý xuống tại chỗ, mà Tề Hanh, gương mặt ngượng ngùng, không dám nói thêm một chữ.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng khôi phục sự khàn trương nặng nề như lúc trước, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Ngay tại lúc khàn trương này, có tiểu nha hoàn bước vào run run rẩy rẩy quý gối bẩm báo: “Hồi Thái phu nhân, Đại thiếu gia tới thỉnh an Thái phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Kỳ Nhân Tề Thiếu Diễn

“..... Hồi Thái phu nhân, Đại thiếu gia đến thỉnh an Thái phu nhân!”

Tiểu nha hoàn run run rẩy rẩy bẩm báo, ít nhiều giảm bớt sự căng thẳng vào giờ phút này, chỉ thấy dù là người đang ngồi trên cao là Thái phu nhân, hay người đang quý là Ninh phu nhân, sắc mặt không tự giác mà dịu đi chút ít, mọi người còn lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thái phu nhân phân phó tiểu nha hoàn: “Còn không mau mời Đại thiếu gia đi vào?” Vội vàng sai tiểu nha hoàn ra ngoài mời vào, lại tức giận, vội vàng mệnh cho Ninh phu nhân: “Còn quý ở đó làm cái gì, để Diễn nhi nhìn thấy, thành cái dạng gì đây!”

Chu Quân Uyển thấy vậy, không nhịn được âm thầm nghĩ ngợi, trong tất cả chủ tử ở Tây Trữ Hầu này, vị Tề đại thiếu gia thật có địa vị, nhất là ở trong lòng của Thái phu nhân. Nếu không bà ta vừa nghe thấy hắn đến, không tự chủ thu lại mấy phần uy phong, cũng lập tức cho Ninh phu nhân đứng lên, chắc chắn là bà ta sợ Tề Thiếu Diễn thấy mẫu thân của hắn mất mặt, trong lòng không thoải mái?

Nàng không khỏi tò mò đối với cái vị nghe đồn hàng năm đều bị bệnh, không thể đi lại được, tính tình quái gở, Đại thiếu gia.

Không bao lâu, lập tức thấy một nha hoàn mặc một thân áo xanh lá mạ, phối với váy hoa màu vàng rực, trên đầu mang mấy cây trâm vàng ròng, khoảng hai mươi tuổi, mắt hạnh mày ngài, kiều ngạo bước tới, trên tay đẩy một chiếc xe lăn, không nhanh không chậm bước vào, vừa tiến lên lập tức quý gối hành lễ với đám người Thái phu nhân: “Nô tỳ Lục Ý, thỉnh an Thái phu nhân, Hầu gia cùng phu nhân, thỉnh an Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, thỉnh an Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư, Chu Nhị thiếu phu nhân!”

Vừa rồi, Chu Quân Uyển suy đoán nữ tử toàn thân khí độ này không giống với nha hoàn bình thường, như vậy chính là vị cô nương thông phòng của Tề Thiếu Diễn, Lục Ý? Chỉ nghe nàng tự xưng ‘nô tỳ Lục Ý’, cho nên không nhịn được len lén quan sát nàng ta.

Chỉ thấy Lục Ý bình tĩnh, mặt mày tươi cười, không kiêu không nịnh hành lễ các chủ tử, làm cho người ta cảm thấy nàng ta hành sự ổn trọng, khó trách Tề Thiếu Diễn sẽ coi trọng nàng!

Sau khi đánh giá Lục Ý xong, ánh mắt Chu Quân Uyển dời đến người đang ngồi trên xe lăn, Tề Thiếu Diễn.

Chu Quân Uyển nghe nhịp tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, ‘đông, đông, đông’, khiến cho nàng không còn nghe thấy âm thanh xung quanh nữa.

Nam tử ngồi trên xe lăn rất gầy, da thịt trắng muốt, vô cùng xinh đẹp cô độc, phảng phất như thượng đế tự mình tạc nên một gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng, tinh mịch, đôi mắt sắc lạnh, chân mày nhíu lại thật chặt, giống như băng tuyết lạnh lẽo trong đầm băng, lạnh lùng cao ngạo làm cho người ta không thể nào đến gần.

Bất luận nhìn như thế nào, cũng không nhịn được mà muốn đến gần, vì vậy chỉ có thể đứng ngay tại chỗ nâng mắt nhìn hắn, một chút cũng không muốn dời đi.

Gương mặt của Tề Thiếu Diễn không phải là đẹp nhất, mà đẹp nhất đó chính là đôi mắt của hắn. Có một đôi mắt đẹp như thế, thật sự làm cho người ta không cách nào tưởng tượng được nếu băng tuyết bên trong đôi mắt kia tan chảy, sau khi lộ ra một mảnh xuân ý, sẽ kinh thế tuyệt diễm như thế nào!

Chắc là có lẽ hắn quá mức hoàn mỹ, quá mức tinh xảo, cho nên ông trời cũng mù quáng ghen ghét, tước đoạt quyền lợi được đi lại của hắn, để cho hắn chỉ có thể ‘đi lại’ trên xe lăn, chỉ có thể vui lập bản thân ở một nơi nhỏ bé trong trời đất này, tịch mịch nở rộ, tịch mịch khô héo.

Thật lâu mà Chu Quân Uyển vẫn chưa tỉnh hồn lại, vẫn là Cẩm Tú đứng sau lưng âm thầm kéo ống tay áo của nàng, kéo nàng từ trong mộng trở về với thực tại, đồ mặt vợ vàng cúi đầu thật thấp, vì vậy cũng không chú ý ánh mắt Tề Thiệu Diễn cũng dừng lại trên người nàng một, nhưng chỉ trong một chớp mắt.

Lúc này trong đầu Chu Quân Uyển chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bọn nha hoàn trong phủ đều nói Nhị thiếu gia tuấn tú như thế nào, phong độ như thế nào, trong kinh thành lại có biết bao nhiêu tiểu thư cô nương xem Nhị thiếu gia là vị hôn phu tốt nhất. Nhưng theo nàng thấy, hai phần mười phong thái của Tề Thiệu Diễn, Tề Thiệu Du cũng không sánh bằng, coi như Tề Thiệu Diễn không thể đi lại được, Tề Thiệu Du cũng vạm vạm không sánh bằng!

Đang lúc Chu Quân Uyển dờ dẩn, Tề Thiệu Diễn đã được Lục Ý đỡ lấy, muốn đứng dậy thỉnh an Thái phu nhân, thế nhưng đôi chân lại không theo sự điều khiển, thử mấy lần liên tiếp cũng không thể thuận lợi đứng lên, chỉ đành phải thở hổn hển tạ lỗi với Thái phu nhân: “Đều là do tôn nhi vô dụng, muốn dập đầu hành lễ với tổ mẫu cũng không làm được, kính xin tổ mẫu thứ tội!”

Giọng nói và gương mặt lạnh lạnh của hắn, cũng như châu như ngọc rất dễ nghe, truyền thẳng tới lòng mọi người.

Thái phu nhân không đợi hắn nói xong, vội vàng lên tiếng: “Đều là người một nhà, câu nệ lễ tiết làm gì? Cái đứa nhỏ này, tổ mẫu chỉ mới rời khỏi phủ ba tháng, chẳng lẽ như vậy đã cảm thấy tổ mẫu là người xa lạ rồi hay sao?” Vừa nói vừa tiến lên đến trước mặt Tề Thiệu Diễn, cầm tay hắn tỉ mỉ quan sát, sau khi đánh giá xong, đôi mắt đo đỏ nói: “Lại gầy hơn một chút so với trước khi tổ mẫu rời đi, cái đứa nhỏ này, con muốn làm cho tổ mẫu đau lòng đến chết sao?”

Tề Hanh đứng sau bà ta nghe vậy, vội cười lạnh nói: “Mẫu thân, lão đại hắn cũng không có gầy, chỉ là mấy hôm không thấy hắn, cho nên vừa gặp đã sinh ra ảo giác mà thôi, chúng ta đang nói đến đại thọ sáu mươi sắp đến của ngài, cũng không nên mở miệng nói đến ‘chết, sống’, nếu không nhi tử sẽ tức giận!”

Một bên Ninh phu nhân cười chen lời: “Trong ba tháng này mẫu thân không có ở đây, mặc dù Diễn nhi mắc một trận phong hàn, may mà không nghiêm trọng lắm, đã mời Vương thái y ở Thái Y viện tới xem bệnh, sau khi uống mấy thang thuốc đã khỏe hơn rất nhiều, cơm ăn cũng nhiều hơn một chút, kính xin mẫu thân yên tâm.”

Sau đó nhẹ giọng hỏi Tề Thiệu Diễn: “Diễn nhi, hôm kia ta sai Bích Loa đưa Bách Hợp Cao tới, ăn có ngon không?”

Tề Thiệu Diễn gật đầu: “Rất ngon, đa tạ mẫu thân!”

Ninh phu nhân hài lòng gật đầu một: “Vậy thì tốt, đó là tiểu nhị đệ muội của ngươi làm, ta thấy ăn ngon, nên để cho nàng làm nhiều hơn một chút, nếu như ngươi thích, sáng mai ta L(Q.D lại để nàng ấy làm rồi sai người đưa tới cho ngươi. Tuy điểm tâm đó ngon, nhưng cũng không tốt cho tiêu hóa, ngươi nhớ ăn đừng ăn nhiều, tránh cho bội thực!”

Tề Thiệu Diễn trả lời từng vấn đề, lại thấy khí sắc của Ninh phu nhân không tốt, vì vậy hỏi: “Mẫu thân làm sao vậy, khí sắc không tốt, chắc là thời gian này đã vất vả xử lý mọi chuyện trong phủ?”

Ninh phu nhân thấy hỏi, vội cười nói: “Không sao, chỉ là hôm qua ngủ không ngon giấc thôi.”

Thái phu nhân cũng cười nói: “Ta biết rõ mấy ngày nay vì đại thọ của ta mà ngươi đã vất vả rồi, đợi đến gia yến thì để Du nhi thay ngươi hiếu kính ta mấy chén!”

Ninh phu nhân vội cười nói: “Mẫu thân nói quá lời, đây là bổn phận của con dâu, mẫu thân nói như vậy, con dâu thật không có đất dung thân.”

Mẹ chồng nàng dâu hai người người một câu ta một lời, nhìn qua thật hòa thuận vui vẻ, tựa như trước đây chưa từng giương cung bạt kiếm bao giờ, tất nhiên hai người rất để ý cảm thụ của Tề Thiệu Diễn, không muốn khiến cho hắn có nửa điểm không thoải mái.

Mà Chu Quân Uyển cũng không rảnh rỗi quan tâm những điều này, suy nghĩ của nàng đã bị chuyện Tề Thiệu Diễn ăn điểm tâm của nàng hấp dẫn rồi. Vốn là phải vui mừng vì đã đạt được Dien(dan)LE!quy?don mục đích, nhưng giờ phút này nàng lại phát hiện, nửa điểm nàng cũng không vui mừng nổi, ngược lại dường như có cảm giác áy náy, người hại nàng là Ninh phu nhân, Tề Thiệu Diễn là người vô tội, nàng vì thù hận lấp đầy mà giận cá chém thớt lên người Tề Thiệu Diễn, chẳng phải là nàng lại làm hành động giống như Ninh phu nhân rồi sao?

Nhưng rất nhanh nàng loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, Tề Thiệu Diễn vô tội, vậy Chu Quân Uyển chân chính cùng hài tử trong bụng nàng ấy không vô tội hay sao?

Suýt chút nữa nàng ấy đã được làm mẫu thân, Chu Quân Uyển chân chính có biết bao mong đợi với hài tử của nàng ấy, nàng không cần nghĩ cũng có thể biết. Chỉ cần nghĩ tới hài tử kia vô duyên nhìn thấy mặt trời, ngực nàng liền đau dữ dội, đó là sự đau lòng tận xương tủy của Chu Quân Uyển chân chính, nàng không có cách nào bỏ rơi, cũng không thể nào bỏ rơi được.

Cho nên cho dù Tề Thiệu Diễn có xinh đẹp đến đâu, cho dù hắn vô tội, thì nàng vẫn không thay đổi mục đích, nên báo thù vẫn sẽ báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hưng Sư Vấn Tội

Tề Thiếu Diễn chỉ ở Huyền thụ đường không đến nửa canh giờ đã nói thân thể khó chịu, muốn trở về Mặc Trúc Viện.

Gấp đến độ Thái phu nhân, nhất là Ninh phu nhân luống cuống muốn sai người đi mời thái y, bị Tề Thiếu Diễn ngăn lại, nói bản thân mình chỉ mệt mỗi một chút, muốn trở về phòng nằm nghỉ ngơi một lát, cũng không có gì đáng lo mới khiến cho Thái phu nhân và Ninh phu nhân yên tâm. Khuyên can mãi, cuối cùng cũng khuyên được hai người không đi mời thái y nữa, nhưng Ninh phu nhân vẫn không yên lòng, lại sai thê tử Vương Đại đưa hân về viện, đợi hân uống xong bát canh, nằm xuống nghỉ ngơi mới về phục mệnh, lúc này mới yên lòng.

Trải qua một hồi như vậy, Thái phu nhân cũng không tiện không cho Ninh phu nhân mặt mũi nữa, đúng lúc Phùng di nương đi vào cười ngọt ngào nói cháo gà xé sợi đã nấu xong, cũng đã tới lúc dùng cơm trưa, hỏi Thái phu nhân muốn ăn ở nơi nào.

Thái phu nhân liền thuận thế nói đùa với Phùng di nương cho đến khi các nô tài dọn xong cơm trưa lên, cũng chưa từng liếc nhìn Ninh phu nhân một, cũng không thèm nói với Ninh phu nhân một câu nào. Thái độ này, so với việc không cho nàng ta mặt mũi cũng đã tốt hơn nhiều.

Ninh phu nhân cũng không thèm để ý, từ đầu đến cuối nụ cười không thay đổi, lông mi cũng không thèm nâng lên lấy một, cung cung kính kính hành lễ với Thái phu nhân, chuẩn bị đi ra ngoài.

Chu Quân Uyển cùng tỷ muội Tề Hàm Chi đi theo Ninh phu nhân vừa ra khỏi cửa chính của Huyền Thụ Đường, đã nghe sau lưng truyền đến tiếng gọi: “Chu nhị thiếu phu nhân, xin dừng bước!”

Nha hoàn xinh đẹp khoảng mười bảy mười tám tuổi, áo ngoài màu vàng, mang trăm ngọc phũ thúy hình hồ điệp, khi bước đi, đôi cánh bướm cũng run lên một, chính là đại nha hoàn bên cạnh thái phu nhân, Cát Tường.

Cát Tường đuổi tới lập tức quỳ gối hành lễ với đám người Ninh phu nhân, sau khi hành lễ xong, cười nói với Chu Quân Uyển: “Thái phu nhân đi đường xe mệt nhọc, thấy Hầu gia, phu nhân và các tiểu thư cũng vui mừng khôn xiết, lúc này an tĩnh lại, cảm thấy cả người vô cùng nhứt nhối, cho nên lệnh cho nô tỳ tới mời Chu nhị thiếu phu nhân quay lại, xoa bóp cho lão nhân gia ngài, người nói Chu nhị thiếu phu nhân nhanh nhẹn, đám nô tỳ không sao sánh bằng một phần của Chu nhị thiếu phu nhân!”

Đề nàng quay lại ‘xoa bóp’ là giả, hưng sư vấn tội nàng mới là thật? Chu Quân Uyển âm thầm cười lạnh, trên mặt không biểu lộ gì, chỉ đưa ánh mắt nhìn Ninh phu nhân.

Bởi vì Chu Quân Uyển đã tận mắt thấy sự đấu tranh gay gắt giữa mẹ chồng nàng dâu của Thái phu nhân và Ninh phu nhân. Ngoài mặt thì thấy Thái phu nhân chiếm thế thượng phong, nhưng thật sự chỉ cần người có mắt, mới có thể nhìn ra người thật sự chiếm thế thượng phong chính là Ninh phu nhân, Thái phu nhân chẳng qua chỉ là cái thùng rỗng kêu to mà thôi. Nếu nàng muốn cho đại kế báo thù của mình tiến hành thuận lợi, cũng không nên lấy lòng Thái phu nhân mà phải lấy lòng Ninh phu nhân, để nàng ta tin tưởng cùng nể trọng.

Cho nên coi như nàng biết Ninh phu nhân chắc chắn sẽ không ngăn cản nàng, để nàng quay trở lại Huyền Thụ Đường gặp Thái phu nhân, nhưng vẫn ngược đời mắt xinh đẹp nhìn Ninh phu nhân, ý muốn xin phép nàng ta, muốn cho nàng ta biết, Chu Quân Uyển đã không còn là Chu Quân Uyển trước kia, chỉ nghe lời Thái phu nhân nữa rồi.

Quả nhiên Ninh phu nhân rất nhanh nở nụ cười, nói: “Thái phu nhân muốn người quay trở lại để xoa bóp cho lão nhân gia ngài, người mau đi đi, tránh cho lão nhân gia ngài chờ đợi lâu.”

“Dạ, phu nhân, vậy Quân Uyển đi.” Chu Quân Uyển vội khom người đáp lại một tiếng, lại chào tỷ muội Tề Hàm Chi, sau đó đi theo Cát Tường trở lại chính phòng Huyền Thụ Đường của Thái phu nhân. Chỉ thấy Thái phu nhân đang thoải mái nằm trên giường, bên cạnh Phùng di nương vừa đắp bóp vừa nói chuyện cùng bà ta, cũng không biết Phùng di nương nói cái gì, khiến cho bà ta vui vẻ, hai người rất thân thiết không giống như mẹ chồng và thiếp thất của nhi tử, ngược lại rất giống một đôi nhi nữ mẫu thân.

“Uyển nhi thỉnh an Thái phu nhân!”

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, nụ cười trên mặt Thái phu nhân phai nhạt rất nhiều, lấy tay ngăn lại động tác đắp bóp của Phùng di nương, giọng điệu nhàn nhạt hỏi: “Về chuyện người sảy thai, đến cuối cùng là như thế nào? Có ăn tình gì mà ta không biết hay sao?”

Bởi vì Chu Quân Uyển đoán được Thái phu nhân sẽ hỏi mình chuyện gì, vì vậy vừa quay trở lại Huyền Thụ đường, Chu Quân Uyển đã đổi lại gương mặt bi thương, lúc này lại nghe bà ta hỏi, vẻ bi thương trên mặt càng sâu, nhỏ giọng nói: “Tuy ngày đó Lục Vi hạ thuốc hoa hồng trong chén thuốc dưỡng thai của Uyển Nhi, nhưng mọi người trong phủ đều biết Lục Vi là do phu nhân đưa qua cho Nhị gia, chỉ sợ chuyện này cùng phu nhân không thoát khỏi liên quan....”

Còn chưa nói xong đã bị Thái phu nhân tức giận cắt đứt: “Người cũng biết chuyện này cùng nó không thoát khỏi liên quan, vậy mới vừa rồi ngay trước mặt Hầu gia và tất cả mọi người, vì sao người lại không nói? Là người cảm thấy ta không có khả năng chủ trì công đạo cho người hay sao? Hay là cảm thấy ta không làm gì được nó?”

Nói xong chợt vỗ lên bàn nhỏ: “Luôn miệng nói do bản thân mình không có phúc, người cũng đã thừa nhận trước mặt tất cả mọi người chuyện này là do người, lúc này lại bày ra bộ mặt đáng thương như vậy cho ai nhìn? Hừ việc nhiều hơn là thành công, làm hư chuyện lớn của ta!” Hại cho kế hoạch đoạt lại quyền chưởng quản của bà ta tan vỡ, thật sự là vô dụng!

Giống như là không ngờ Thái phu nhân sẽ nổi giận như vậy, Chu Quân Uyển ngẩn ra, từ trong cơn mơ mới phục hồi lại tinh thần, ‘phù, phù’ một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đỏ, nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ Thái phu nhân nghĩ rằng Uyển Nhi D

Còn chưa nói xong nàng đã che mặt khóc không thành tiếng, bả vai cô đơn run lên một, nhìn rất đáng thương.

Thái phu nhân thấy vậy, mới bắt tri bắt giác mới nghĩ tới phản ứng vừa rồi của mình xác thực quá khích, trước mặt Chu Quân Uyển, từ trước đến giờ bà ta luôn có hình tượng là một tổ mẫu hiền lành tốt bụng.

Nhưng trước mặt Phùng di nương cùng tới đó đầy phòng, trong lúc nhất thời lại mất hết mặt mũi, quan trọng nhất là, vừa nghĩ tới nhi tử lại bảo vệ con dâu, bà ta lập tức tức giận, có câu ‘có thể từ đã quên mẫu thân’, trước bà ta còn không tin, có cảm giác bản thân mình cực khổ nuôi nấng hán trưởng thành, lại không nghĩ rằng, hán lớn rồi, cánh đã cứng cáp liền quên bà ta!

Lập tức lúng túng, lại thêm vài phần tức giận, nên lúc nói chuyện với Chu Quân Uyển, giọng nói ác liệt hơn mấy phần: “Cho dù Hầu gia nói như vậy thì sao, ta còn chưa có chết, cái nhà này vẫn là của họ Tề chứ không phải của họ Ninh! Người sợ nàng, lại cảm thấy ta không che chở được cho người, cho nên mới đi theo nó, ta đây tòa miếu nhỏ, không chứa nổi vị Đại Bô Tát là người rồi!”

Sau đó quát lên: “Còn quỳ ở đây làm gì, còn không cút khỏi chỗ này của ta!”

Thấy Chu Quân Uyển run run rẩy rẩy đứng lên, đôi môi run rẩy muốn nói lại thôi, cuối cùng còn cẩn thận bước từng bước nhỏ rời khỏi tầm mắt của bà ta, chợt cảm chén trà men sứ trong tay nện xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mọi Việc Đều Thuận Lợi

Chu Quân Uyển vừa mới đi ra cửa chính của chính phòng Huyền thụ đường, lập tức sau lưng truyền đến tiếng đồ sứ bị ném vỡ, còn kèm theo giọng nói của Phùng di nương cổ lăm ra vẻ kinh hoàng, kỳ thực là đang đổ thêm dầu vào lửa nói: “Ai nha, Thái phu nhân, lão nhân gia ngài cẩn thận không khéo lại làm bị thương cánh tay, nếu ngài tức giận, muốn đánh muốn nắn người, chỉ cần phân phó cho người khác làm, tội gì làm ảnh hưởng đến thân thể ngài, khiến cho người thân đau, kẻ thù vui mừng chứ?”

“Hừ!” Chu Quân Uyển không nhịn được cười lạnh một tiếng, sau đó cầm khăn tay che mặt, vừa đi vừa khóc cho đến khi về tới tiểu viện của mình ở Ý Tùng viện.

Văn Mộc Mộc đã sớm dẫn Kim Linh Ngân Linh chờ bên ngoài, nhìn thấy bộ dạng này của Chu Quân Uyển, dọa cho sợ hãi, vội vàng ân cần hỏi han: “Chu nhị thiếu phu nhân, ngài làm sao vậy, có người nào làm cho ngài cảm thấy khó chịu phải không?”

Chu Quân Uyển nghe mọi người hỏi, chỉ là thút tha thút thít không nói lời nào.

Văn Mộc Mộc lập tức hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú do dự một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Lúc trước vẫn còn tốt đẹp, sau khi tất cả mọi người giải tán thì Thái phu nhân sai Cát Tường tỷ tỷ đuổi theo Chu nhị thiếu phu nhân, nói là Thái phu nhân đi đường xa mệt nhọc muốn Chu nhị thiếu phu nhân quay lại giúp ngài ấy xoa bóp. Sau khi Chu nhị thiếu phu nhân quay lại, không bao lâu sau, bên trong truyền đến giọng nói của Thái phu nhân, hình như là nói cái gì mà ‘hư việc nhiều hơn là thành công’, nô tỳ vẫn đứng bên ngoài, cũng không biết cụ thể là chuyện gì, sau đó nữa, thấy Chu nhị thiếu phu nhân khóc lóc chạy ra ngoài...”

“Được rồi, nói bậy bạ đâu không, chỉ là vì ta lâu ngày không gặp Thái phu nhân, nhất thời vui mừng cho nên mới khóc thôi!” Cẩm Tú còn chưa nói xong đã bị Chu Quân Uyển cắt đứt, lại lấy khăn lau lung tung trên mặt, sau đó phân phó Cẩm Tú: “Sai người nấu nước đưa tới cho ta rửa mặt. Ở đây cũng không cần người hầu hạ, chỉ cần lưu lại Văn Mộc Mộc là được rồi!”

Cẩm Tú vội khom người đáp ứng, dẫn Kim Linh Ngân Linh lui ra ngoài.

Sau đó Văn Mộc Mộc nhỏ giọng vội hỏi: “Tối cùng là đã xảy ra chuyện gì, Thái phu nhân làm cho cô nương khó chịu phải không?”

“Bà ta làm ta khó chịu.” Chu Quân Uyển âm trầm cười: “Nhưng mà rất đáng giá, và lại sớm muộn gì ta cũng trả lại cho bà ta.” gương mặt lạnh lùng, làm gì có nửa phần uất ức đáng thương lúc nãy?

Diễn đàn %leQuy\$don, bạn nhận edit

Sau khi nói xong, lại lấy giọng điệu giễu cợt, kể tóm gọn lại cho Văn Mộc Mộc nghe: “Thái phu nhân vừa trở về lập tức hưng sư vấn tội, hỏi Ninh phu nhân vì sao ta lại bị sảy thai? Muốn ta nói hết tất cả oan khuất của ta cho bà ta, còn nói bà ta sẽ làm chủ mọi việc cho ta. Ta lại không làm như mong muốn của bà ta, nói chuyện này cũng chỉ vì ta không có phúc, xin bà ta không cần truy cứu nữa, bà ta giận. Sau đó tìm đủ mọi cách làm Ninh phu nhân mất hết thể diện, đợi mọi người giải tán sau khi ăn xong cơm trưa, lại sai người gọi ta quay lại, bộc phát tính tình. Sau đó ta nói sau khi Hầu gia nghỉ ngơi một đêm

ở trong phòng Ninh phu nhân, tự mình hạ lệnh không nên truy cứu chuyện này nữa, bà ta tức giận đờ đờ sát khí đuổi ta ra ngoài, trước khi ta ra khỏi cửa còn nghe tiếng tách trà đổ vỡ!”

Văn Mục Mục nhủ chặt chân mày, lát sau chân chờ nói: “Lần này cô nương hành động như vậy đương nhiên có thể gây mâu thuẫn giữa Thái phu nhân và Hầu gia, nhưng thứ cho lão nô có lời nói khó nghe, mẩu tử đến cuối cùng vẫn là mẩu tử, làm sao sẽ thành kẻ thù của nhau đây? Chỉ sợ rất nhanh Thái phu nhân sẽ không sinh lòng hiềm khích với Hầu gia nữa, ngược lại sẽ đẩy hết giận dữ lên người Ninh phu nhân. Lại nói, trước mắt Thái phu nhân vẫn là núi dựa lớn nhất của chúng ta, hôm nay cô nương lại đắc tội với bà ta, với đại kế của chúng ta, sợ là có trăm hại mà không có một lợi?” Chu Quân Uyên cũng đã định liệu trước mọi việc: “Mục Mục yên tâm, tuy Thái phu nhân là trường bối, bên trong lại đang tranh đấu gay gắt với Ninh phu nhân, rõ ràng là đang bị rơi xuống thế hạ phong. Chúng ta có thể nhìn ra điểm này, tin tưởng bà ta có thể nhận ra, làm sao sẽ đẩy một trợ thủ là ta sang cho Ninh phu nhân chứ? Mặc dù ta kém cỏi, nhưng có còn hơn không, đúng không? Đến lúc đó ta lại nịnh nọt lấy lòng một chút, đương nhiên là có thể dụ dỗ bà ta.”

Nghe xong, Văn Mục Mục cũng cảm thấy an tâm một chút, nhưng ngay sau đó lại cau mày nói: “Nhưng cứ như vậy, Ninh phu nhân vẫn thấy chúng ta vẫn nghe lời Thái phu nhân, như thiên lỗi sai đâu đánh đó. Những việc trước đây cô nương làm, chẳng lẽ toàn bộ đều uống phí hay sao? Đại kế của chúng ta, không phải là cũng không có cách nào triển khai?”

“Không sao, chỉ cần để phu nhân biết chúng ta không cùng đứng trên một chiếc thuyền với Thái phu nhân nữa, mục đích của chúng ta cũng coi như là đã đạt được!” Chu Quân Uyên cũng đã sớm suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo nàng mang danh ‘người của Thái phu nhân’ chứ, coi như trước mắt nàng thật lòng đi theo Ninh phu nhân thì Ninh phu nhân cũng không dễ dàng tin tưởng nàng. Cho nên điều duy nhất có thể làm là, cố gắng làm cho mọi việc đều thuận lợi, sau đó tạo cơ hội tìm điểm cân bằng giữa Thái phu nhân và Ninh phu nhân, như vậy kế hoạch của nàng lại tiến thêm một bước.

Nhưng mà trước mắt vẫn còn quá sớm để nói những điều này, tất cả đều phải đợi sau khi bên phía Lục Bình có tiến triển, sau đó kế hoạch của nàng mới có thể thực hiện được thuận lợi. Nếu không, tất cả cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước (ý chỉ một việc hư ảo), cũng chỉ là nói suông mà thôi!

Chu Quân Uyên chân trước mới trở về Ý Tùng viện, chân sau Ninh phu nhân đã biết nàng một đường khóc từ Huyền Thụy đường về đến Ý Tùng viện, lúc này đuổi hết tất cả hạ nhân ra ngoài, chỉ lưu lại thê tử Vương Đại cùng một thị tì tâm phúc khác là Quách Mục Mục, vỗ tay với hai người mà nói: “Ta đã sớm muốn nhìn thấy cảnh ‘chó cắn chó’ rồi, cuối cùng ngày hôm nay cũng đã được nhìn thấy, thật sự là sáng khoái, quá sáng khoái!”

Thê tử Vương Đại vội cười nói: “Đúng là rất sáng khoái. Lúc này ở Huyền Thụy đường, ngay trước mặt tất cả mọi người, nhìn thấy bà ta ‘biến sắc mặt’ nô tỳ đã cảm thấy cực kỳ sáng khoái, không ngờ bây giờ lại còn thấy sáng khoái hơn. Đừng nói là phu nhân cảm thấy sáng khoái mà chính tui nô tỳ, cũng cảm thấy tâm tình rất sáng khoái!”

Ninh phu nhân tự đắc gật đầu, cười lạnh nói: “Lão già kia thật sự cho rằng ta gọi bà ta một tiếng ‘mẫu thân’, thì bà ta chính là người đứng đầu trong cái nhà này, xem một nàng dâu như ta là người vô hình? Sống lâu như vậy rồi, cũng không bằng một nàng dâu trẻ tuổi, đạo lý ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ mà cũng không hiểu, chẳng lẽ mấy chục năm trước là sống như một con chó mà đi lên sao?”

Ninh phu nhân nói xong, thê tử Vương Đại lại không nói được lời nào, vì vậy chỉ có thể tươi cười rửa tai lắng nghe, thỉnh thoảng lên tiếng ‘ạ’, hoặc là gật gù đầu phụ họa theo lời nói, đợi cho đến khi Ninh phu nhân nói mệt, lập tức dâng lên tách trà nóng.

Ninh phu nhân nhận lấy trà ném vài hóp, sau đó hỏi người nãy giờ đứng một bên vẫn không lên tiếng, Quách Mục Mục: “Người cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Quách Mục Mục khoảng bốn mươi, rất có thể diện, mặc một thân y phục lụa nửa mới nửa cũ màu thạch anh, trên đầu búi một búi tóc tròn. Từ trước đến nay bà ta rất ít khi nói chuyện, cho nên trước mặt Ninh phu nhân, bà ta không được sùng ái bằng thê tử Vương Đại, nhưng cũng là nhất đẳng tâm phúc của Ninh phu nhân.

Thấy Ninh phu nhân có ý hỏi, cân nhắc một lát, mới nói: “Chuyện khác nô tỳ không biết, nhưng mà nô tỳ có thể khẳng định, đó chính là Thái phu nhân và Chu nhị thiếu phu nhân, không còn đứng chung trên một chiếc thuyền nữa rồi!”

Lời này Ninh phu nhân cực kỳ hài lòng, nhàn nhã thổi móng tay nói: “Lão già kia đào một hố to cho ta nhảy vào, nhưng cũng không nghĩ đến có ngày gây ông đập lưng ông. Bà ta cũng không suy nghĩ một chút, cái tiểu tiện nhân từ trước đến nay đều dựa vào bà ta, hoàn toàn tin cậy bà ta, mà vào thời điểm mấu chốt, không hỗ trợ bà ta thì cũng thôi, còn bắt bà ta làm gương, không để ý sống chết của bà ta, bà ta không sinh lòng hiềm khích mới là kỳ quái, chúng ta ngồi chờ mà xem kịch vui thôi!”

Về phần Chu Quân Uyên có sinh lòng hiềm khích với bà ta không, thuận tiện phát sinh con thiêu thân nào không, tuy rằng Ninh phu nhân có thể sai thê tử Vương Đại theo dõi nhưng cũng không lo lắng lắm. Theo ý nàng ta, coi như Chu Quân Uyên là Tôn Ngộ Không, nàng ta cũng là Phật Như Lai, khi nào mà Tôn Ngộ Không có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chạy Trời Không Khỏi Năng

Đã là ban đêm, ánh chiều tà xuyên thấu qua song cửa chiếu vào trong phòng, chiếu lên trên người của Tề Thiếu Diễm, làm cho cả người hắn cũng dát lên ánh sáng màu vàng, nổi bật lên gương mặt lạnh lùng càng rung động lòng người, cho dù Lục Ý đã hầu hạ hắn hơn một năm, hàng ngày đều thấy qua rất nhiều đáng vẻ của hắn, nhưng vẫn như cũ bị cảnh đẹp bất chợt xuất hiện trước mắt mà đánh lờ một nhịp tim.

Lục Ý vội vàng ổn định tinh thần, vừa vào cửa lập tức khom người một bảm: “Gia, vừa rồi phu nhân lại sai nha hoàn đưa Bách Hợp Cao tới, vì ngài đang tĩnh tọa (ý là ngồi thiền) cho nên nô tỳ không dám quấy rầy ngài, vì vậy nô tỳ tự làm chủ nhận lấy phần điểm tâm đó, đồng thời thưởng cho tiểu nha hoàn này năm mươi văn tiền.”

Tề Thiếu Diễm nghe vậy, mí mắt cũng không nâng lên, chỉ nhàn nhạt phản phó: “Đưa tới ta xem!”

“Dạ, Gia.” Lục Ý khom người đáp một tiếng sau đó thối lui ra bên ngoài, không bao lâu sau cầm một mẩu điểm tâm bằng men gốm sứ hoa văn dơi bay trong mây quay trở lại: “Mời Gia xem qua.”

Mí mắt Tề Thiếu Diễm vẫn như cũ không nâng lên, chỉ duỗi ngón tay thon dài, cầm một khối điểm, tâm tao nhả cho vào miệng.

Lục Ý thấy vậy, không khỏi khần trương: “Gia, ngài biết rõ điểm tâm này có vấn đề, tại sao ngài lại ăn? Nếu ngài muốn điều tra cái gì thì không phải là còn có nô tỳ đây hay sao?” Tuy nói chỉ ăn một ít điểm tâm cũng không ảnh hưởng lắm đối với thân thể con người, nhưng ‘được có ba phần là độc’, Lục Ý cũng không muốn thân thể của Gia bị bất kỳ tổn thương gì!

Dường như Tề Thiếu Diễm không nghe thấy lời nàng ta nói vẫn tiếp tục nhàn nhã cầm khối điểm tâm lên miệng ăn, sau đó khéo môi khẽ nâng lên nói: “Chỉ ăn một chút, không sao. Theo ý người, vị kia có biết điểm tâm này có vấn đề hay không?”

Tuy là cười giấu cợt, nhưng vẫn là cười khiến gương mặt của hắn càng rạng rỡ, làm cho người ta không cách nào dời tầm mắt khỏi hắn.

Lục Ý thấy vậy, nhịp tim không khống chế được đập mạnh hơn, mặc dù hết sức kiềm chế nhưng vẫn không yên: “Nô tỳ nghe nói không riêng gì phu nhân thích ăn Bách Hợp Cao này, còn nói là ‘lớn tuổi rồi răng lợi yếu đi, khi ăn phải tốn sức nhai, Bách Hợp Cao này lại rất vừa miệng’, còn sai người đưa sang cho Hầu gia ăn, Hầu gia ăn xong cũng khen ngon, lại có Nhị gia, Chu nhị thiếu phu nhân cũng luôn làm cho Nhị gia ăn, chắc phu nhân cũng biết...”

Nếu độc phụ Ninh thị kia biết Bách Hợp Cao này có vấn đề, cũng có thể cho cái người phụ thân trong ngoài không giống nhau của hắn ăn, chỉ sợ ngay từ ngày thứ hai sau khi Tề Thiếu Du ra đời, Ninh phu nhân đã hận không thể khiến Tề Hạnh không còn khả năng sinh con. Cho nên từ duy nhất của nàng ta ăn là vụn vụn lần không thể, nói cách khác, nàng ta cũng không biết điểm tâm này có vấn đề.....Tề Thiếu Diễm cười lạnh, một hồi lâu phản phó Lục Ý: “Thời gian này chú ý bên phía Ý Tùng viện nhiều một chút, có điều gì khác thường lập tức bẩm báo cho ta!”

“Dạ, Gia.” Lục Ý vội khom người đáp, do dự trong chốc lát lại nhìn không được hỏi: “Có phải Gia đã có tính toán gì rồi?”

Ngón tay thon dài của Tề Thiếu Diễm gõ lên cái bàn gỗ hoàng hoa lê: “Tạm thời vẫn chưa có, ngày hôm nay tiểu Chu thị là địch hay là bạn vẫn chưa nói được, phải quan sát thêm một thời gian nữa mới có thể tính toán tiếp, trước tiên cứ xem đi đã!”

Lục Ý gật đầu một, cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Từ trước đến nay cả phủ đều biết phu nhân không D

Mặc dù Lục Ý chưa bao giờ làm mẫu thân, nhưng cũng có thể hiểu một chút cảm nhận của Chu Quân Uyển, bỏ qua việc huyết nhục tương liên, chỉ bằng việc hài tử kia là chỗ dựa lớn nhất cả đời của một nữ nhân, Lục Ý lại cảm thấy Chu Quân Uyển vì hận mà làm bất cứ chuyện gì, về tình cũng có thể tha thứ.

Tề Thiếu Diễm nghe vậy, ngẫm nghĩ chốc lát, mới nói: “Mặc kệ nàng ấy nghĩ gì, cần phải quan sát tình hình mới có thể tính toán bước tiếp theo!” Nếu tiểu Chu thị vì chuyện lần này mà hận Ninh thị và Tề Thiếu Du, coi như kẻ thù của kẻ thù chưa chắc là bằng hữu, có thể quan sát thái độ của nàng với mẫu tử kia cũng là một chuyện tốt, không phải hay sao?

Bởi vì Thái phu nhân nói đi đường mệt nhọc cho nên muốn đi nghỉ sớm, ‘lớn tuổi nên xương cốt cũng nhức mỏi’. Vốn là định buổi chiều sẽ thiết đãi gia yến, vì sợ ảnh hưởng đến thân thể của bà ta mà đổi lại thành buổi chiều ngày mai, cho nên tất cả mọi người vẫn như thường ngày, dùng cơm ở trong phòng của mình.

Điều này cũng giảm bớt chuyện cho Chu Quân Uyển, không nói cái khác, không cần chỉ trong một ngày mà phải hai lần đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Thái phu nhân thì nàng đã âm thầm cảm thấy may mắn rồi, nàng không muốn đi đến đó để bị ăn thiệt thòi.

Nhưng may mắn của nàng cũng không duy trì được thời gian dài, vì sau khi Tề Thiếu Du dùng xong cơm chiều tại phòng nàng, cũng không có như những đêm trước, nàng chỉ cần mỉm cười khuyên hắn mấy câu để hắn tới nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm, hắn đã ốm ở đi rồi. Mà lần này, hắn thoải mái ngồi tại chỗ của mình, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào nàng, ngồi bất động uống trà.

“..... Thời gian cũng không còn sớm, sáng mai Gia còn phải đi Quốc Tử Giám, không bằng mau chóng tới nghỉ ngơi trong phòng của Vân Cẩm?” mắt thấy khuyên mãi Tề Thiếu Du vẫn không đi, Chu Quân Uyển không khỏi nóng nảy nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra chút nào, chỉ đánh kim chế tính tiếp tục khuyên hắn, vừa cười vừa phản phó cái người ăn mặc xinh đẹp đang đứng một bên, Vân Cẩm: “Vừa rồi Gia có uống mấy ly rượu, còn không mau đỡ gia về phòng nghỉ ngơi!”

Thời gian này Vân Cẩm đã sớm bị hành động đẩy người của Chu Quân Uyển làm cho lo sợ, lúc này lại thấy Chu Quân Uyển lập lại chiêu cũ, nhưng thái độ của Tề Thiếu Du rõ ràng muốn lưu lại tại nơi này mà không phải nghỉ ngơi tại phòng nàng ta, vì vậy hắn cố ý liếc mắt cảnh cáo nàng ta, lập tức nàng ta nhìn không được càng lo sợ thấp thỏm không yên. Trong lúc nhất thời không biết phải nghe lời Chu Quân Uyển tiến lên đỡ Tề Thiếu Du hay nghe theo cảnh cáo của hắn mà lui ra ngoài, về mặt đau khổ đứng im một chỗ.

Chu Quân Uyên nhìn thấy vậy, âm thầm thở dài, may mắn là Chu Quân Uyên chân chính không có ở đây, D_DS!!Q^D nếu không chỉ cần thấy Vân Cẩm không trung thành với nàng, chỉ sợ nàng ấy sẽ tức chết. Nhưng nói đi thì cũng nói lại, nếu Chu Quân Uyên chân chính vẫn còn, Vân Cẩm căn bản không thể xuất hiện trong phòng này!

Đang miên man suy nghĩ, chợt nàng nghe giọng nói của Tề Thiếu Du truyền vào lỗ tai: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, các người đã vất vả rồi, tất cả lui ra ngoài đi, ta và Chu nhị thiếu phu nhân muốn nghỉ ngơi!”

Sau đó, tất cả mọi người có mặt trong phòng bao gồm cả Vân Cẩm đều khom người hành lễ, sau đó cúi đầu cúi đuôi nhau ra ngoài, chỉ có Văn Mục Mục trước khi rời đi, thật nhanh liếc Chu Quân Uyên một, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Chu Quân Uyên cảm thấy một trận phiền não, có loại kích động muốn đuổi Tề Thiếu Du ra khỏi phòng, đừng nói nàng không phải là Chu Quân Uyên thật sự, mà coi như đúng là nàng ấy, nàng cũng không thể làm được chuyện đó sau khi bị hại cho mất mạng, không thể ân ái với Tề Thiếu Du giống như trước đây!

Đầu óc của nàng chuyển động thật nhanh, quyết định dù như thế nào cũng muốn khuyên Tề Thiếu Du đi nghỉ ngơi ở chỗ khác.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, đã thấy Tề Thiếu Du nằm trên giường của nàng, áo khoác đã cởi từ sớm, chỉ còn nội y xanh nhạt rộng lưng thùng, giày vớ cũng cởi, để chân trần lác lư theo nhịp điệu, nhìn qua bộ dạng cực kỳ thích ý.

Chu Quân Uyên cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, chẳng lẽ tối nay nàng thật sự chạy trời không khỏi nắng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Không Muốn Uất ức

Cuối cùng Tề Thiếu Du không thể thắng công nghị lại chỗ của Chu Quân Uyên.

Không phải hẳn không muốn, Vân Cẩm mặc dù rất xinh đẹp, trên giường lại càng thêm uyển chuyển thành thực hơn Chu Quân Uyên nhiều, nhưng ăn nhiều sơn hào hải vị mãi cũng ngán, thi thoảng có lúc sẽ nhớ đến cháo trắng rau dưa, hướng hồ hắc và Chu Quân Uyên dù gì cũng là tiểu biệt thắng tân hôn, và lại thể từ này của hẳn tuyệt đối không phải là cháo trắng rau dưa bình thường, ngày qua ngày ăn món ăn ngon, hẳn cũng đã thỏa mãn con “thèm ăn” rồi.

Vậy mà khi Tề Thiếu Du cởi hơn phân nửa quần áo của Chu Quân Uyên, tay cũng mon trớn dọc thêm thân hình đầy đặn nhấp nhô, dần dần trượt đến vùng u cốc nằm sâu trong rừng rậm thì mũi máu tươi nhàn nhạt bay vào mũi hẳn làm hẳn mất hứng.

Hắn không phải tiểu tử mới trải mùi đời, ngược lại hẳn có rất nhiều nữ nhân, hẳn liền biết vì sao lại có mùi máu tươi này, lập tức từ mất hứng chuyển thành tức giận, thờ hờn hờn rời khỏi người Chu Quân Uyên.

Chu Quân Uyên vội nhân cơ hội này luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo của bản thân, mặt đỏ bừng ửng nhỏ giọng nói với Tề Thiếu Du: “Gia, không phải cận thân* không muốn phục vụ ngài, thật sự trên người cận thân... không sạch sẽ, nếu không, gia tìm Vân Cẩm?”

*cận thân: cách xưng hô của vợ đối vs chồng thời xưa.

Trong lòng tràn đầy may mắn cùng sợ hãi, nàng vốn cho rằng tối nay bản thân chạy trời không khỏi nắng, lại không thể cùng Tề Thiếu Du trở mặt, nếu không mọi việc nàng làm lúc trước sẽ thành kiểm cùi ba năm thiêu một giờ, kế hoạch của nàng cũng không thể thực hiện được, vì vậy nàng đã tính toán cẩn thận chịu đựng, thôi miên bản thân đêm nay bị quý đè, lại không nghĩ rằng quý thủy đến, thật sự là quá đúng lúc.

“Lâu như vậy mà thân thể còn chưa khỏe hẳn sao?” Tề Thiếu Du nghe vậy chân mày nhíu chặt vào nhau nhưng sắc mặt không tự chủ dịu đi vài phần. Hắn thấy nàng thời gian này tinh thần rất tốt, sắc mặt lại hồng nhuận, hẳn cứ nghĩ rằng nàng đã hoàn toàn phục vụ được rồi, không ngờ nàng thể nhưng vẫn chưa khỏe hẳn.

Vừa rồi Chu Quân Uyên dưới thân hẳn nhắm chặt mắt, thân thể cứng ngắt, không hề giống như lúc thừa hoan, ngược lại giống như đi chịu hình liền có mấy phần không vui. Từ trước đến nay nữ nhân dưới thân hẳn đều cam tâm tình nguyện nở rộ, nàng lúc trước cũng như vậy, hôm nay lại bày ra bộ dáng này, rốt cuộc là muốn cho ai xem? Lúc ấy thật sự là có mấy phần mất hứng, nhưng cứ nghĩ đến việc mẫu thân hại nàng xảy thai, hẳn có mấy phần áy náy và xấu hổ, liền tha thứ cho nàng.

Ngược lại không ngờ nàng không phải xấu hổ cũng không phải không muốn hầu hạ hẳn mà là tình trạng cơ thể không cho phép, lại không dám cự tuyệt hẳn vì vậy cơ thể mới khấn trương cứng nhắc như vậy.

Lúc hẳn mở miệng nói chuyện, thanh âm nhu hòa đi không ít: “Nếu thân thể chưa thực sự khỏe, mấy ngày nữa có thái y đến bắt mạch bình an cho Thái phu nhân, đến lúc đó ta sẽ nhờ Thái y qua xem mạch cho nàng một chút, bốc mấy thang thuốc điều dưỡng cơ thể cho nàng uống, nàng còn trẻ như vậy,

không thể để lưu lại bệnh căn.” Nói rồi đứng dậy xuống giường.

Chu Quân Uyển vội vàng đáp một tiếng, cũng đi theo xuống phục vụ hần mặc quần áo: “Cũng không biết Văn Cẩm đã đi ngủ chưa? Nếu không cận thân thông truyền với nàng một tiếng để gia qua đó.”

Tề Thiếu Du lại nói: “Thôi, hôm nay ta ngủ tại thư phòng.” Hần cũng đâu phải tên tiểu tử háo sắc không có nữ nhân không chịu được, vì nuông chiều bản thân mà khiến phụ thân và tổ mẫu chán ghét, hẳn đâu phải không biết nặng nhẹ. Chuyện này chung quy cũng có mấy phần xúi quẩy, hẳn cảm thấy hần ít nhất cũng phải tắm rửa trai giới bốn năm ngày, nếu không làm hỏng số phận sau này, hần hối hận cũng không kịp. Chu Quân Uyển tự mình đốt đèn lồng đưa hần về thư phòng mới trở lại phòng của bản thân.

Văn ma ma từ trong nhà đi ra, cùng với Cẩm Tú đỡ nàng vào phòng, khẩn cấp hỏi: “Nhị phu nhân, tại sao Nhị gia lại đột nhiên rời đi vậy?” Hay là Thẩm cô nương không nhìn được liên chồng đối Nhị gia làm Nhị gia tức giận? Chẳng phải khi đó kế hoạch của các nàng khó mà có thể thực hiện được sao? Thẩm cữu đại hận làm sao để báo?

Chu Quân Uyển làm sao không biết Văn ma ma lo lắng? Vợ nỡ nộ cười trấn an bà: “Không phải, là quý thủy của ta đến cho nên Nhị gia mới rời đi, ma ma đừng lo lắng.” Nàng vào tịnh phòng tự thu xếp bản thân, sau đó ra ngoài nhờ Cẩm Tú đổi chăn mền, cởi áo choàng tắm rồi lên giường đi ngủ.

Mất thấy Chu Quân Uyển đã nằm xuống, Văn ma ma liền nói với Cẩm Tú: “Nhị phu nhân từ trước đến nay mỗi khi có quý thủy thân thể đều không thoải mái, nhất là đau bụng khó có thể chịu được, cả người toát mồ hôi lạnh, ngày hôm nay người không cần trực đêm, để ta.”

Cẩm Tú nhớ trước đây mỗi khi Chu Quân Uyển không tiện đều là Văn ma ma tự mình trông chừng, không nghi ngờ gì liền ra gian ngoài sai nha đầu Từ Tương mang chăn mền vào cho Văn ma ma, cáo lui với Chu Quân Uyển xong liền ra ngoài, trước khi đi còn không quên khép cửa.

Đội căn phòng không còn ai, Văn ma ma mới nhỏ giọng nói với Chu Quân Uyển: “Lần này quý thủy của cô nương đến kịp lúc liền có thể tránh khỏi đêm nay, nhưng đến lần sau, lần sau nữa, cô nương định tính từ chối thế nào? Ngộ nhờ chọc giận Nhị gia, đại kế của chúng ta chẳng lẽ cứ vậy mà bị phá hủy? Nếu không...” Nói đến đây, sắc mặt bà trầm xuống, áp úng mở miệng, âm thanh phát ra ngày càng nhỏ: “Nếu không chỉ đành phải uất ức cô nương. Dù sao Nhị gia và tiểu thư nhà ta cũng đã là vợ chồng chỉ thực, dù sao... tắt đèn hợp thể...”

Nghe Văn ma ma nói vậy, Chu Quân Uyển không khỏi cười khổ, lúc bị Tề thiếu Du đè xuống, nàng không phải không nghĩ như vậy. Nhưng nói thì dễ làm thì khó, nàng phát hiện mình không thể độc ác với bản thân, nếu không phải sợ động tĩnh lớn khiến người ngoài sinh nghi, nàng thật muốn tắm rửa nhiều lần, nếu lần sau Tề Thiếu Du còn đè nàng xuống, nàng không chắc bản thân không xúc động đến nổi đá hần xuống giường.

Nàng ngẫm nghĩ thật lâu mới hỏi Văn ma ma: “Nhị gia ăn Bách Hợp cao ta làm đã qua nửa tháng?” Xem ra là thời điểm nên tăng lượng thuốc lên rồi.

Văn ma ma liền hiểu: “Theo lão nô nghĩ chuyện này cứ từ từ, nếu Nhị gia nghi ngờ chẳng phải kiểm cữu ba năm thiêu một giờ ư?”

Chu Quân Uyển lại không sợ Tề Thiếu Du nghi ngờ, Bách Hợp cao này của nàng dù có là thái y từ Thái Y viện kiểm tra cũng không thể nhìn ra khác thường. Nếu sau này có người nhìn ra, nàng chỉ cần nói Bách Hợp cao này chính nàng cũng không biết trời sinh tương sinh tương khắc, nàng có thể rũ bỏ một cách sạch sẽ tội danh của mình.

Vội lại nghĩ cặn kẽ thì Tề Thiếu Du làm sao có thể phát hiện ra sự khác thường, đợi đến lúc hần phát hiện thì hần đã không thể giao hợp được nữa rồi, trong khoảng thời gian này, nàng hiểu hần đến bảy tám phần, chuyện xấu hổ như vậy hần tuyệt không thể nói với bất cứ kẻ nào, mời khám bệnh lại càng không dám, đến lúc đó nàng có thể phui sạch nghi ngờ một cách hoàn hảo nhất.

Chỉ duy một điều khiến nàng phát sầu, trong khoảng thời gian này, nàng làm sao tránh thoát được khi Tề Thiếu Du cầu hoan? Tránh cho bản thân nhất thời vì ghê tởm mà làm ra chuyện phá hỏng kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Một Chút Ninh Nọt

Mặc kệ trong lòng Chu Quân Uyển rối rắm rầu rĩ như thế nào, ngày vẫn đi qua, xa không nói, chỉ nói đến Thái phu nhân, nàng phải mau chóng nghĩ cách vện cả đôi đường, dù sao trước mắt bà ta vẫn là núi dựa lớn nhất của nàng ở phủ Tây Trữ hầu này, cũng không nên đắc tội!

Vì vậy ngày hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, Chu Quân Uyển đã thu thập mọi thứ xong xuôi, dẫn theo Cẩm Tú đi Huyện Thụy đường.

Lại không nghĩ rằng nàng đã tới sớm mà có người còn tới sớm hơn cả nàng.

“..... Ô, Chu nhị thiếu phu nhân đến thật sớm, chẳng lẽ không đi Nghi Lan viện thỉnh an phu nhân trước?” Phùng di nương đang chải đầu cho Thái phu nhân, thấy Chu Quân Uyển đi vào, lập tức cười hi hi chào hỏi.

Chỉ là trên mặt Phùng di nương tràn đầy tươi cười nhưng rõ ràng không có ý tốt, ngay trước mặt cô tổ mẫu kiêm thái bà bà là Thái phu nhân lại hỏi nàng

vì sao lại không đi thỉnh an phu nhân trước, cái này rõ ràng là đang kích bác lý gián quan hệ của nàng và Thái phu nhân, khiến cho Thái phu nhân sinh lòng bất mãn với nàng hay sao?

Trong lòng Chu Quân Uyên cười lạnh nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, chỉ là làm như không nghe thấy lời nói của Phùng di nương mà tiến lên vài bước, mỉm cười quỳ gối hành lễ với Thái phu nhân: “Hôm nay khí sắc của Thái phu nhân rất tốt, chắc chắn đêm qua lão nhân gia ngài ngủ rất ngon?”

Đối với hành động mới sáng sớm Chu Quân Uyên đã tới thỉnh an mình, trong lòng Thái phu nhân vẫn cực kỳ thoải mái, chỉ là nghĩ tới ngày hôm qua việc sắp thành lại chuyển bại, bà ta lập tức giận dữ, bây giờ lại gây khó dễ cho Chu Quân Uyên thì thật sự mất thể diện: “Có quá nhiều điều khiến ta bực bội, nếu lão bà ta không thể điều tiết thân thể, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, chỉ sợ bị tức chết mấy trăm lần rồi!”

Lời nói này có chút nặng, Chu Quân Uyên muốn nói cũng không được, cũng không biết phải nói tiếp như thế nào, vì vậy chỉ có thể cúi đầu thật thấp, bộ dạng hổ thẹn.

Bên tai lại truyền giọng nói của Phùng di nương: “Thái phu nhân, lão nhân gia ngài đừng nóng giận, ngài chính là lão tổ tông của phủ Tây Trữ hầu của chúng ta, nếu như thân thể ngài khó chịu, người ngoài như thế nào thì thiếp thân không biết, nhưng mà thiếp thân sẽ đau lòng muốn chết, cho nên ngài ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể, sống lâu trăm tuổi!”

Nói xong nhìn Chu Quân Uyên: “Chu nhị thiếu phu nhân, mặc dù người không xem ta là trưởng bối nhưng trong lòng ta xưa nay lại coi người như người một nhà, có mấy câu, ngày hôm nay người cao hứng cũng được, mất hứng cũng không sao, ta cũng phải nói hết. Cả phủ này ai lại không biết Thái phu nhân đối với người ân trọng như núi, từ trước tới nay thương người còn hơn tôn nữ ruột thịt của mình. Vậy người hỏi báo lão nhân gia ngài như thế nào? Dùng câu ‘ăn cây táo rào cây sung’ để hình dung người một chút cũng không quá đáng, lão nhân gia ngài coi trọng người, nhiều năm bồi dưỡng người nhưng người lại làm ngài thất vọng, người không thấy lần này người cô phụ khổ tâm của lão nhân gia ngài hay sao? Nếu người có một chút lòng thành muốn tri ân thì ngày hôm qua đã không chọc tức lão nhân gia ngài như vậy....”

Nói còn chưa xong, chợt thấy ánh mắt Chu Quân Uyên thẳng tắp nhìn tới, ánh mắt kia tựa như mảnh băng lạnh lẽo khiến cho từ đáy lòng nàng ta cảm thấy lạnh cả người, câu nói kể tiếp như nghẹn ở cổ họng, muốn nói mà không thể nói ra được.

Nhưng lại không cam lòng bị khí thế của một tiểu bối như Chu Quân Uyên áp đảo, Phùng di nương xấu hổ vì bị Chu Quân Uyên áp đảo vì vậy sự xấu hổ kia rất nhanh lập tức biến thành giận dữ, khiến nàng ta dần dần sinh ra can đảm đối diện với Chu Quân Uyên, vì vậy mắt lạnh trực tiếp đối diện ánh mắt của Chu Quân Uyên.

Chỉ thấy ánh mắt của Chu Quân Uyên vẫn lạnh lùng nhưng chỉ là bên ngoài, lại càng thêm mấy phần bề ngạo từ trên cao nhìn xuống khiến Phùng di nương có cảm giác bị áp bách mạnh mẽ, khiến cho nàng ta bình thường rõ ràng cao hơn Chu Quân Uyên nhưng căn bản lại không dám nhìn vào mắt nàng một thời gian dài, chỉ đành dời ánh mắt đi chỗ khác, cũng không dám liếc nhìn nàng một.

Trong nháy mắt nhịp tim cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, trong đầu chỉ còn một ý niệm, cái người trong ngày thường đều nghe lời Thái phu nhân, cho đến bây giờ cũng dịu dàng tốt bụng, Chu nhị thiếu phu nhân không có chủ kiến, tại sao bỗng trở nên lợi hại như vậy?

Thấy Phùng di nương bị mình nhìn phải quay mặt đi chỗ khác, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt mình nữa, cuối cùng Chu Quân Uyên cũng thu hồi ánh mắt của mình.

Nàng biết ngày ấy ở Nghi Lan viện, trước mặt mọi người đánh mất mặt mũi của Phùng di nương, nàng ta vẫn ghi hận trong lòng. Cũng biết nàng ta ở bên cạnh Thái phu nhân rất có thể diện, chỉ cần nhìn cách hầu hạ phục vụ Thái phu nhân rất thuần thực thì biết rõ những việc này trước đây nàng ta làm rất nhiều lần, thử nghĩ người nào được hầu hạ tỉ mỉ như vậy, không có việc gì làm thì tới đây nói chuyện giải buồn, làm sao mà không thích người ta được?

Vốn Chu Quân Uyên thà rằng đắc tội quân tử cũng không muốn đắc tội với tiểu nhân như Phùng di nương. Đắc tội quân tử còn may ra, ít nhất nàng ta còn trả thù trước mặt mình. Đắc tội tiểu nhân thì nguy rồi, ai biết được khi nào nàng ta đâm một dao sau lưng mình? D&D)lq&D Nhưng ngay từ lúc bắt đầu nàng đã không có ý định sống lâu dài trong phủ Tây Trữ hầu, mục đích duy nhất sau khi sống lại chính là phải báo thù lớn, cho nên không cần thiết phải quan tâm nhiều thứ như vậy. Huống chi Phùng di nương thấy nàng không dễ chọc, về sau cũng không dám trong sáng ngoài tối nói xấu nàng với Thái phu nhân? Dù sao trên đời này vẫn còn nhiều kẻ bắt nạt người yếu.

Chu Quân Uyên tin tưởng Ninh phu nhân chắc chắn rất thích nhìn nàng và Phùng di nương tranh đấu, trong đại kế báo thù của nàng, Ninh phu nhân có tác dụng cực kỳ trọng yếu, để nàng ta vui thì vì sao mình lại không làm đây?

—— Trước đây Chu Quân Uyên còn từng nghĩ tới có nên hợp tác với Phùng di nương hay không, cũng không phải kẻ thù của kẻ thù là có thể trở thành đồng minh, mặc dù nàng rất hận Ninh phu nhân nhưng cũng không có nghĩa nàng thích Phùng di nương. Bộ dáng mềm mại lẻo lẻo kia của Phùng di nương, luôn khiến cho nàng nghĩ tới Thẩm Băng, nàng thà rằng bản thân mình chịu nhiều vất vả cũng không muốn hợp tác!

Làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt hồ nghi cùng tra xét của Thái phu nhân, cũng làm như chưa từng giương cung bạt kiếm với Phùng di nương, Chu Quân Uyên nhận lấy cái hòm nhỏ điêu khắc hoa cỏ bốn mùa trên tay Cẩm Tú, nâng hai tay dâng lên trước mặt Thái phu nhân, cười nói: “Hồi Thái phu nhân, trong lúc rảnh (Nhận+D*D)L!Q(D) rồi Uyên nhi suy nghĩ ra một loại thuốc dán, tên gọi là ‘Kim ngọc mỹ nhân cao’, chính là dùng lá trà Minh Tiên và sương mai, cùng bỏ vào một hũ, bỏ vào lò nung trên lửa lớn, sau khi chưng hết nước trong hũ, lại đợi nắng to phơi khô, nghiền chung với cánh hoa đào thành bột phấn, trộn chung với cây hoa phỉ, mật hoa, tủy bồ, tủy của heo, nấu lên mà thành. Sau khi rửa mặt xong bôi lên, có thể dưỡng da, kéo dài tuổi thọ. Sau khi Thái phu nhân dùng xong, bảo đảm năm nay nhìn Thái Phu nhân là bốn mươi, năm sau nhìn lại mới chỉ ba mươi!”

Đợi sau khi đại nha hoàn Như Ý đứng sau lưng Thái phu nhân nhận lấy cái hộp trở về, lại nhận lấy một bình sứ mỏng miệng rộng dâng hai tay lên: “Bên trong bình này là ‘kẹo hoa tuyết’, cũng là trong thời gian rảnh mà Uyên nhi nghĩ ra được, dùng đá lạnh và bạc hà ngâm với đường, dùng bạc trắng chế thành khuôn hình bông tuyết, kẹo này thơm ngát, vị lạnh, từ từ hòa tan, có thể bảo vệ và nuôi dưỡng da, không những có công hiệu kéo dài tuổi thọ mà

còn có công hiệu lưu thông máu huyết, giảm đau.”

Dừng một chút, thành khẩn nói: “Hai món đồ này dù không phải là đồ tinh quý nhưng cũng là tấm lòng của Uyển Nhi. Đối với Uyển Nhi, Thái phu nhân có ơn nặng như núi, Uyển Nhi không có gì báo đáp, đây chính là lòng thành của Uyển Nhi, kính xin lão nhân gia mình giám!”

Nói xong, lạy một lạy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Càn Cù Thuyết Phục

Ai cũng muốn nghe những lời hay, Thái phu nhân cũng không ngoại lệ, huống chi Chu Quân Uyển chẳng những nói lời dễ nghe, còn dâng lên thuốc dán cùng kẹo đường, hai thứ đều có công dụng bảo vệ da, kéo dài tuổi thọ, cần phải biết phàm là nữ nhân, bất luận là giàu có hay nghèo hèn, chỉ sợ không ai là không yêu cái đẹp, cũng cùng thích nghe những lời hay. Mặc dù năm nay Thái phu nhân đã sáu mươi nhưng cũng không ngoại lệ, sắc mặt không tự chủ cũng hòa hoãn mấy phần.

Chu Quân Uyển thấy vậy lập tức biết chút nịnh nọt của mình đã có tác dụng, vội rên sất khi còn nóng lại nói với Thái phu nhân: “Có mấy câu quan trọng cần bẩm báo với Thái phu nhân, nhưng mà...” Nàng không tiếp tục nói tiếp đoạn sau, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất không lên tiếng.

Thái phu nhân là ai, làm sao có thể không biết nàng làm bộ dạng như vậy là đang cố kỵ người khác? Lập tức nhậm nhậm phân phó tất cả mọi người lui xuống, lại gật đầu với thị tỳ, ma ma tâm phúc.

Đợi sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, lúc này mới trầm giọng nói với Chu Quân Uyển: “Lúc này trong phòng đã không còn người thứ ba, người có điều gì quan trọng, cứ việc nói thẳng!”

Chu Quân Uyển vội đáp một tiếng “Dạ.” mới đứng lên, nhìn Thái phu nhân nói: “Uyển Nhi biết Thái phu nhân còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua, cũng biết lão nhân gia ngài thật lòng yêu thương con, cũng muốn vì con mà đòi lại công đạo, cả phủ đều biết Hầu gia cực kỳ hiếu thảo, giả sử như lão nhân gia ngài thật sự tức giận, đương nhiên sẽ hạ lệnh cho điều tra kỹ chuyện này, cho con một công đạo. Nhưng ngày nay Hầu gia quyền cao chức trọng, trong triều có không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm để bắt được nhược điểm của lão gia, nếu để cho người ngoài biết hậu viện của lão gia không yên, vậy thì phải làm sao bây giờ? Còn nữa, huynh trưởng của phu nhân hôm nay đã là Lại Bộ Thị Lang, chương quản việc thăng quan tiến chức của quan văn cả triều, mặc dù cấp bậc không bằng Hầu gia, nhưng có vậy cánh cả triều, nếu chúng ta không có bằng chứng vững chắc như núi, chỉ sợ Ninh gia bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó chẳng phải phu nhân cũng như hiện tại, tương lại vẫn như vậy, căn bản không thương tổn một chút đến nàng ta?”

Vừa nói, vừa nheo mắt nhìn sắc mặt của Thái phu nhân, mắt thấy bà ta bị lời nói của mình có chút dao động, Chu Quân Uyển như có điều suy nghĩ, lập tức nói tiếp: “Theo ý của Uyển Nhi, mấu chốt của việc này là nằm trên người của Lục Vi, nhưng nay Lục Vi đã chết, từ vô đối chứng (chết rồi không còn ai để đối chứng), chúng ta tra ra được cái gì, phu nhân cũng có thể rũ bỏ trách nhiệm, toàn bộ đều đẩy hết lên người của Lục Vi, dù sao chúng ta cũng không có biện pháp khiến Lục Vi khởi tử hoàn sinh (chết đi sống lại)?”

“Cho nên chúng ta chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn. ... Uyển Nhi nhớ lại, phu nhân là chánh thất nguyên phối của Hầu gia (vợ chính được cưới hồi hoàng hôn), lại có hai trưởng tử là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, chính là nếu một ngày kia phạm vào sai lầm gì cực lớn không thể tha thứ, vì đại cục, Thái phu nhân và Hầu gia chỉ có thể nói với bên ngoài rằng ta ốm nặng mà cảm tức nằng ta trong viện của mình, không thể chương quản việc bếp núc nữa mà thôi, nhưng đối với phu nhân, đây cũng là trừng phạt rất lớn rồi. Chỉ là từ trước đến nay phu nhân làm việc luôn cẩn thận, bình thường không để người khác bắt được sai lầm, cho nên Uyển Nhi muốn, nếu có thể lấy được lòng tin cùng sự coi trọng của nàng ta, có thể lần nữa tra ra những chuyện nàng ta làm trong bóng tối, đến lúc đó bằng chứng như núi, chẳng lẽ nàng ta không chịu nghe theo sự khống chế? Lần này Uyển Nhi đồng ý không truy cứu chuyện này, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì lấy lòng nàng ta, chính là hi vọng vì việc này có thể từ từ lấy được sự tin tưởng của nàng ta, vì lão nhân gia ngài phân ưu. Đương nhiên, đây chỉ là một chút ý kiến nông cạn của Uyển Nhi, cụ thể thế nào, còn phải xin lão nhân gia ngài chỉ thị.”

Trước khi Ninh phu nhân vào cửa, Tề Hanh vẫn chưa phải là Tây Trữ hầu, việc bếp núc trong Tề gia đều do Thái phu nhân chương quản. Khi đó, Thái phu nhân cũng giống như lão Phong Quân.

Đợi đến khi Ninh phu nhân vào cửa, dần dần đứng vững bước chân. Đã từng có mấy lần trước mặt Tề Hanh, Thái phu nhân nói muốn để cho Ninh phu nhân chủ trì mọi việc trong phủ, chính bản thân mình muốn nghỉ ngơi hưởng thụ hạnh phúc tuổi già. Đương nhiên, lúc Thái phu nhân nói những lời này là thật lòng hay giả dối, cũng chỉ có chính bà ta mới biết.

Nhưng đều bị Ninh phu nhân lấy lý do bản thân còn trẻ tuổi không hiểu chuyện mà uyển chuyển cự tuyệt, và lại mỗi lần đều khéo léo từ chối, càng lúc càng hiểu thuận hơn với Thái phu nhân, lúc rảnh rỗi thì hết ngồi trò chuyện giải sầu cho Thái phu nhân, lại làm y phục, vá giày cho Tề Hanh. Dần dà khiến cho Thái phu nhân có ảo giác, đó chính là Ninh phu nhân thích thanh tĩnh, không thích huyên náo phô trương, cũng không có lòng tham tranh đoạt quyền lợi.??d<

Vì vậy mãi cho đến khi bà ta bị một trận bệnh nặng, lúc này lại đề nghị Ninh phu nhân chủ trì việc trong phủ, và lại thái độ còn cương quyết hơn những lần trước. Ninh phu nhân từ chối không được, chỉ đành phải gắng gượng đồng ý, còn nói mình chỉ hỗ trợ chạy việc, an bài một ít chuyện, còn những

chuyện lớn đều phải do Thái phu nhân làm chủ, dự cho Thái phu nhân hết sức vui mừng, càng cảm thấy con dâu không có lòng tranh đoạt quyền lợi, đề nàng ta giúp mình trong nom mấy ngày cũng tốt, bà ta có thể mượn cơ hội này mà nghỉ ngơi thoải mái. Lại không nghĩ rằng ‘thoải mái’ mấy ngày, chính là hơn hai mươi năm, sau khi Ninh phu nhân sinh nhi từ đầu lòng thì bà ta đã không thể thành công đoạt lại quyền quản gia nữa.

Ninh phu nhân thật sự là một người có thủ đoạn, chỉ mới tiếp nhận việc chưởng quản bếp núc một tháng, đã đổi hơn phân nửa những vị trí quan trọng thành tâm phúc của mình, lại ân uy (ân nghĩa, uy hiếp) để thu phục lòng người, và lại trong phủ xác thực có nề nếp hơn trước rất nhiều, Tề Hanh cũng vô ý khen nhiều lần, đến nỗi Thái phu nhân căn bản không thể xuống tay, đành có tức cũng ngâm bồ hòn làm ngọt.

Chuyện này cũng trực tiếp tạo thành mâu thuẫn giữa mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, hai mươi năm như một ngày đều đấu tranh gay gắt, chỉ là đường như Thái phu nhân chưa từng một lần chiếm được thế thượng phong, mặc dù được Phùng di nương và Chu Quân Uyển chân chính giúp đỡ.

Vì vậy vừa nghe Chu Quân Uyển có phương pháp kéo Ninh phu nhân xuống ngựa, khiến cho nàng ta không thể chủ trì việc bếp núc nữa, Thái phu nhân lập tức hứng thú, chột ngồi thẳng người, gấp gấp hỏi: “Cái phương pháp này của ngươi có khả thi không?”

Chỉ cần nhìn dáng vẻ sốt ruột của Thái phu nhân thì Chu Quân Uyển biết bản thân mình đã thuyết phục thành công, trong lòng mừng thầm nhưng không dám biểu lộ ra bên ngoài, cau mày cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Có thể được hay không tạm thời Uyển nhi không dám nói, chỉ là thời gian này phu nhân đối với con cũng vui vẻ hơn trước, là bởi vì cách đây không lâu con đã làm Phùng di nương mất mặt trước mặt tất cả mọi người, con nghĩ qua một thời gian nữa, chắc chắn phu nhân sẽ càng tin tưởng con hơn, đến lúc đó tự nhiên. ....”

Câu nói kế tiếp cũng không nói ra, nhưng Thái phu nhân lại hiểu ý của Chu Quân Uyển, không khỏi trầm nghĩ, nếu để cho Tổ Lan chịu chút ủy khuất mà có thể đoạt lại quyền chưởng quản từ Ninh phu nhân, cũng thật rất đáng giá. .... Vì vậy vung tay lên: “Về phần Phùng di nương, ta sẽ có cách giải quyết, ngươi cũng đừng để ý nhiều chuyện, ngươi muốn làm gì thì cứ làm!”

Chu Quân Uyển chỉ đợi những lời này, cho nên vội vàng lên tiếng: “Có những lời này của Thái phu nhân, Uyển nhi có thể yên tâm rồi. Uyển nhi nhất định sẽ làm những việc này một cách hoàn mỹ, không cô phụ sự tin tưởng của lão nhân gia ngài, không để lão nhân gia ngài thất vọng!”

Nói xong mặt lộ vẻ khó xử, lời nói xoay chuyển: “Chỉ là việc này có quan hệ trọng đại, nếu không cẩn thận tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ...”

Thái phu nhân không đợi nàng nói hết lời, đã cắt đứt lời nàng: “Chuyện này chỉ có trời biết, ngươi biết, ta biết, ngươi cứ yên tâm mà hành động!”

“Vâng!” Chu Quân Uyển vội đáp, cúi đầu đồng thời, thuận tiện che giấu sự trào phúng nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thượng Phương Bảo Kiếm

Vì là ngày thứ hai sau khi Thái phu nhân trở về phủ, từ trước đến giờ ở phương diện lễ nghi Ninh phu nhân chưa bao giờ bị bắt bẻ, mới sáng sớm đã dẫn mấy nhi nữ tới Huyền Thụy đường thỉnh an.

Chỉ thấy Chu Quân Uyển cùng Phùng di nương đã đến từ sớm rồi, điều này cũng đúng như trong dự liệu của nàng ta, dù sao hai người này như chó vây quanh Thái phu nhân cũng không phải là ngày một ngày hai, nàng ta đã quen nên cũng không thể trách. Làm cho Ninh phu nhân cảm thấy ngoài ý muốn là, dù là Chu Quân Uyển hay Phùng di nương, sắc mặt cũng không tốt, đôi mắt của Chu Quân Uyển còn hồng hồng. Giữa hàng lông mày của người ngồi trên ghế, Thái phu nhân cũng nhíu lại, tình huống trước mắt như vậy, không thể không có chuyện gì xảy ra!

Ninh phu nhân thấy vậy, lập tức biết trước khi nàng ta tới đây, Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì đó mà nàng ta không biết, tư tưởng thay đổi thật nhanh nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, chỉ là mỉm cười chân thành tiến lên trước, quý gối hành lễ với Thái phu nhân: “Thỉnh an mẫu thân! Đêm qua mẫu thân ngủ có ngon giấc không?”

Rõ ràng tâm tình của Thái phu nhân không tốt, vì vậy nhi nhân nhặt gậy đầu một cái, nói: “Đứng lên hết đi!”. Sau đó lại không nói gì nữa.

Tỳ muội Tề Hàm Chi cũng tiến lên hành lễ với Thái phu nhân. Nhưng dù như thế nào, từ trước đến nay, ở trước mặt Thái phu nhân, Tề Hàm Phương cực kỳ có thể diện cùng Tề Hàm Thiên cực kỳ được sủng ái, cũng không lấy được sự hòa nhã của bà ta, cũng giống như Ninh phu nhân, chỉ nhận được một câu nói nhàn nhạt ‘đứng lên hết đi!’ của bà ta, sau đó cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ, trong lòng đồ dần không yên.

Ninh phu nhân lại càng thêm khẳng định trước khi nàng ta đến, nhất định Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì đó, tiến lên nửa bước cười ngọt ngào với Thái phu nhân: “Vừa nãy con dâu vào cửa, đã nghe nói, mẫu thân còn chưa dùng qua điểm tâm? Vừa hay con dâu cũng chưa dùng qua. Hay là để bọn nha hoàn đưa lên, cũng thưởng cho con dâu và các nha đầu một chén, để tất cả mọi người đều được dính phúc khí của lão nhân gia ngài?”

Bình thường Thái phu nhân không thích Ninh phu nhân nên cũng không thèm nề mặt nàng ta, trong ngày thường nếu không có người ngoài, dù là Ninh phu nhân nói những lời có ích đều là gạt người, luôn bị lời nói của Ninh phu nhân khiến cho khắp người bà ta nổi đầy gai nhọn. Ví dụ như câu nói vừa rồi của Ninh phu nhân, nếu là trước đây, chắc chắn Thái phu nhân sẽ nói: “Ngươi đây là đang oán trách trưởng bối ta đây không biết yêu thương, để người bụng trống mà tới thỉnh an hay sao? Nếu là như thế, về sau ngươi không cần tới đây thỉnh an, cứ ở trong viện của ngươi cho khỏe?”

Nhưng ngày hôm nay cũng không biết bà ta đòi tính hay không, lại không dám chột Ninh phu nhân, ngược lại lại thuận theo lời nàng ta nói: “Nếu là như vậy, phần phó nha hoàn bày com đi!”

Tình huống trước mắt cũng không giống như ngày thường, do hai người Chu Quân Uyển và Phùng di nương hầu hạ, mà chỉ một mình Phùng di nương hầu hạ Thái phu nhân, từ đầu đến cuối đều thờ ơ lạnh nhạt với Chu Quân Uyển, giống như nàng không có ở trong phòng này.

Mọi người thấy vậy, ánh mắt lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Thế nhưng Chu Quân Uyển vẫn cúi thấp đầu nắm chặt khăn tay, dáng vẻ không biết theo ai. Lại thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, nhiều lần dò xét cách phục vụ com của Phùng di nương cho Thái phu nhân, chuẩn bị bất cứ tình huống gì cho sau này.

Người sáng suốt đều nhìn ra tâm tình Thái phu nhân không vui, mọi người ngồi đây ánh mắt đều mù mịt. Vì vậy đợi bà ta vừa buông đĩa xuống, tất cả mọi người cũng lần lượt buông đĩa súc miệng, vây quanh Thái phu nhân trở về phòng khách, ngời một câu ta một lời có ý trêu chọc cho bà ta vui vẻ.

Chỉ là Thái phu nhân lại không có hứng thú, rất nhanh cho mọi người giải tán, chỉ lưu lại Phùng di nương hầu hạ. “..... Người nói xem có phải con hồ ly tinh đó đã bắt hòa với lão bất tử và con tiện nhân kia?” Trở về Nghi Lan viện xử lý xong mọi việc trong phủ, đuổi hết ma ma chấp sự, thê tử Vương Đại đi dò hỏi đến cuối cùng Huyền Thụy đường đã xảy ra chuyện gì, vừa mới trở lại.

“Thiên chân vạn xác!” Thê tử Vương Đại một năm một mười nói hết tất cả tin tức chính mình nghe được cho Ninh phu nhân: “Nghe nói là do Phùng di nương khiêu khích trước tiên, nói Chu nhị thiếu phu nhân ăn cây táo rào cây sung, không hiểu được tri ân đồ báo, có lỗi với sự coi trọng cùng bồi dưỡng nhiều năm qua của Thái phu nhân. Lúc đầu Chu nhị thiếu phu nhân còn nhẫn nhịn, sau Phùng di nương càng nói càng quá đáng, thật sự không nhịn được nữa cho nên mở miệng phản bác Phùng di nương nấy câu, lại không muốn chọc cho Thái phu nhân giận dữ, đuổi hết bọn nha hoàn ra ngoài, thời gian nói chuyện với một mình Chu nhị thiếu phu nhân hơn một chung trà, đến khi gọi người vào lại thì đã thấy Chu nhị thiếu phu nhân đã khóc rồi, bộ mặt uất ức nhận lỗi với Phùng di nương. Thái phu nhân lại nhân cơ hội mắng Chu nhị thiếu phu nhân thêm mấy câu, bà ta nói ‘càng ngày càng khinh cuồng, ngay cả trưởng bối cũng không để vào mắt’, còn thường cho Phùng di nương một đôi ngọc như ý, Phùng di nương thấy có chỗ tốt cho nên không tiếp tục nín nhịn không buông Chu nhị thiếu phu nhân nữa.....”

Thê tử Vương Đại còn chưa nói xong, Ninh phu nhân đã không nhịn được vỗ tay cười lớn: “Tiết mục ‘chó cắn chó’ này càng ngày càng đặc sắc, ta nghĩ, tiểu Phụng Tiên của gánh hát Âm Đức hay Ngọc Kỳ Lân của Tường Vân, là con hát nổi tiếng thì như thế nào, cũng đều kém xa mấy vị trong phủ chúng ta!”

Lúc này lão bất tử kia cũng đã biết cái gì gọi là ‘Gậy ông đập lưng ông’? Đáng đời!

Thê tử Vương Đại do dự trong chốc lát, thận trọng hỏi: “Không biết ý tứ lần này của phu nhân với Chu nhị thiếu phu nhân là gì? Nô tỳ nghĩ, dù sao nàng cũng không được lòng của Thái phu nhân nữa rồi, không bằng chúng ta nhân cơ hội này, trừ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chặt đứt một cánh tay của Thái phu nhân? Mặc dù tương lai Hầu gia biết, lấy việc Phùng di nương hận nàng mà nói, chắc chắn cũng không hỏi nhiều, nếu không một ngày nào đó nàng lại lấy lòng của Thái phu nhân, chẳng phải là tai họa về sau?”

“Không, trước mắt phải chờ thời cơ, lão bất tử này đang chờ bắt được điểm yếu của ta, nếu thật bỏ nàng, vậy ai sẽ làm con thiêu thân cho bà ta đây?” Ninh phu nhân nghe vậy, cười như không cười lắc đầu nói.

Nói xong lại nhận lấy tách trà thê tử Vương Đại đưa lên, lại nhếch môi nói: “Với lại hôm nay ta không có ý định diệt trừ nàng, ta còn muốn giữ nàng lại, để nàng, lão bất tử và con tiện nhân kia tiếp tục chó cắn chó, vào lúc này mà trừ khử nàng, chẳng phải là không còn kịch hay để xem nữa hay sao? Ta chẳng những muốn giữ nàng lại, còn muốn biến nàng thành của mình, cho nàng ăn ngon mặc đẹp, mỗi ngày dẫn theo nàng lác lác trước mặt lão bất tử kia, để bà ta chán ghét nàng, mắng chửi nàng, để bà ta mất răng nanh và móng vuốt, để cho bà ta có khổ mà không nói được, để cho những kẻ gió chiều nào theo /d#d>l?q?D(Nhận) chiều đó trong phủ nhìn, theo ta có tiền đồ hơn hay là đi theo lão bất tử kia có tiền đồ hơn!”

Thấy Chu Quân Uyển mang theo đôi mắt đỏ đỏ mà trở về, trong lòng Văn mụ mụ cũng biết đã xảy ra chuyện, đuổi hết tất cả nha hoàn ra ngoài, lại sai Cẩm Tú đứng bên ngoài canh cửa, cau mày ân cần hỏi han: “Mọi chuyện tiến triển không được thuận lợi?”

Thuốc dán và kẹo đường đã được nàng thử qua nhiều lần, cảm thấy đã hoàn hảo rồi mới dâng lên cho Thái phu nhân. Chẳng lẽ những thứ đồ này đều không làm bà ta lay động, để bà ta bỏ qua chuyện ngày hôm qua sao?

Chu Quân Uyển lại cười: “Không, tiến triển rất thuận lợi, còn thuận lợi hơn dự đoán của chúng ta!”

Kể sơ lược lại tình hình của mình cùng Thái phu nhân tại Huyền Thụy đường cho Văn mụ mụ nghe, cuối cùng nói: “Chính miệng Thái phu nhân nói ta ‘cứ yên tâm làm việc’, sáng mai ta có làm bất cứ chuyện gì, thì cũng đều là phụng mệnh làm việc!” Xảy ra sự cố nào, cũng không liên quan đến nàng!

Văn mụ mụ nghe xong, trên mặt lại không có bao nhiêu vui mừng: “Cho dù có Thượng Phương Bảo Kiếm của Thái phu nhân ban cho, thứ cho lão nô lăm lăm, cô nương cũng không nên xích mích với Phùng di nương một cách trực tiếp như vậy, Hầu gia cung chiều sủng ái Phùng di nương hai mươi năm trước sau như một, ngộ nhờ Phùng di nương thổi gió bên tai Hầu gia, chẳng lẽ.....”

“Lại có chuyện cha chồng quản lý chuyện thê thiếp của nhi tử hay sao? Mụ mụ cứ yên tâm!” Chu Quân Uyển không đợi Văn mụ mụ nói xong đã cắt đứt. Xác thực cần phải có kỳ Tề Hanh, nhưng kẻ thù của nàng cũng không phải là hắn, đợi sau khi đại cửu được báo, nàng sẽ rời khỏi Tây Trữ hầu bề ngoài thì êm đẹp, kỳ thực bên trong thổi nát tận xương tủy này. Coi như Phùng di nương thổi gió bên tai với Hầu gia thì như thế nào, Tề Hanh cũng không thể nào nhúng tay vào chuyện thê thiếp của nhi tử? Lại nói nếu thật sự hắn muốn nhúng tay, nàng cũng không muốn để ý nhiều như vậy!

Chương 47: Được Và Mất

Nhiều Hồ mụ mụ liên tục hạ lệnh cho đám nha hoàn truyền ra ngoài chuyện Chu Quân Uyển ngay trước mặt Thái phu nhân chống đối Phùng di nương, đến nỗi bị Phùng di nương răn dạy một trận, còn bị cưỡng chế nhận lỗi với Phùng di nương trước mặt mọi người. Giống như là mọc thêm cánh, rất nhanh đã truyền đến từng góc nhỏ của Tây Trữ hầu.

Mấy ngày trước đây mọi người không có chuyện gì lập tức chạy tới nói chuyện với nha đầu ma ma canh cửa tiểu viện của Chu Quân Uyển trong Ý Tùng viện. Lúc này không hẹn mà yên tĩnh, lại không có người nào dám tới tiểu viện của nàng nữa.

Dù sao tất cả mọi người đều biết, trong phủ này Chu Quân Uyển rất có thể diện hầu hết là do Thái phu nhân ban cho. Ngày hôm nay nàng làm mất lòng Thái phu nhân, lại mắc tội với người từ trước đến nay rất được Hầu gia sủng ái, Phùng di nương, cuộc sống sau này có thể nghĩ, thật sự không đáng để bọn họ đi nịnh bợ, không chỉ lãng phí thời gian và tiền bạc của mình, mà lại càng chọc giận Thái phu nhân và Phùng di nương.

Nhưng tâm lý này của mọi người chỉ giằng co được đến nửa ngày đã lập tức thay đổi. Bởi vì trước buổi trưa, Ninh phu nhân lại sai thê tử Vương Đại tới cửa, thường cho Chu Quân Uyển một bộ trà cụ thượng đẳng bằng sứ quan điều.

Lúc đó Chu Quân Uyển đang ngồi trước bàn gần cửa sổ gỗ hoa lê, mặt quay ra cây ngọc lan sao chép kinh Phật, —— đây là nàng phải suy nghĩ cho tới trưa, mới nghĩ ra biện pháp tránh né Tề Thiếu Du cầu hoan.

Đại thọ sáu mươi của Thái phu nhân chẳng mấy chốc sẽ đến, nàng cũng không có đồ tốt gì để dâng lên, dù có tí mĩ lựa chọn cũng sợ Thái phu nhân cũng không thích, mà tự tay sao chép mấy cuốn kinh Phật dâng lên lại càng lộ vẻ hiếu tâm. Quan trọng nhất là, sao chép kinh Phật phải ăn chay niệm Phật, đến lúc đó chẳng phải lại có sẵn lý do để cự tuyệt Tề Thiếu Du? Trừ khi hẳn muốn mang trên lưng tội danh ‘bất hiếu’!

May mắn là mặc dù nàng không có bất kỳ ký ức nào của Chu Quân Uyển chân chính. Trừ nét chữ của Thẩm Lương ra, thật kì dị là nàng lại viết được y hệt nét chữ của Chu Quân Uyển chân chính. Nếu không, không cần Tề Thiếu Du phát hiện khác thường, chính nàng sẽ lộ sơ hở trước tiên.

Chu Quân Uyển mới sao chép được hai ba tờ kinh Phật thì Kim Linh đi vào quỳ gối bẩm báo: “Hồi Chu nhị thiếu phu nhân, phu nhân sai Vương mụ mụ đưa đồ đến cho ngài!”

“..... Vương mụ mụ tới đây?” Chu Quân Uyển ngẩn ra, ngay sau đó lập tức ý thức được lúc đó bản thân mình và Thái phu nhân làm ra vẻ nửa thật nửa giả, vội nói: “Mau mời tới phòng khách dâng trà hầu hạ, ta rửa tay xong lập tức qua đó.”

“Dạ, Chu nhị thiếu phu nhân.” Kim Linh nhận lệnh lui ra ngoài.

Chu Quân Uyển vội sai Cẩm Tú bưng nước nóng tới rửa tay, lại nhận lấy khăn lau Vãn mụ mụ đưa đến, sau đó được hai người đỡ đi tới phòng khách.

Quả nhiên nhìn thấy một phụ nhân mặc y phục gấm thêu hoa màu thiên thanh, đôi giày cùng màu, trên đầu mang cây trâm vàng khảm hồng ngọc, gương mặt tự đắc thê tử Vương Đại đã đứng đợi trong đại sảnh, nhìn thấy Chu Quân Uyển, lập tức chỉnh đốn trang phục hành lễ: “Lão nô tham kiến Chu nhị thiếu phu nhân.”

Chu Quân Uyển nâng nàng ta lên, cười nói: “Mụ mụ đã hầu hạ phu nhân nhiều năm rồi, các chủ tử trong phủ đều nhỏ tuổi, ai mà không xem mụ mụ là một nửa chủ tử. Mụ mụ làm ngài chết ta rồi!”

Lại tự mình dìu nàng ta tới ngồi, chính mình thì ngồi đối diện, đợi sau khi Cẩm Tú dâng trà lên, cười hỏi nàng ta: “Xin hỏi lần này mụ mụ tới đây, là phu nhân có việc gì phân phó sao? Theo ý của ta, nếu phu nhân có gì phân phó, chỉ cần sai tiểu nha hoàn nói một tiếng, lại không cần mụ mụ tự thân đi như vậy?”

Thê tử Vương Đại đã hầu hạ Ninh phu nhân nhiều năm, trong mắt trong lòng chỉ có Ninh phu nhân, ngay cả trượng phu cùng nhi tử còn phải dựa vào, trong sáng ngoài tối làm không biết bao nhiêu việc cho Ninh phu nhân, nàng ta gây ra không ít chướng ngại cho Thái phu nhân và Chu Quân Uyển. Đương nhiên nàng ta căm thù Chu Quân Uyển đến tận xương tủy, chỉ là không dám biểu lộ ra với Thái phu nhân, vì vậy đối với Chu Quân Uyển hiếm khi có sắc mặt hòa nhã, ví dụ như vừa rồi.

Nhưng thái độ của Chu Quân Uyển lại hòa nhã như vậy, vừa đưa trà vừa nhường chỗ ngồi lại vừa nịnh nọt lấy lòng nàng ta, thật đúng là ‘đưa tay không đánh người mặt tươi cười’, dù nàng ta có chán ghét đi chăng nữa, cũng không tiện bày ra bộ mặt thói, dù sao Chu Quân Uyển cũng là hơn phân nửa chủ tử.

Vì vậy gắng gượng nở nụ cười, nói: “Cũng không phải phu nhân phân phó cái gì, mà là hôm qua phu nhân mới có được bộ trà cụ bằng men sứ, lại nhớ tới thật lâu bên phòng Chu phu nhân chưa có đồ trang trí gì rồi, cho nên cần ý phân phó lão nô tới tặng cho Chu nhị thiếu phu nhân.”

Nói xong lại nhận lấy một cái hộp vàng ngũ sắc trên tay một tiểu nha hoàn, mở ra trước mặt Chu Quân Uyển: “Chu phu nhân nhìn xem có thích không?”

Chu Quân Uyển vội cười nói: “Làm khó phu nhân vẫn còn nhớ đến ta, xin mụ mụ trở lại chuyển lời với phu nhân, đợi sau khi ta thu thập thỏa đáng, sẽ tới đập đầu ta on.” Vừa nói, vừa nhìn cái hộp kia.

Chỉ thấy trong hộp chứa mười mấy cái ly lớn nhỏ không giống nhau, xếp tầng tầng lên nhau, theo thứ tự lấy ra nhìn, đều trơn bóng như ngọc, trắng nõn nà, cái lớn dài rộng ba tấc, cái D!D!Q!D nhỏ lại bằng ngón tay cái. Trên mỗi ly đều vẽ hoa cỏ muôn thú, phối màu hoặc lịch sự tao nhã tươi mát, hoặc điểm lệ phong phú, dùng những nét vẽ tinh tế tạo thành, giống như được đúc mà ra. Một bên ly vẽ hoa cỏ muôn thú, một bên lại đề thơ từ danh ngôn, thư pháp trang nghiêm, khí phách mạnh mẽ. Hơn nữa mỗi ly đều được khảm vàng dưới đáy, khắc hình song ngư (hai con cá) uốn lượn trên hoa sen, trước giờ Chu Quân Uyển chưa thấy món đồ nào tinh xảo như vậy.

Trong phòng vang lên một trận hút khí.

Thê tử Vương Đại không khỏi tự đắc cười một tiếng, tin rằng các người cũng chưa từng nhìn thấy đồ tốt như vậy, hôm nay thật sự là tiện nghi cho các người!

Lúc Ninh phu nhân sai nàng ta đưa bộ trà cụ này đến, nàng ta không cam lòng cùng khó chịu, cuối cùng là ỉu xiu mà đi.

Tự đắc, ngẩng đầu nhìn Chu Quân Uyển, muốn thấy vẻ mặt vui mừng từ trên mặt nàng, thế nhưng chỉ thấy nàng kinh ngạc, cứng lưỡi trong mấy giây ngắn ngủi, chớp mắt đã khôi phục thái độ bình thường. Thê tử Vương Đại lại không cam lòng, thái độ của nàng là gì vậy, giống như bộ trà cụ này cũng bình thường như những bộ trà cụ khác, đời này nàng đã thấy đồ tốt như vậy được mấy lần chứ? Phi, chỉ bằng Chu gia nghèo nàn của nàng, chỉ sợ cho tới bây giờ cũng chưa được thấy qua!

Đúng rồi, chắc chắn nàng đang phô trương thanh thế, tránh khỏi mặt mặt trước đám nha hoàn, dù gì nàng cũng được coi là hơn nửa chủ tử, nếu kiến thức quá hạn hẹp, vậy sẽ để người khác cười nàng trẻ con! Đúng, nhất định là như vậy!

Thê tử Vương Đại vừa nghĩ như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều, khi nhìn Chu Quân Uyển ánh mắt cũng khôi phục lại như nhìn kẻ hèn mọn, như người trên cao nhìn xuống.

Chu Quân Uyển khi còn là Thảm Lương, chuyện am hiểu nhất chính là nhìn mặt mà nói chuyện, làm sao lại không đoán được lúc này thê tử Vương Đại đang nghĩ cái gì? Nếu như đổi lại là trước (Nhận_d\$đ\$&q)d) khi nàng tỉnh lại, thê tử Vương Đại đặt bộ trà cụ này trước mặt nàng, chắc chắn nàng sẽ giống đám người Văn mụ mụ kia, bị kinh ngạc thật lâu cũng chưa tỉnh hồn lại.

Nhưng thứ nhất nàng đã sống ở Hầu phủ lâu như vậy, cũng đã thấy qua không ít thứ tốt, mặc dù bộ trà cụ này tinh kỳ (tinh xảo, kỳ lạ) quý trọng, chưa chắc đã tinh quý (tinh xảo, quý báu) bằng pho tượng ngọc điêu khắc mà Ninh phu nhân đã thưởng cho nàng ta. Thứ hai, ngày hôm nay trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là báo thù, cả ngày lẫn đêm ngoài suy nghĩ đến việc báo thù thì chỉ có báo thù, cho nên cái nàng càng coi trọng, là ý nghĩa đại biểu cho việc tặng bộ trà cụ này mà không phải giá trị của nó!

Sau đó Chu Quân Uyển lại nói chuyện một hồi với thê tử Vương Đại, lúc thê tử Vương Đại đứng dậy nói cáo từ thì nhân cơ hội đưa một hà bao vào trong tay nàng ta, cũng tự mình tiễn nàng ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lợi Dụng Lẫn Nhau

Edit: Nhận.

Tin tức Ninh phu nhân sai thê tử Vương Đại tự mình tới thưởng cho Chu Quân Uyển một bộ trà cụ sứ mông Quan Diêu, cùng với việc nàng chống đối với Phùng di nương mà gây mâu thuẫn giữa nàng với Thái phu nhân. Trong lúc Chu Quân Uyển đang làm điểm tâm, chưa kịp mang tới Nghi Lan viện tạ ơn, nhanh như một cơn gió, tin tức này đã truyền khắp tất cả mọi ngóc ngách của Tây Trữ Hầu.

Lập tức những kẻ thấy Chu Quân Uyển có mâu thuẫn với Thái phu nhân, những ngày trước sợ sệt không dám chạy tới tiếp cận với nha hoàn mà coi cửa cứ hồi hận không thôi. Vì thấy Chu Quân Uyển thất thế, khi Ngân Linh đi phòng bếp truyền lời nói buổi chiều nàng muốn ăn một chén trứng gà hầm cách thủy, quán sữ bếp Liễu mà lấy đủ mọi lý do để từ chối đã vô cùng sợ hãi.

Ai có thể nghĩ chân trước Chu nhị thiếu phu nhân vừa mất lòng của Thái phu nhân, chân sau đã được lòng của Ninh phu nhân đây? Tuy Thái phu nhân là trưởng bối, nữ chủ nhân của Hầu phủ cũng là Ninh phu nhân, hôm nay Chu nhị thiếu phu nhân được lòng của phu nhân, thế diện của nàng ở trong phủ này chỉ có hơn chứ không kém, tại sao bọn họ lại không có mặt nhìn như vậy chứ? Nói đi cũng nói lại, vẫn là ý bề trên khó dò, điều duy nhất có thể hi vọng là mong Chu nhị thiếu phu nhân đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, bỏ qua cho bọn họ một lần này.

Không đề cập tới chúng hạ nhân bên này đang hoảng loạn, chỉ nói tới tiểu viện của Chu Quân Uyển bên trong Ý Tùng viện, Văn mụ mụ đã sớm đuổi hết tất cả hạ nhân ra ngoài, sai Cẩm Tú đứng canh cửa, lại thấp giọng nói đến việc đi Nghi Lan viện tạ ơn, thuận tiện lại mang thêm một đôi vòng phi thủy lên tay Chu Quân Uyển, nói: “....Theo ý của cô nương, phu nhân có thể như Thái phu nhân, bị cô nương lừa gạt đùa bỡn?”

Chu Quân Uyển nhìn vòng tay xanh biếc trên cổ tay, đoán đo nói: “Lát nữa, muốn đùa giỡn nàng ta là không có khả năng, dù nói như thế nào, ta mang họ Chu chứ không phải họ Ninh, coi như hiện tại Thái phu nhân không muốn gặp ta, chắc chắn nàng ta cũng đề phòng ta, sẽ không hoàn toàn tin tưởng ta. Ta đoán hôm nay nàng ta giống trống kua chiến thương cho ta một bộ trà cụ tinh quý như vậy, nguyên nhân lớn nhất là lợi dụng ta đánh đấu với Thái phu nhân và Phùng di nương, chỉ là, nàng ta nghĩ muốn lợi dụng ta. ...nhưng ta cũng đang lợi dụng nàng ta, chỉ đến cuối cùng mới phân rõ ai cao tay hơn ai thôi!”

Hiện tại, Thái phu nhân đã chấp thuận Chu Quân Uyển đi theo Ninh phu nhân, ‘vì bà ta’ đoạt lại quyền chủ sự, nàng sẽ cố gắng tận dụng thời gian này mà đạt được hai phần tin tưởng của Ninh phu nhân, đợi đến khi chuyển giao cho Lục Bình hoàn thành, thì nàng có thể nhân cơ hội đoạt được một ít quyền lợi từ trên tay của Ninh phu nhân, ví dụ như, chương quản tất cả bảy biện (đồ trang trí nhà cửa) trong ngoài của phủ, mà các loại đồ bảy biện này cũng bao gồm cây cảnh bốn mùa trong năm.

Chạng vạng tối, Chu Quân Uyển lại đi Huyền Thụy đường thỉnh an lần nữa, nhưng mà lần này, nàng còn chưa bước vào chính phòng của Huyền Thụy đường nửa bước, đã bị Cát Tường ‘mời’ trở về: “Thân thể của Thái phu nhân không khỏe, lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, vẫn là mời Chu nhị thiếu phu nhân trở về!”

Cát Tường nói thân thể Thái phu nhân không khỏe, đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý đến Chu Quân Uyển hay tất cả hạ nhân đang hầu hạ bên ngoài, đều nghe được rõ ràng trong phòng có tiếng người cười nói, giống như là giọng nói của Phùng di nương và Tề Thiếu Hạo.

Mọi người cũng lập tức hiểu đây là Chu nhị thiếu phu nhân đã đánh mất lòng của Thái phu nhân rồi, chỉ là đang cố kỵ Ninh phu nhân, nửa điểm cũng không dám lộ ra thôi.

Nhưng cho dù như thế, trước mắt mọi người, Chu Quân Uyển vẫn khó chịu gương mặt đỏ lên, cố gắng nở nụ cười nói với Cát Tường: “Đã như vậy, sáng mai ta lại trở lại Huyền Thụy đường thỉnh an Thái phu nhân.” Sau đó được Cẩm Tú đỡ, cúi đầu thật nhanh rời khỏi Huyền Thụy đường.

Tin tức Chu Quân Uyển bị Thái phu nhân chặn ngoài cửa, chẳng những rất nhanh đã truyền tới tai Ninh phu nhân mà cũng rất mau truyền khắp trong phủ, đương nhiên mọi người đều có tâm tư riêng.

Tề Thiếu Du cũng là vừa mới trở về phủ lập tức biết được chuyện này, nghĩ tới sau khi hắn ta vừa về tới viện, tám chín phần mười là Chu Quân Uyển sẽ khóc lóc kể lể với hắn ta chuyện này, nhện không được lập tức phiền não.

Nhưng hôm qua hắn ta ngủ một mình suốt cả đêm, đã cảm thấy hết sức khổ sở, không nghĩ đến tối nay sẽ lại uất ức bản thân tiếp nữa, mà hôm nay Vân Cẩm đã dọn tới tiểu viện của Chu Quân Uyển, nếu tối nay hắn ta muốn nghỉ ngơi tại phòng của Vân Cẩm, không thể không lượn vài vòng trong tiểu viện của Chu Quân Uyển. Vì vậy chỉ đành cố gắng đè xuống phiền não, sau khi đi thỉnh an Thái phu nhân và Ninh phu nhân, nhắc chân trở về Ý Tùng viện, đi về phòng của Chu Quân Uyển.

Thế nhưng gương mặt đau khổ của Chu Quân Uyển lại không xuất hiện như trong dự liệu của Tề Thiếu Du, nàng đang ngồi ngay ngắn trước thư án sao chép gì đây, ánh chiều tà chiếu lên trên mặt nàng, khiến cho nàng càng thêm thêm đậm đậm dịu dàng, khí chất không màng danh lợi mà trước nay chưa từng có.

Tề Thiếu Du không khỏi ngần ra, cười nói: “Tuy nói mặt trời đã sắp xuống núi, nhưng vẫn còn nắng, Uyển nhi lại ngồi trước cửa sổ như vậy? Không để ý đến thời gian sao?”

Chu Quân Uyển nghe vậy, vội đề bút trong tay xuống đứng lên, vội vàng vén váy quỳ xuống hành lễ với Tề Thiếu Du, cười nói: “Tuy nói trời vẫn còn hơi nắng, nhưng ngồi trước cửa sổ rất mát lại thoải mái, lại thêm bên ngoài còn có hai gốc hoa ngọc lan đang nở, cận thân vẫn là đang hưởng thụ. Đa tạ Nhị thiếu gia quan tâm.”

Nghe xong Tề Thiếu Du không nhịn được tiến tới đứng trước cửa sổ một chút, phát hiện xác thực rất mát mẻ, lúc này lại có một mùi hương ngọt ngào, nhẹ nhàng bay vào trong mũi, không nhịn được mà khen: “Chẳng những mát mẻ, lại còn có thể ngắm hoa, người thật là biết hưởng thụ! Đúng rồi, người đang sao chép cái gì vậy?” Nói xong cầm một tờ giấy đã sao chép xong lên nhìn.

Bởi vì Chu Quân Uyển đã đoán trước hắn ta sẽ hỏi những gì, nên nàng từ từ mở miệng nói: “Vị cận thân ngu dốt, chọc cho Thái phu nhân người tức giận, và lại không lâu nữa, là tới đại thọ sáu mươi của lão nhân gia ngài rồi, cận thân nghĩ tới cả đời Thái phu nhân có cái gì là chưa từng thấy chưa từng trải qua? Cho dù cận thân có phí tâm chuẩn bị lễ vật, cũng có thể không vừa mắt lão nhân gia ngài, chỉ bằng tự tay sao chép mấy cuốn kinh Phật, một là vì chúc thọ cho lão nhân gia ngài, hai là cũng có ý tứ nhận lỗi, không biết Nhị thiếu gia nghĩ như thế nào?”

Tề Thiếu Du chỉ mong sao Chu Quân Uyển có thể làm vui lòng Thái phu nhân, Tề Hanh có tiếng là hiếu tử (đứa con hiếu thảo), chỉ cần vị trí Thế tử một ngày còn chưa định, trong lòng hắn vẫn thấp thỏm không yên, nếu có thể có nhiều đảm bảo hơn đương nhiên (d)đ IQ%D rất tốt. ... Vì vậy cười gật đầu nói: “Ý kiến này của người rất được, đến lúc đó tô mẫu người nhận được kinh Phật tự tay người sao chép, chắc chắn ngài ấy sẽ hết sức vui mừng.”

Chu Quân Uyển nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử: “Hy vọng có thể thuận lợi như Nhị thiếu gia nói. Nhưng mà...lúc này, cận thân phải ăn chay niệm Phật, sợ là sẽ thiệt thòi cho Nhị thiếu gia....”

Tề Thiếu Du vội nói: “Đây là chuyện tốt, tại sao lại nói ta chịu thiệt thòi? Người chỉ cần yên tâm sao chép kinh Phật của người, cùng lắm là ta đây ăn ngủ ở phòng của Vân Cẩm là được.” Coi như nàng không ăn chay niệm Phật, thanh tâm quả dục, trong thời gian ngắn hẳn cũng không muốn nghỉ ngơi trong phòng của nàng, nàng không chê xui xẻo, nhưng hắn ngại!

Lại không biết Chu Quân Uyển đang âm thầm cười lạnh không dứt, trên mặt không biểu lộ ra chút nào, lệnh Cẩm Tú bưng Bách Hợp cao vừa mới làm

xong lên, chủ tớ hai người cùng nhau tiễn Tề Thiếu Du tới phòng của Cẩm Tú, sau đó trở lại về phòng.

Văn mụ mụ tiến lên đón, thừa dịp bốn bề vắng lặng khẽ nói nhỏ vào tai Chu Quân Uyên: “Thê tử Lục Bình vừa cho người truyền lời, tin tức kia đã truyền đến nhà mẫu thân ruột thịt của Hàn phu nhân, hộ bộ cấp sự phu nhân Hoàng đại nhân cùng nha hoàn ma ma trong phủ...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tiệc Chúc Thọ

Không đến mấy ngày nữa chính là sinh thần của Thái phu nhân, Đại Yến triều từ khi khai quốc, Hoàng đế Mộ Dung Xung lên ngôi, xưa nay là người sùng hiếu, phủ Tây Trữ Hầu là danh gia ở kinh đô và các vùng lân cận, đương nhiên là muốn tổ chức thật náo nhiệt. Lại bởi vì thân quyến đồng liêu bằng hữu (người thân, người cùng quê, bạn bè tốt) rất đông, vì vậy lúc đầu dự định tổ chức tiệc mừng thọ trong hai ngày, bây giờ lại thêm một ngày nữa là ngày thiết đãi tân khách. Ngày đầu tiên chính là mời dòng họ Công Hầu cùng các thế gia trong kinh thành, ngày thứ hai là mời thân bằng hữu hảo (những người bạn tốt và những người cùng phe phái) trong triều của Tề gia, ngày thứ ba chiêu đãi thông gia và hàng xóm xung quanh.

Ngay lập tức, từ Thái phu nhân cho đến tất cả hạ nhân trong phủ, ai nấy đều bận rộn đến người ngã ngựa đổ.

Mà người trong ngày thường vốn được cho là nhàn hạ, Chu Quân Uyên, ngay lập tức lại càng thanh nhàn hơn. Lúc trước, hạ nhân ở phủ Tây Trữ Hầu này cho nàng thể diện vì phải nể mặt Thái phu nhân, hiện tại lại vì Ninh phu nhân mà nàng được kêu một tiếng ‘Chu nhị thiếu phu nhân’ không có tư cách xuất hiện trước mặt tân khách rồi. Thứ nhất vì thân phận nàng thấp kém, thứ hai chúng tân khách cũng không biết sự tồn tại chi thứ hai của Tề nhị thiếu gia, căn bản là không người nào nhận ra nàng!

Nhưng mà mấy ngày gần đây tâm tình của nàng rất tốt, Tề Thiếu Du không tới làm phiền nàng, Lục Bình bên kia cũng đã thành công truyền tin tức ra bên ngoài. Hiện tại điều duy nhất nàng cần phải làm, chính là chờ đợi Hàn phu nhân tới cửa hưng sư vấn tội, ngồi đó mà hưởng mật ngọt. Chỉ là nàng không biết đến khi nào Hàn phu nhân mới cửa hưng sư vấn tội? Nếu có thể trong ngày sinh thần của Thái phu nhân, trước mặt mọi người Hàn phu nhân hưng sư vấn tội, vậy thì thật là khéo, mặc dù trong lòng nàng biết, khả năng này không lớn, dù sao hai nhà này đều có gia thế hiển hách, uy danh rất lớn trong kinh thành, sẽ không làm cho đối phương dễ mất mặt mũi, lại càng không thể khiến mình trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành!

Nhưng cho dù như thế, đến ngày sinh thần của Thái phu nhân, Chu Quân Uyên vẫn đứng lên, lệnh Kim Linh cầm mười quyển kinh Phật nàng đã sao chép mấy ngày qua đi theo, bản thân mình thì được Cẩm Tú cầm tay không nhanh không chậm đi tới Huyền Thụy đường. Chuyện nên làm thì cần phải làm!

Một nhóm chủ tớ rất nhanh đã đến cửa phòng của Thái phu nhân, lại thấy có nha hoàn bụng chậu đồng bước ra ngoài, lập tức biết Thái phu nhân đã dậy rồi, vội vàng chạy lên vài bước.

“Chu nhị thiếu phu nhân hôm nay đến thật sớm, Thái phu nhân vừa mới rửa mặt, đang chải đầu đấy.” Nha hoàn bụng chậu đồng kia vừa nhìn thấy Chu Quân Uyên, lập tức cười cợt quỳ gối hành lễ với nàng, cũng không giống những nha hoàn ma ma khác trong Huyền Thụy đường, thấy nàng là lộ vẻ mặt khinh thường, hành lễ chào hỏi cũng rất qua loa.

Chu Quân Uyên nhận ra đây là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Thái Phu nhân, Ánh Họa, danh tiếng trong đám hạ nhân từ trước đến giờ cũng không tệ, cũng được Văn mụ mụ đánh giá khá cao, vì vậy cười nói: “Không phải là tỷ tỷ còn đến sớm hơn sao? Ta nghĩ hôm nay mọi người sẽ còn bận rộn hơn cả ngày hôm qua cho nên mới muốn thừa dịp Thái phu nhân rảnh rỗi, vội tới đây đập đầu với lão nhân gia người, không biết tỷ tỷ có thể truyền một tiếng được không?”

Ánh Họa đưa chậu đồng trong tay cho một tiểu nha hoàn đứng ngoài hành lang, cười nói: “Chu nhị thiếu phu nhân chờ một chút, đợi nô tỳ vào trong bẩm báo.” Nói xong quay người vào trong phòng.

Một lúc sau Ánh Họa ra ngoài khom người cười nói: “Lúc này Thái phu nhân đang vui vẻ, mời Chu nhị thiếu phu nhân đi vào.”

“Đa tạ tỷ tỷ.” Chu Quân Uyên cảm tạ Ánh Họa, sau đó đi vào phòng.

Chỉ thấy Thái phu nhân đang ngồi trước gương, mặc một bộ y phục lụa hoa đỏ thắm, đầu mang trang sức bằng vàng khảm ngọc, hoa tai phi thủy xanh biếc được làm thành những dây nhỏ rủ xuống hai bên tai. Bên cạnh, Phùng di nương một thân trang phục màu hồng, ăn mặc chói lọi, trên tay đang nâng hộp trang sức, dáng vẻ rất vui vẻ. Chỉ là khi nhìn thấy Chu Quân Uyên đến, nụ cười trên mặt nàng ta phai nhạt đi rất nhiều.

Trong lòng Chu Quân Uyên biết vì sao khi vừa nhìn thấy nàng Thái phu nhân đã thay đổi sắc mặt, lập tức nàng cũng muốn phối hợp làm ra dáng vẻ thật trọng, đi mấy bước tới bên cạnh Thái phu nhân, đoan đoan chính chính đập đầu ba lạy, lại chúc bà ta phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn, sau đó nâng lên kinh Phật mình đã sao chép trong mấy ngày qua: “.....Chúc Thái phu nhân ngày tốt lành, Uyên nhi không có đồ gì quý trọng để dâng, nếu có, chỉ sợ cũng không vừa mắt lão nhân gia ngài, vì vậy tự tay sao chép mười cuốn kinh Phật, kính xin lão nhân gia ngài vui vẻ nhận!”

Thái phu nhân vẫn giữ gương mặt cười như không cười, bảo Như Ý đứng sau lưng nhận lấy mấy cuốn kinh Phật Chu Quân Uyên dâng lên, lại bảo Cát Tường thưởng cho nàng một ít bánh, lập tức quay đầu nói cười với Phùng di nương, coi Chu Quân Uyên như người vô hình, ý đuổi khách rất rõ ràng.

Trên mặt Chu Quân Uyển lại càng uất ức hơn, cắn cắn môi nhiều lần muốn nói gì đó, nhưng bởi vì Thái phu nhân đang nói chuyện với Phùng di nương khi thế ngất trời, nàng cắn bản không chen vào được một chữ, chỉ đành quỳ gối thi lễ với Thái phu nhân, yên lặng lui ra ngoài. Chỉ là còn chưa đi tới cửa, đã nghe được giọng điệu khinh miệt của Thái phu nhân truyền vào trong tai: “Như Ý, vứt mấy cuốn kinh Phật rách nát này đi cho ta, biết rõ không vừa mắt ta mà lại đưa tới, làm ta thật mất hứng!”

“Thái phu nhân ngài bớt giận, hôm nay là ngày vui của lão nhân gia ngài.” Giọng nói ngọt như mật của Phùng D?D?L!Q*D di nương vang lên: “Ngài không cần vì những người không liên quan mà tức giận, phá hủy hứng thú? Theo ý của cận thân, dù có muốn vứt đi, cũng phải đợi qua ngày hôm nay, vứt đi cũng không muộn!”

Chu Thái phu nhân nghe vậy, trầm mặc chốc lát, mới hừ lạnh nói: “Được rồi, qua vài ngày nữa sẽ vứt đi!”

Giọng nói của hai người không nhỏ, hiển nhiên cũng không cố kỵ Chu Quân Uyển còn ở đây, còn có hạ nhân đang hầu hạ trong và ngoài phòng.

Chu Quân Uyển không đợi hai người nói hết lời, đã đi ra khỏi phòng, nghênh đón nàng, là ánh mắt hả hê hoặc khinh thường của đám ma ma nha hoàn ngoài hành lang.

Có mấy người đặc biệt lớn mật cố ý ‘xì xào bàn tán’ thật to cho Chu Quân Uyển nghe thấy: “Rõ ràng Thái phu nhân không muốn gặp nàng, nhưng suốt ngày đến, còn tưởng mình vẫn là Chu nhị thiếu phu nhân trước kia, chưa từng thấy ai mặt dày như vậy đấy!”

“Đúng vậy, nếu hôm nay không phải là sinh thần của Thái phu nhân, chỉ sợ như những ngày trước, đến cửa cũng không vào được...”

“... Thái phu nhân đối với nàng ân trọng như núi, nàng không biết ơn, ngày sinh thần của Thái phu nhân, cũng chỉ tặng mấy cuốn gọi là kinh Phật tay sao chép, cũng không biết là không có đồ tốt, hay là không nhớ bỏ?”

Sắc mặt Chu Quân Uyển lúc thì trắng bệch lúc thì đỏ, giống như không nghe mọi người đang nghị luận, cúi đầu như chạy trốn khỏi Huyền Thụy đường.

Hiển nhiên có người kể lại tất cả sự việc cho thê tử Vương Đại.

Lúc này, Ninh phu nhân một thân xiêm y đồ thẩm, nàng ta đang bận rộn tiếp đón tân khách, vốn là lúc được mọi người nịnh nọt chúc mừng, lại nghe thê tử Vương Đại lặng lẽ nói chuyện này, không khỏi càng vui vẻ.

Đợi đến khi Thái phu nhân đi ra, nàng ta tươi cười tiến lên nghênh đón, ân cần nâng Thái phu nhân đến chỗ ngồi, còn đích thân dâng một tách trà nóng lên. Đưa đến cả đám tân khách khen ngợi nàng ta hiểu thuận, lại khen Thái phu nhân ‘có phúc lớn’, ‘con dâu cũng không kém gì nữ nhi ruột’....

Cho đến khi chọc cho Thái phu nhân tức giận quá mức, rõ ràng hôm nay chính là sinh thần của bà ta, lại khen Ninh thị là sao? Người được tiếng cũng là nàng ta!

Nhưng dù như thế nào trước mặt tân khách đầy phòng bà ta cũng không dám lộ ra, chỉ có thể cố gắng tươi cười cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 47

Một nhóm tân khách nói chuyện cười đùa với nhau, lại có một nhóm khác lục đục đến.

Ninh phu nhân vội vàng dẫn đám tì muội Tề Hàm Chi ăn mặc lộng lẫy ra nghênh đón, sau khi nghênh đón xong, lại vội vàng lần nữa giới thiệu các tì muội Tề Hàm Chi cho các phu nhân, thiếp thất, hơn nữa nàng ta còn cường điệu giới thiệu Tề Hàm Chi: “Đây là Đại tiểu thư của phủ chúng ta, rất có tri thức lại hiểu lễ nghĩa khiến cho người gặp người thích, từ trước đến nay rất hiểu thuận với Thái phu nhân và ta, thật đúng với câu châm ngôn ‘nữ nhi là áo bông nhỏ của mẫu thân’!”

Đám tân khách thì biết rõ Ninh phu nhân đây là vì nữ nhi mà chọn lựa nhà chồng vừa ý, những nhà có nhi tử đã đến tuổi thành hôn mà chưa có thê tử, lập tức dụng tâm quan sát Tề Hàm Chi.

Nhưng thấy Tề Hàm Chi mặc y phục thêu cành lá uốn lượn khắp tay áo, bên trên còn có ngũ sắc trăm điệp, áo ngực thêu hoa hải đường, váy cùng màu thêu phượng hoàng, đầu cài trâm sai bát bảo, hoa tai ngọc bích rủ xuống hai bên, quả nhiên xinh đẹp rực rỡ, lại giống như trăng sáng, khó có được cử chỉ tự nhiên thoải mái, nửa điểm cũng không giống các thứ nữ khác tay chân lóng ngóng, không lên được mặt bàn.

Vì vậy mới vừa rồi còn có chút ghét bỏ xuất thân thứ nữ của nàng, nay cũng âm thầm thay đổi quan điểm, lại càng thân thiện nhiệt tình hơn, lời lời kéo kéo tay nàng, thân thiết hỏi nàng bao nhiêu tuổi, đã từng đọc qua những loại sách nào, trong ngày thường có những trò tiêu khiển nào.

Ninh phu nhân thấy vậy, cũng âm thầm hài lòng. Nàng ta nghĩ, chung quy Tề Hàm Chi cũng là nữ nhi được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của nàng ta, nếu

là vì nàng mà tìm được một nhà chồng tốt. Thứ nhất có thể báo lại kết quả với Tề Hân, dù sao trước đây nàng ta cũng đã cam đoan trước mặt hắn ta. Thứ hai cũng khiến Tề Hân Chi cảm kích nàng ta hơn, tương lai có thể lợi dụng phu thê hai người bọn họ. Thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, tân khách hôm nay đều là thế gia hiển hách nhất Kinh Thành. Những người đó, đều giữ lại cho nữ nhi bảo bối Tề Hân Phụng, nếu Tề Hân Chi cũng có thể lọt mắt của những phu nhân ngày hôm nay, đây cũng là một chuyện vui.

Cũng có phu nhân lôi kéo tay Tề Hân Bình, Tề Hân Thiên hỏi han, chỉ là sau khi nghe được di nương của hai người vẫn còn, âm thầm suy nghĩ lại, cưới một thứ nữ làm dâu trưởng cũng không phải là không được, dù gì đây cũng là tiểu thư đoàn chính của Hầu phủ, đích tiểu thư thì họ không dám với cao, chẳng lẽ thứ tiểu thư họ cũng không dám cầu hôn? Nhưng đề nghị hoặc là huynh đệ có nhiều nhạc mẫu, như vậy là không thể được rồi, cũng có thể cầu hôn cho con thứ nhà mình, nhưng mẫu chốt cũng phải được Hầu phủ đồng ý chứ?

Mọi người vây quanh nói cười với Thái phu nhân một hồi liền đến thời gian khai tiệc.

Thái phu nhân ngồi ghế chủ tọa, bồi bà ta ngồi hai bên là các lão phu nhân đồng lứa, Ninh phu nhân cùng với mấy vị phu nhân có thân phận cao nhất trong các vị khách hôm nay ngồi hàng thứ hai.

Trong bữa tiệc không biết người nào nhắc đến ba vị thiếu gia của Tề gia trước tiên, trong đó có một vị phu nhân mặc y phục màu đỏ rượu, giấy thù chi vàng cười nói với Ninh phu nhân: “Phu nhân thật là có phúc lớn, ba vị thiếu gia dưới gối đều thông minh tuyệt đỉnh, là một thanh niên tài俊 văn nhã, hôm nay Nhị thiếu gia đã vào học trong Quốc tử giám, sắp tới có thể đỗ trạng nguyên, nghe nói năm nay Tam thiếu gia cũng dự định đi thi, chỉ sợ tiền đồ vô lượng!”

Một vị phu nhân khác mặc y phục thù hoa hồng đỏ cũng tiếp lời: “Còn không phải sao, nghe nói Tam thiếu gia mới bảy tuổi đã làm thơ, càng ngày lại càng giỏi văn võ, tính tình cũng rất tốt, lão gia ta nhiều lần tán thưởng Tam thiếu gia lắm đó!”

Vị phu nhân này là phu nhân Lại bộ Khảo Công Tư Lang trung, tuy Tiết đại nhân chỉ là Tứ phẩm, tư cách lên triều cũng không có, nhưng Tiết phu nhân cũng là quý phụ trong Kinh Thành người người tranh nhau nịnh bợ, không vì cái gì khác, chỉ vì trượng phu của nàng ta khảo hạch tất cả các quan viên lên chức, là nhân vật trọng yếu quyết định các quan viên được lên chức hay bị giáng chức, nếu không nàng ta cũng không thể lấy danh hiệu cáo mệnh phu nhân từ thân phận phu nhân Tứ phẩm của nàng ta, cùng những người có cùng cấp bậc, nàng ta cũng có thể đứng ngang hàng với các phu nhân khác rồi.

“Lương phu nhân cùng Tiết phu nhân thật sự khen trật rồi, chỉ là được mọi người nể mặt, bọn nhỏ cũng coi

như là hiển chuyện cho nên các trưởng bối mới khen như vậy thôi.” Trên mặt Ninh phu nhân là nụ cười khiêm tốn, trong lòng cười lạnh không thôi, nhi tử của con tiểu tiện nhân kia sinh ra cũng được xưng là ‘thanh niên tài俊’? Phi, cùng một dạng với con tiểu tiện nhân kia, đều không phải là hạng người tốt đẹp gì, còn muốn cười một thê tử có gia thế hiển hách để trợ lực, để mẫu tử bọn hắn có người chống lưng? Cũng phải xem nàng có đồng ý hay không!

Thì ra là mấy vị đang ngồi ở đây, đều là vì Tề Hân chọn nhạc mẫu tương lai cho Tề Thiếu Hạo, mọi người đều đã hiểu, đương nhiên trước đó đã từng cùng Ninh phu nhân nói qua, nếu không Ninh phu nhân cũng sẽ không để mọi người tụ tập lại một chỗ.

Tề Hân vốn tưởng rằng Ninh phu nhân sẽ cố ý gây cản trở, ít nhất là trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, dù sao những gia đình này cũng không hề kém nhạc gia nhà

Sao những gia đình này cũng không hề cần nhà gái (nhà mẹ vợ) của Tề Thiệu Du chút nào, làm gì có chuyện xuất thân của con dâu thứ lại còn cao hơn của trưởng tử hoặc là hai người ngang sức ngang tài? Cũng không nghĩ đến sau khi Ninh phu nhân nghe xong những lời hấn ta nói, cũng dốc hết sức khen ngợi, còn nói chỉ cần chờ hấn ta thấy nữ nhi nhà ai tốt, nàng ta lập tức mời người làm mai tới cửa, cần phải làm cho hôn sự Tề Thiệu Hạo thuận lợi, vui vẻ.

Cũng làm cho Tề Hân nita tin nita ngờ có vài phần xấu hổ, thầm nghĩ Ninh phu nhân có xuất thân từ thế gia vọng tộc, xưa nay cao ngạo, đối đãi với thứ tử, thứ nữ giống như địch tử địch nữ, ít khi giờ thủ đoạn trong chuyện này, chẳng lẽ lần này hấn đã trách lầm nàng ta?

Lại không nghĩ tới, từ xưa đến nay chính thất phu nhân, địch tử, địch nữ cùng với di nương và con thứ chính là thiên địch, nhìn thấy nhau chỉ hận không thể ta ăn người người ăn ta. Làm sao Ninh phu nhân có thể trơ mắt nhìn cái đinh trong mắt cái gai trong thịt Tề Thiệu Hạo cười một thê thất có gia thế hiển hách vào cửa, để mẫu tử bọn hấn càng mạnh mẽ hơn?

Quả nhiên, Ninh phu nhân cười nói: “Nói về Tam thiếu gia của nhà chúng ta, không phải mẫu thân ta đây khoe khoang, thật sự là ngàn dặm mới tìm được một nhi tử ngoan như vậy, chẳng d(d)l!q^d những văn chương xuất chúng, mà võ nghệ cũng bất phàm, là một người văn võ song toàn, bộ dạng của hấn lại giống di nương thân sinh hấn, mi thanh mục tú, tuấn tú lịch sự, cho dù ai thấy cũng không nhìn được mà khen một câu ‘là một người có tài năng’!”

Nói xong, đám phu nhân lại càng động tâm.

Tề Thiếu Đạo chỉ là con thứ không sai, nhưng không ngăn được hắc đại được cưng chiều như vậy, và lại Tây Trữ Hầu phải ngoài hắc ra cũng không có nhi tì đến tuổi thành hôn mà chưa hứa hôn, ngược lại Tề gia Đại thiếu gia là trưởng tì, nhưng ngay cả đi vài bước cũng phải có người đỡ, hàng năm đều phải uống thuốc, ai biết khi nào liền đi đời nhà ma đây? Các nàng ngậm đắng ngàn cay nuôi lớn nữ nhi, làm sao chịu được đưa vào Tề gia để làm quả phụ!

Huống chi nghe nói di nương của Tề Thiếu Đạo cũng không phải là cái loại đồ điểm không biết xấu hổ, mà là quý thiếp đường đường chánh chánh được đưa tới cửa, ở bên cạnh Thái phu nhân cũng rất có thể diện, để dòng chính nữ nhi nhà mình gả cho hắc, thật cũng không coi là tự bôi nhọ mình.

Vì vậy cũng rồi rít cười nói: “Đã như vậy, tại sao không mời Tam thiếu gia đến đây để bọn ta nhìn một chút, cũng để chúng ta nhìn một lần cho thỏa?”

Ninh phu nhân cầm khăn lau lau khóe miệng, lúc này mới hé miệng lờn cợt cười nói: “Đó là một hài tì rất xấu hổ, điểm này lại không giống di nương thân sinh của hắc, chỉ sợ hắc nhìn thấy chiến trận này cũng hoảng sợ không biết chừng, các phu nhân nên nhã nhận một chút.”

Thê tì Vương Đại cũng cười nói: “Nói đến chuyện Hầu gia nhà chúng ta năm đó ở hội hoa đăng đính ước cùng Phùng di nương, đó thật đúng là một đoạn giai thoại, có thể thấy Phùng di nương lúc còn trẻ là một người có

dung mạo xuất chúng, tính tình chắc chắn cũng cực kỳ hào phóng, tại sao Tam thiếu gia lại không giống Phùng di nương, không có tính tình hào phóng của Phùng di nương?” d/d/l/q/d.....

Chỉ mấy câu nói ngắn gọn, nói xong đám phu nhân hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều bị mất ngôn ngữ.

Nhà ai có quý cừu cho phép cô nương chưa xuất gia chạy đi xem hoa đăng? Nữ tử trẻ tuổi có phẩm hạnh như thế nào mới có thể câu dẫn nam nhân xa lạ ở hội hoa đăng, còn tự mình đính ước? Có di nương như vậy, phẩm hạnh của Tề Thiếu Hạo tốt hơn chỗ nào? Làm sao có thể gả nữ nhi của mình cho một kẻ như vậy!

Vì vậy không đợi Ninh phu nhân mở miệng nữa, lập tức có người ta một lời người một câu chỉ động chuyển đề tài, không hề nhắc đến Tề Thiếu Hạo nữa, giống như căn bản là chưa từng nói đến chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Chương 48

Đương nhiên Tề Hanh không hề biết chỉ vài ba câu từ chủ tớ Ninh phu nhân đã làm cho hôn sự của Tề Thiếu Hạo trở nên rối tinh rối mù. Mà xem như hắn đã biết, cũng không thể tìm ra chút sai lầm nào của Ninh phu nhân, dù sao từ đầu đến cuối nàng ta cũng không nói một chữ không phải về Phùng di nương và Tề Thiếu Hạo. Lần hoa đăng năm đó hắn ta và Phùng di nương vừa gặp nhau đã động tâm, sau đó trở về báo lại cho Thái phu nhân, sai người tới cửa cầu hôn là sự thật, cho dù hắn ta muốn hưng sư vấn tội, thì cũng phải tìm ra tội danh mới được!

Hắn ta chỉ biết, sau này hắn ta sai người đi dò hỏi mấy nhà kia, lại phát hiện thái độ của bọn họ cũng thay đổi, không phải nói lão thái thái trong nhà chọn trúng nhi tử nhà nào đó, thì chính là nói nữ nhi còn nhỏ, còn muốn sống bên nhau thêm mấy năm, giống như đã có hên ước, làm cho hắn vừa tức giận lại vừa lúng túng mà vẫn không thể làm được gì, chỉ có thể tức giận ngầm bỏ hồn làm ngọt, hạ thấp tiêu chuẩn, lại sai người đi dò hỏi ý của những nhà khác.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau rồi, tạm thời không nhắc tới.

Hôm nay lại nói đến Chu Quân Uyển ‘như chạy trốn’ khỏi Huyền Thụy đường, trở về tiểu viện của mình trong Ý Tùng viện, chỉ thấy Hồng Tiêu bên cạnh Ninh phu nhân, dẫn theo hai nha hoàn nhị đẳng Ngô Đồng và Ba Tiêu đứng trong phòng nàng rồi.

Nhìn thấy Chu Quân Uyển đi vào, Hồng Tiêu vội dẫn hai nha hoàn kia tiến lên quỳ gối hành lễ, cười nói: “Hôm qua nhờ có Chu nhị thiếu phu nhân nương, nên may mắn thắng tiền cược từ Chu nhị thiếu phu nhân, trong lòng nô tỳ rất băn khoăn, Ngô Đồng cùng Ba Tiêu lại cười nô tỳ trẻ con, nói hôm qua nô tỳ đã đáp ứng làm chủ, khiến cho nô tỳ không thể nuốt lời. Cho nên nô tỳ đã lấy hết tiền thắng cược ngày hôm qua, nhờ Liễu tẩu ở phòng bếp làm một bàn tiệc, nghĩ rằng buổi trưa cả gan mọn tiểu viện của Chu nhị thiếu phu nhân để mở tiệc, không biết Chu nhị thiếu phu nhân có thể cho nô tỳ mặt

mũi được không?”

Mượn tiểu viện của nàng để mở tiệc là giả, canh chừng nàng một bước cũng không rời, để tránh cho việc nàng đi loạn ra bên ngoài, vô ý bị người ngoài biết được sự tồn tại của nàng mới là thật? Chu Quân Uyên âm thầm cười lạnh.

Trước nàng cho là đã đi thỉnh an Ninh phu nhân, bầm bả mấy ngày liên tiếp thân thể có chút khó chịu, không thể đứng giờ đi thỉnh an, ý biểu đạt hết sức rõ ràng, cũng đã ngầm hiểu nàng cùng Ninh phu nhân đã có chung nhận thức, lại bảo nàng cứ yên tâm. Lại không nghĩ rằng, đúng là Ninh phu nhân vẫn không yên lòng, lại không tiếc mấy ngày nay bản thân bà ta bận rộn, sai người đặc lực nhất bên cạnh mình, Hồng Tiêu, tới đây tự mình coi chừng nàng. Một lần nữa chứng minh nàng ta đối với cửa hôn sự với Hàn gia coi trọng đến mức nào!

Thì ra là, sáng sớm ngày hôm qua Hồng Tiêu đã tới tiểu viện của Chu Quân Uyên, đầu tiên là lấy cớ mấy ngày nay liên tục giúp đỡ Ninh phu nhân xử lý mấy chuyện vụn vặt mà bản thân mệt mỏi rồi, thật khó hôm nay mới được thanh nhàn một chút ít, muốn mượn tiểu viện của nàng để lười biếng một chút, hỏi nàng có thể hay không?

Hồng Tiêu là nha hoàn nhất đẳng Đại nha hoàn bên cạnh Ninh phu nhân, Tề Thiếu Du thấy cũng kêu một tiếng ‘tỷ tỷ’, nề mặt như vậy, Chu Quân Uyên lại dám không cho nàng ta mặt mũi trước mặt mọi người? Huống chi hiện nay là thời kỳ quan trọng để lấy lòng tin của Ninh phu nhân, tôn trọng người bên cạnh Ninh phu nhân chính là tôn trọng Ninh phu nhân. Cho nàng can đảm dám đánh mất thể diện của Hồng Tiêu trước mặt mọi người, đương nhiên nàng cũng không dám làm như vậy.

Vì vậy mở miệng nói hoan nghênh, chẳng những sai Cẩm Tú dâng trà cùng điểm tâm đầy tinh xảo, còn tự mình nói chuyện nửa ngày trời với Hồng Tiêu.

Ai biết được, đến giờ cơm trưa mà Hồng Tiêu vẫn chưa nói muốn đi, Chu Quân Uyên chỉ đành phải cười mời nàng ta ở lại dùng cơm. Vừa bắt đầu ăn cơm thì Chu Quân Uyên đã không nhận được ngập nhiều lần, thấy Hồng Tiêu nhìn nàng, mặt ửng đỏ xin lỗi giải thích ‘mỗi ngày đều ngủ vào canh giờ này, kính xin tỷ tỷ đừng chê cười’, uyển chuyển biểu đạt ý muốn đuổi khách của mình.

Làm sao Hồng Tiêu nghe mà không hiểu ám hiệu của nàng, rõ ràng là nghe hiểu lại cố ý làm bộ như không hiểu, cũng không có nửa

*điểm lạnh lợi như ngày thường, vừa cười vừa nói muốn
đánh bài điệp từ, còn không cho giải thích sai nha hoàn đi
Nghị Lan viện mời Ngô Đồng cùng Ba Tiêu tới bồi,
mãi cho đến khi lên đèn, đại thắng mà về, còn hẹn ước hôm
nay sẽ làm chửi đổng tiệc.*

Vì vậy mới có một màn vừa rồi.

*Ngày hôm qua Chu Quân Uyên cũng chưa từng làm
mất mặt của Hồng Tiêu, đương nhiên hôm nay nàng cũng
không thể làm thế, vì vậy mỉm cười nói: “Hồng Tiêu tỷ
tỷ là người bận rộn, trong Diên?dan/le!quy^don ngày
thường cầu còn không được cơ hội cùng người uống rượu,
thật khó mới có ngày hôm nay, ta lại không dám bồi người
sao? Chỉ là ta mới đi bái lạy Thái phu nhân về, kính xin
tỷ tỷ để ta vào phòng đổi xiêm y rồi trở lại bồi tỷ tỷ cũng
không muộn.”*

*Hồng Tiêu vội cười nói: “Quấy rầy sự thanh tĩnh của
Chu nhị thiếu phu nhân, đều là do nô tỳ bướng bỉnh, để*

nô tỳ hầu hạ Chu nhị thiếu phu nhân thay quần áo.”

Trong cười lại có một chút khấn trương mà nàng ta cũng không hề phát giác.

“Tỷ tỷ là khách, sao có thể làm phiền tỷ tỷ?” Chu Quân Uyên cũng vội cười nói, nhưng cũng biết Hồng Tiêu đây là không yên lòng để nàng một mình đến mức trông gà hóa cuốc, vì vậy chỉ dùng một nửa thời gian thay quần áo, đã thay xong y phục đi ra ngoài.

Lập tức mọi người nói đưa một hồi, phòng bếp bên kia cũng dọn một bàn tiệc lên, Chu Quân Uyên cũng không làm ra vẻ, cho tất cả mọi người ngồi xuống, ăn uống vô cùng náo nhiệt cho tới gần trưa, lại cùng Hồng Tiêu xáo mấy ván bài (chơi bài), tới giờ lên đèn mới tan.

Mất thấy đám người Hồng Tiêu đã đi xa, thừa dịp Cẩm Tú Kim Linh vậy nước quét dọn phòng, sắp xếp lại bàn ghế, Chu Quân Uyên gọi Văn mục mục vào nội thất nói chuyện: “Tình hình ngày hôm nay như thế nào? Hàn phu nhân có từng tới không?”

Chu Quân Uyên không chỉ từng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ. Nếu đổi lại, hôm nay nàng là Hàn phu nhân, đột nhiên biết được con rể mà mình tỉ mỉ chọn lựa cũng không phải chỉ có một mình nữ nhi bảo bối của mình là phu nhân, thì sẽ như thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng đều cảm thấy Hàn phu nhân sẽ đau lòng thay cho Hàn tiểu thư, cũng không thể gả nữ nhi bảo bối của mình cho Tề Thiếu Du, nhất định sẽ lập tức nghĩ biện pháp từ hôn, sau đó vì nữ nhi mà chọn một mối hôn sự tốt khác.

Mà muôn từ hôn một cách thuận lợi, và lại để giảm tổn thương đến mức tối thiểu nhất, như vậy thì nhất định phải khiến dư luận đều đứng về phía bọn họ, khiến cho người đời cũng biết là do Tề gia bất nhân trước, như vậy đừng trách bọn họ bất nghĩa!

Cho nên, nàng phải định Hoàn gia sẽ không dè mặt mũi lẫn nhau, sẽ không tới tiệc chúc thọ của Thái phu nhân mà hưng sư vấn tội, mà nàng cho là Hoàn gia sẽ nháo việc này lên trên bữa tiệc chúc thọ của Thái phu nhân, kể từ đó, mặc kệ là Tề gia muốn giấu diếm như thế nào hay muốn dàn xếp ổn thỏa, cũng không có khả năng nữa rồi!

Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất mà Chu Quân Uyên lại quan tâm đến việc Hoàn phu nhân có tham gia tiệc chúc thọ hay không.

Vẫn mụ mụ thấy nàng hỏi, nhúu nhúu mày, mới lắc đầu nói: “Hôm nay Hoàn phu nhân vẫn không tới.” Lời nói cùng sắc mặt như đũa đám, rõ ràng là thất vọng.

Chu Quân Uyên thấy vậy, trong lòng không khỏi xẹt qua thất vọng, nhưng rất nhanh lại phản chấn nói: “Mụ mụ không cần thất vọng, Hoàn phu nhân không tới, như vậy không phải nói rõ kế hoạch của chúng ta đã có hiệu quả hay sao?”

Tuy là chỉ có ngày hôm nay phải Tây Trữ Hầu mới mở tiệc mời thân bằng quyến hữu, nhưng theo lệ thường, ngày vui lớn như vậy, người thân cùng thông gia cũng nên mỗi ngày tới góp vui, d&d#l^qd nhưng hai ngày liên tiếp Hoàn phu nhân vẫn chưa từng lộ diện, như vậy đã đủ nói rõ vấn đề. Cho nên bọn họ không cần thất vọng, có vẻ mặt như đũa đám như vậy, rất có thể hình hay ngày mai mới

như vậy, tại cơ thể kịch này ngày mai mới
trình diễn!

Văn mụ mụ tức giận một hồi, rất nhanh cũng phản chấn
trở lại, gật đầu nói: “Cô nương nói đúng lắm, không biết
chừng ngày mai Ninh phu nhân lập tức tới cửa hưng sư
vấn tội đấy!”

Tâm tình khá hơn một chút, cũng có hăng hái để bắt quái
(cái này là nhiều chuyện đấy ạ, thiên tính của con gái ☺)
rồi: “Đúng rồi, ngày hôm nay phu nhân đào một cái hố to
cho Phùng di nương và Tam thiếu gia!” Sau đó nói đầu
đuôi chuyện tình mà mình nghe được cho Chu Quân
Uyển, cuối cùng cười nói: “Chỉ sợ sau khi Phùng di
nương biết, chỉ hận không thể cắn mất một miếng thịt của
phu nhân đó, chúng ta còn có kịch hay để nhìn!”

Chu Quân Uyển nghe vậy, cũng nhếch môi nở nụ cười,
có trò hay để coi chỉ là thứ yếu, cái quan trọng nhất là,
Ninh phu nhân cùng Phùng di nương ngao cò tranh nhau,
nàng lại là ngư ông vô cùng có khả năng có cơ hội đắc lợi
rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 49

Chu Quân Uyển cùng Văn mụ mụ nói chuyện thời còn trẻ, Ninh phu nhân cũng đang nói chuyện với thê tử Vương Đại và Quách mụ mụ trong Nghi Lan
viện.

Tuy là mấy ngày liên tiếp mệt mỏi đến mức người ngã ngựa đổ, ban ngày lại tiếp đón đám tân khách, lúc này tinh thần của Ninh phu nhân vẫn rất tốt:
“Chuyện lúc sáng, người làm rất khá, để ta xem lần này có ai sẽ gả nữ nhi của mình cho tên tiểu tiện chủng kia! Phi, mẫu tử bọn chúng đều là loại hạ lưu,
không lên được mặt bàn, cũng vọng tưởng muốn để mẫu tử bọn chúng trở nên mạnh mẽ hơn, cũng không xem lại mình xứng hay không xứng!”

Khen thê tử Vương Đại một hồi, lại mắng mẫu tử Phùng di nương một hồi, lại sai thê tử Vương Đại: “Đi tới hộp gương đầu tiên của ta, tự mình chọn một
món đồ ưng ý đi!”

Thê tử Vương Đại nghe vậy, trong lòng mừng thầm, bên trong hộp gương đầu tiên của phu nhân đều để trang sức bằng vàng, tuy rằng không bằng mấy
tầng bên dưới đựng ngọc thạch trân quý, nhưng tùy tiện chọn một món giá trị cũng có thể trên dưới một trăm lượng bạc rồi. Điều này cũng không là gì,
quan trọng nhất là thể diện, mấy ngày nữa tiểu nữ nhi của nàng ta cũng xuất giá rồi, nàng ta đang lo không có một hòm đồ trang sức có giá trị đây, hôm

nay phu nhân lại thường đồ trang sức, lo gì về sau nữ nhi nhà mình không thể tung hoành ở phu gia (nhà chồng)?

Lập tức vội quỳ xuống cung cung kính dập đầu, cảm tạ Ninh phu nhân ân hậu, sau đó vui vẻ đi chọn lựa trang sức.

Thừa dịp thể tử Vương Đại đi chọn đồ trang sức, Ninh phu nhân hỏi Quách mụ mụ: “Ngày hôm nay cái con tiểu hồ mị tử đó có an phận không?”

Quách mụ mụ thấy hỏi, vội bẩm: “Trừ lúc sáng sớm đi bái lạy Thái phu nhân, rồi khỏi Ý Tuyền viện nửa canh giờ ra, cả ngày đều ở trong tiểu viện của mình, ngay cả cửa viện cũng chưa từng bước qua một bước, Hồng Tiêu xin phu nhân cứ yên tâm.”

“Ừ.” Ninh phu nhân hài lòng gật đầu một.

Quách mụ mụ lại cau mày do dự chốc lát, sau đó thận trọng nói: “Lúc sáng trước mặt chúng tân khách phu nhân nói Phùng di nương như vậy, coi như có thể quấy rối hôn sự của Tam thiếu gia, cũng không sợ Phùng di nương gây sự, nhưng làm sao có thể đảm bảo không truyền tới tai Hầu gia đây? Dù sao... khi đó trước mặt Hầu gia, phu nhân nói cần phải làm cho hôn sự của Tam thiếu gia được thuận lợi vui vẻ, nếu vì vậy mà làm hỏng tình cảm phu thê, vậy không phải là mất nhiều hơn được?”

“Tình cảm phu thê?” Vốn đây chỉ là lời khuyên, lại không ngờ chạm tới vết thương của Ninh phu nhân, để cho nàng ta nhớ tới tối nay Tề Hanh lại nghỉ ngơi trong viện của Phùng di nương, giận ghen cùng đến, lúc này cười lạnh: “Giữa ta và hắn, hôm nay còn có đoạn tình cảm này không? Hôm nay, trong mắt trong lòng hắn chỉ có con tiện nhân cùng tiện chủng mà con tiện nhân kia sanh, nếu không phải cố kỵ Ngự sử đài Ngự Sử, nếu không phải cố kỵ phụ thân cùng đại ca ta, chi sợ đã sớm ái thiếp diệt thê, vì con tiện nhân kia mà để cho ta thoái vị, vì tiện chủng đó mà để cho Du nhi thoái vị rồi, là do hắn không niệm tình cảm phu thê trước, ta còn sợ sẽ mất tình cảm phu thê hay sao? Nếu hắn thật sự có bản lĩnh, vậy lập tức bỏ ta, phù chánh con tiện nhân kia. Mà hắn lại không có bản lĩnh đó, vậy không thể nào trách ta được!”

Mà coi như truyền đến tai Tề Hanh thì

như thế nào, từ đầu đến cuối nàng ta từng nói một câu không đúng về con tiện nhân kia sao? Thê tử Vương Đại từng nói láo câu nào sao? Chửi tố nàng ta chỉ trần thuật lại sự thật thôi, cho dù Tề Hanh hắn có muốn hưng sư vấn tội, cũng phải tìm ra tội mới được, hừ!

“Nhưng Hầu gia luôn là chỗ dựa cả đời của phu nhân, là cùng trải qua quãng đời còn lại với phu nhân, nếu huyên náo quá lớn...” Quách mụ mụ không nhìn được mà khuyên nhủ.

Nhưng mà còn chưa nói xong, đã bị Ninh phu nhân hung dữ nghiêm mặt, giọng điệu căm hận cắt đứt: “Là chỗ dựa cả đời, cùng trải qua quãng đời còn lại? Phi, đúng là lúc đầu mắt ta bị mù mới có thể giao cả đời của ta cho con người tàn nhẫn như hắn! Hôm nay ta chỉ hận hắn không thể lập tức chết đi, chỉ cần đợi hắn chết đi, ta lập tức đuổi mẩu tử đồ tiện nhân kia ra khỏi cửa, đưa lão bất tử kia tới thôn trang, lại đuổi cái tên què kia ra ngoài! Cái nhà này vốn chính là của mẩu tử chúng ta, một ngày nào đó, ta sẽ đuổi hết tất cả những kẻ chướng mắt ra khỏi cửa, để cho

bọn hấn lưu lạc nơi đầu đường, chết không được tít tể!”

Vô số lần nàng ta tỉnh mộng lúc nửa đêm, cũng vô số lần nhìn không được tự hỏi mình biết bao lần, nếu như năm đó nàng ta không gặp Tề Hân, hoặc có gặp nhưng thời điểm đó không bị hấn ta mê hoặc, không có liều mạng cố ý muốn gả cho hấn, sẽ không phải sống trong cảnh ngày trôi qua ngày người không giống người, quý không giống quý rồi hay không? Chỉ tiếc, thứ không có khả năng tồn tại nhất trên thế gian này, chính là thuốc hồi hận!

Ninh phu nhân nói những lời quyết tuyệt như vậy, Quách mục mục lập tức lúng túng không biết nói gì.

Nàng ta cũng giống thế tử Vương Đại, cũng là lão nhân hậu hạ Ninh phu nhân mấy chục năm, đương nhiên đối với chuyện hai mươi mấy năm qua của Ninh phu nhân và Tề Hân nàng ta rõ hơn ai hết, đối với việc tại sao bọn họ lại đi đến ngày hôm nay cũng biết rõ ràng, cho nên ngược lại không biết khuyên Ninh phu nhân như thế nào, vì vậy chỉ đành cúi thấp đầu.

Ninh phu nhân vẫn còn đắm chìm trong tức giận không lồ cùng hận ý, hàm răng nghiến chặt, thanh âm kéo kết phát ra vang dội, yên tĩnh ngồi trong phòng, làm cho người ta không nhìn được mà rợn cả tóc gáy.

Nhưng rất nhanh nàng ta lại không nhìn được mà đau buồn, lông mày rơi lệ, lại không chịu cho Quách mục mục thấy, vì vậy quay mặt đi, lặng lẽ rút khăn tay lau nước mắt.

Lúc này thế tử Vương Đại đã chọn được một đôi vòng

tay bằng vàng ưng ý đi ra ngoài, gương mặt vui mừng. Sau khi nhìn thấy Ninh phu nhân như vậy, lập tức bị dọa cho sợ hãi, cắt vòng tay vào trong tay áo, rón rén xếp gọn khăn tay, quỳ gối trước mặt Ninh phu nhân.

Chung quy Ninh phu nhân là người mạnh mẽ, nhận lấy khăn tay từ Vương Đại dâng lên, lập tức khôi phục thái độ bình thường, nếu không phải mắt hơi sưng đỏ, giọng nói khàn khàn, cho dù ai nhìn vào cũng không nhìn ra được nàng ta mới khóc: “Đúng rồi, cho người đi Hàn phiêu hỏi thăm tin tức như thế nào rồi?” Hàn Tề Hanh là một chuyện, nhưng nàng ta cũng biết trong thời gian ngắn căn bản là không có khả năng chết ngay được, việc cấp bách vẫn là ứng phó tình hình khó khăn trước mắt.

Từ trước đến nay những việc bên ngoài đều do Quách mục mục an bài, vì vậy lập tức nói: “Nghe nói Hàn phu nhân bị bệnh, không thể ra ngoài, cho nên không thể tới cửa chúc thọ, nhưng lại chưa từng thấy bọn họ thỉnh thái y. . . .”

Nói là bị bệnh, rồi lại chưa từng thấy thỉnh thái y, có thể thấy ‘bệnh’ này thật kỳ lạ. . . . Ninh phu nhân không khỏi xụ mặt xuống, cái này thật sự là. . . ., cũng gần bốn mươi tuổi, rất nhanh cũng làm tổ mẫu người ta, nhưng vẫn trẻ con như vậy. Coi như xảy ra chuyện lớn gì, không thể tự mình tới cửa chúc thọ thì phải cho bọn họ thể diện, cũng nên sai quân sự mời mục tới đưa lễ. Nhưng đến nay nửa điểm bày tỏ cũng không có, cũng không trách được lão bà kia giữa ban ngày trước mặt mọi người nói nàng ta ‘lên mặt’, không để thân gia phiêu Tây Trữ Hầu này trong mắt, hại nàng ta cũng không ngẩng mặt lên được, mà xuống đài cũng không xong!

Chỉ là nàng ta nghĩ rằng việc này là do Ninh phu nhân tự

Chị ta của non sự này cuối cùng là do tình phu nhân ưu
hao hết tâm cơ mới kết thành, khó tránh khỏi nảy sinh bất
d/d/l/q/d ngờ, hiện giờ không thể không lo lắng, suy nghĩ
một chút rồi phân phó Quách mụ mụ: “Sáng mai người
hãy thu thập một chút, từ mình đến Hàn phủ một chuyến,
xem tình hình của Hàn phu nhân là như thế nào, nếu thật
sự bị bệnh cũng thôi đi, nếu không có bệnh, bất luận như
thế nào cũng phải mời nàng tới cửa, hiểu chưa?”

Quách mụ mụ cũng biết việc này quan hệ trọng đại, vội
quỳ gối trình trọng đáp: “Phu nhân yên tâm, lão nô biết
lợi hại như thế nào, nhất định lão nô sẽ mời được Hàn
phu nhân tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 50

Dưới bầu trời đêm, trong Mặc Trúc viện.

Tề Thiếu Diễn ngồi trong đình bát giác tự mình chơi cờ, bên cạnh là ao sen đang đúng mùa nở rộ. Hắn mặc cẩm bào tay rộng màu trắng, eo buộc ngọc
đái Ngân Vân, tóc búi gọn gàng chỉ cài một chiếc trâm bằng trúc trông có vẻ hơi cũ, ánh trắng rắt trên áo như lưỡi sán*, nhìn xa trông đẹp như một bức
tranh.

*Lưỡi sán: lá sen

Lục Ý an tĩnh đứng hầu một bên, Tề Thiếu Diễn không nói, nàng cũng không nói lấy một câu, chỉ khi thấy ly trà của Tề Thiếu Diễn đã cạn mới nhẹ nhàng
tiến lại châm trà.

Khi hạ được một quân cờ, Tề Thiếu Diễn lại lấy thêm một quân trong hộp, tùy ý mở miệng: “Người nói người Hàn gia ngày mai có đến hưng sư vấn tội
hay không?”

Ngày mai là ngày chúc thọ cuối cùng của Thái phu nhân rồi.

Lục Ý nghe gia nhà mình hỏi, ngẫm nghĩ trong chốc lát mới dám mở miệng: “Hàn phu nhân yêu thương Hàn tiểu thư như tính mạng, nô tỳ nghĩ Hàn phu
nhân ngày mai chắc chắn sẽ tới.”

Năm đó khi Hàn phu nhân được gả vào Hàn gia, chuyện bà gần mười năm không hoài thai cả kinh thành đều biết, khó khăn lắm mới có thai, lại bởi vì
khó sinh suýt chút nữa một thi hai mệnh, sau không thể có thai mọi người đều hay tin.

Đối với nữ nhi không dễ gì có được này, Hàn phu nhân thương tận xương tủy. Có thể đoán được, một khi bà biết tin vị hôn phu mà nữ nhi mình chọn lựa
lại đã rước chính thê vào cửa, lại một phòng nhị phu nhân và mấy phòng tiểu thiếp, trưởng tử thiếu chút nữa đã có. Vậy mà lại bị đôi mẩu tử này lừa gạt
trong khi bà không hề hay biết gì, có thể tưởng tượng bà tức giận cỡ nào, mà người đang trong con phần nô thì chuyện gì cũng có thể làm được. Đừng
nói đến chuyện từ hôn, kể cả giết người tám chín phần mười bà cũng dám làm.

Tề Thiếu Diễn vẫn rất bình thản nhặt cờ ở trong hộp: “Nếu Hàn phu nhân ngày mai đến tận cửa thì thực sự là ta đã quá coi thường tiểu Chu thị.”

Có thể ở ngay dưới mí mắt Ninh thị thu một nhà Lục Bình vào trưởng của mình, vận dụng tương sinh tương khắc giữa Liễu điệp đào, hoa Mã đầu linh và
hoa Mộc khiến Tề Thiếu Du vô thanh vô tức biến thành ‘thái giám’, còn có thể giáo hoạt đùa bỡn Chu thị và Ninh thị trong lòng bàn tay... Tề Thiếu Diễn

nhú mảy, không tự chủ dùng động tác nhặt cờ, ngón tay thon dài gõ nhẹ bàn cờ.

Đây là thói quen lúc hần suy tư.

Theo như hần biết, trước khi tiểu Chu thị đến Tây Ninh Hầu phủ, cha nàng chỉ là một quan thất phẩm tếp riu nhưng bởi dưới gối chỉ có mình nàng là nữ nhi, liền thiên cung vạn chiều, ngàn vạn sùng ái nàng, sùng

ái nàng đến không rành thế sự. Theo lý thuyết, một nữ nhân đến tứ chi còn chẳng phân biệt được, một thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước xuân chắc chắn không thể nào biết sự tương sinh tương khắc giữa Liễu diệp đào, hoa Mã đầu lĩnh và hoa Mộc, trừ khi nàng dốc lòng nghiên cứu. Nhưng theo tin tức Lục Ý thăm dò được, trước đây được lý không phải là phương diện yêu thích của tiểu Chu thị.

Một nhà Lục Bình là nô tài trung thành của Tây Ninh Hầu phủ, ngày thường đình đặc đoàn hoàng, trong phủ cũng vô cùng tầm thường, cùng tiểu Chu thị không có lấy nửa phần giao tình, nàng làm sao lại có thể nghĩ ra thu nhà Lục Bình về tay mình để sử dụng?

Chẳng lẽ nàng biết nhà Lục Bình này có giao tình với nhà cử nhân lán hoa ở Đông Cị? Biết được nhà Lục Bình này có hiệu cầm đồ, còn có bạc để mua đất ở huyện Tường Phù? Nàng liền dùng cái này ép nhà Lục Bình? Nhưng nàng là một phụ nhân ngày thường không bước chân ra khỏi cửa, người bên cạnh cũng không thể nghĩ được rằng một cô nương yếu đuối có cái gì bí ẩn. Ngay cả hần, khi lòng hiếu kỳ của hần nổi lên hần mới tra xét ngọn nguồn những chuyện nàng đã làm mới có thể tra ra chuyện của Lục gia. Nhưng làm sao nàng có thể biết được?

Còn thái độ của tiểu Chu thị với Ninh thị và Chu thị, lúc trước nàng chỉ coi Chu thị là trung tâm, sai đâu đánh đó, không coi Ninh thị vào trong mắt, tại sao sau một lần

xảy thai, bệnh đến nửa sống nửa chết thái độ liền biến chuyển hoàn toàn, tựa như nàng đã biến thành một người khác.

Đây quả thực là chuyện ly kỳ, không thể tưởng tượng nổi!

Tề Thiệu Diễn không khỏi đối với Chu Quân Uyên càng ngày càng tò mò, lòng hiếu kỳ đặt trên một nửa nhân, hẳn sống đến hai mươi lăm năm qua mới là lần đầu tiên trải nghiệm qua. (M.T.L.T.H.dđlgđ)

Ninh phu nhân gần như cả đêm không ngủ, mãi cho đến khi trời hừng sáng mới chợp mắt được chốc lát, sáng dậy tất nhiên sắc mặt không thể tốt được.

Cũng may người làm trong Nghi Lan viện coi như không nhìn thấy gì, vội vàng lược trứng gà cho phu nhân, còn nhanh chóng chuẩn bị nước hoa thơm cho phu nhân rửa mặt gội đầu, quần áo diễm sắc lụa là đều được để ngăn nắp gọn gàng trên tấm bình phong. Chỉ trong vòng một canh giờ, Ninh phu nhân lại trở thành vị phu nhân minh quang chói lọi.

Đầu cài trâm Ngưu Phương ngậm ngọc đùa hoa, hoa tai màu hổ phách, thân mặc xiêm y Chính Hồng Kim y, eo thắt đai lưng ngọc thái* Như Ý, đính phi thúy bát bảo, trên cổ tay đeo một đôi vòng bằng vàng ròng và ngọc, sớ vàng và ngọc chạm nhau, là liền mang thêm vòng tay làm từ san hô đỏ, cả người trang phục diễm lệ, hết sức chói mắt.... Ninh phu nhân nhìn bản thân trong gương cảm thấy rất hài lòng, đây mới là hình tượng của thiên kim phi tử Tổng đốc, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đương gia chủ

mẫu của phủ Tây Ninh Hầu phủ. Tiệp nhân Phùng Tổ Lan kia xách giày cho là còn không xứng, làm sao có thể hơn là được đây, làm sao có thể?

Hôm nay mặc dù đã là ngày thứ ba tổ chức chúc thọ cho Thái phu nhân nhưng trình độ náo nhiệt ồn ào lại không hề thua hai ngày trước.

Ninh phu nhân trước mặt khách quan vẫn giống như hai ngày trước, rạng rỡ, điềm tĩnh, có chính kiến, đoan chính nhất trong giới giới phu nhân quý tộc kinh thành.

Nhưng lại làm phật lòng Thái phu nhân, nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không nổi mới tựa tiểu phi tiểu trước mặt các quan khách chèn ép Ninh phu nhân: “Đàn thân gia phu nhân sao hôm nay không tới? Cũng khó trách thân gia phu nhân không chịu, kinh thành ai cũng biết Đàn gia là dòng dõi thư lương môn đệ, trâm anh thế gia, làm sao có thể nhìn trúng lão là từ đến từ nông thôn như ta chứ. Chỉ là Đàn phu nhân không nể mặt ta thì cũng thôi đi, con dâu cùng Đàn phu nhân vốn là bạn khắn tay chi giao, tỷ muội lớn lên cùng nhau, nữ nhi bảo bối duy nhất cũng làm con dâu con, thế nào mà Đàn phu nhân không cho con mấy phần mặt mũi vậy?”

Lời nói châm chích rõ ràng như vậy khiến mọi người cũng thấy háo hức xem kịch hay, chẳng trách trên phố đồn đãi Tây Ninh Hầu Thái phu nhân và Tây Ninh Hầu phu nhân quan hệ mẹ chồng nàng dâu căng thẳng, theo như tình hình trước mặt thì dâu chỉ là bất hòa, rõ ràng là giương cung bạt kiếm đến nơi rồi.

Ninh phu nhân không ngờ Thái phu nhân hồ đồ đến nỗi

vết cả mặt mũi, trong lòng vừa thấy giận vừa khinh thường nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, vừa cười vừa giải thích với Thái phu nhân: “Thưa mẫu thân, Hàn phu nhân không phải là cố tình không đến chúc thọ mẫu thân, con dâu nghe nói Hàn phu nhân thời gian trước có nhiệm phong hàn đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, nàng sợ quan lại lây bệnh cho lão nhân gia ngài, cho nên...”

Lời nói còn chưa dứt, nha hoàn trông cựa vào bẩm báo: “Thưa Thái phu nhân, phu nhân, Quốc Tử Giám Hàn Tế Tiu phu nhân đến chúc thọ!” (M T L T H. d d l q d t)

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiệp Năm Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 51

“... Hồi Thái phu nhân, phu nhân, phu nhân Quốc Tử Giám Hàn tế tửu tới!”

Nha hoàn truyền tin tức nói, khiến Ninh phu nhân này giờ vẫn thấp thòm lo âu cuối cùng cũng yên tâm. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, nụ cười trên gương mặt vẫn như vừa nãy nhưng vui vẻ hơn một chút, ánh mắt nhìn Thái phu nhân rõ ràng nhiều hơn mấy phần khiêu khích và khinh thường.

Hàn phu nhân không đến, Thái phu nhân rất mất hứng, nhưng Hàn phu nhân đến bà ta cũng mất hứng, lúc này lại nhận được ánh mắt của Ninh phu nhân, không khỏi lại càng mất hứng, vì vậy lạnh giọng nói với nha hoàn kia: “Khách nhân tới thì cứ tiếp đón, chẳng lẽ còn muốn lão bà ta tự mình đi nghênh đón hay sao?”

Lời nói này của Thái phu nhân khiến cho tâm tình vừa chuyển biến tốt của Ninh phu nhân lại không vui, thầm hận Thái phu nhân là kẻ hồ đồ ngu xuẩn, lại khiến nhiều tân khách nhìn thấy chuyện cười như vậy, lại không biết đây không phải là thời gian để người trong nhà đấu đá nhau. Thời điểm nên đấu thì nên đấu, thời điểm không nên thì không nên, không nên lúc nào cũng muốn đấu đá lẫn nhau, chẳng lẽ đạo lý này cũng không biết? Nếu không, người trong nhà không tôn trọng mà nháo lên, làm sao trách được người ngoài không coi trọng mình!

Vì vậy làm bộ như không nghe thấy lời nói của Thái phu nhân, gật đầu chào tân khách xung quanh một cái, nói: “Thứ cho ta tạm thời không tiếp các vị được.” Sau đó dẫn người đi ra ngoài, từ đầu đến cuối cũng không nhìn Thái phu nhân một cái.

Rất nhanh Hàn phu nhân được dẫn vào bên trong, nhìn dáng vẻ của Hàn phu nhân xem ra nàng lớn hơn Ninh phu nhân hai ba tuổi, tay áo thêu kim tiền (đồng tiền vàng), váy màu xanh lá cây cùng họa tiết với tay áo, đầu mang băng tóc khảm vàng, cách ăn mặc dù đơn giản nhưng lại lộ ra khí chất cao quý, chỉ là sắc mặt tái nhợt, làm giảm mất một phần quý khí, nhưng cũng khiến cho nàng thêm vài phần thân thiết.

“Thiếp thân thỉnh an Thái phu nhân, nguyện Thái phu nhân phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn!” Hàn phu nhân vừa tiến lên lập tức hành đại lễ với Thái phu nhân.

Bởi vì Thái phu nhân không thích Ninh phu nhân vì vậy cũng sẽ không thích cửa hôn sự với Hàn gia, ngay trước mặt tân khách đầy phòng, gượng gạo nở nụ cười, nói: “Hàn thân gia phu nhân quá khách khí, lão bà từ ta thật sự không dám đương nổi phu nhân hành đại lễ như thế!”

Đợi sau khi Hàn phu nhân đứng lên, nhin lại nhin, nhưng vẫn không nhin được lại dăm nàng một câu: “Lúc trước ta còn tưởng rằng phu nhân có xuất thân từ thư hương thế gia, không vừa mắt ta đây là một lão bà từ thô kệch, không chịu nổi mặt đến một lần, thì ra là do ta hiểu lầm!”

Hàn phu nhân nghe vậy, miễn cưỡng nở nụ cười, mới nói: “Thái phu nhân nói đùa, bởi vì thời gian trước đây thiếp thân không cẩn thận nhiễm phong hàn, hai ngày trước còn chưa khỏi bệnh, sợ sẽ lây bệnh cho ngài cho nên mới không tới của chúc Thái phu nhân, hôm nay mới khỏe hơn một chút, vội vàng tới đây, kính xin Thái phu nhân tha lỗi!”

Thái phu nhân nghe vậy, không thể nói cái gì nữa, dù sao sắc mặt Hàn phu nhân cũng tái nhợt, chỉ cần người có mắt cùng đều thấy vẻ mặt có bệnh, chỉ đành phải mời nàng vào ngồi, lại sai nha hoàn dâng trà cùng điểm tâm.

Trà được đưa tới, Hàn phu nhân nhận lấy hóp vài hóp, lại cùng Thái phu nhân hàn huyên mấy câu, giống như vô tình mà hỏi: “Đúng rồi, tại sao ngày hôm nay lại không thấy Chu tiểu thư? Ta nhớ đứa bé kia từ trước tới nay rất hiếu thuận lại khéo léo, khiến người khác yêu thích, nói đến nàng thì ta cũng có

rồi, còn hơi nhớ nàng đấy, không biết Thái phu nhân có thể mời nàng ra đây cho ta gặp một lần?”

Từ lúc này tiếp đón Hàn phu nhân ở cửa thùy hoa cho đến bây giờ, Ninh phu nhân vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng muốn nói kỳ quái ở chỗ nào thì nàng ta lại không thể nói ra được. Vì vậy chỉ có thể nhìn xuống, tính toán sau này nhận rồi sẽ nghĩ đến.

Vào giờ phút này, theo lời Hàn phu nhân nói ra khỏi miệng, cuối cùng Ninh phu nhân cũng biết vì sao vừa rồi nàng ta lại cảm thấy kỳ quái như vậy, là bởi vì vừa rồi Hàn phu nhân kêu nàng ta là ‘Ninh phu nhân’ mà không phải như bình thường gọi khuê danh của nàng ta ‘Phượng Nghi’ hoặc là ‘thân gia’. Lại không giống ngày thường gọi Thái phu nhân là ‘thân gia Thái phu nhân’ hoặc là ‘thê bá mẫu’, mà là giống các khách nhân, trực tiếp gọi ‘Thái phu nhân’.

Nhưng cái này cũng không phải điểm mấu chốt, điểm mấu chốt là tại sao bỗng nhiên Hàn phu nhân lại hỏi đến cái đồ tiểu hồ mè tí kia? Là nàng đã nghe phong phanh được chuyện gì hay sao? Nhưng rõ ràng nàng ta giấu giếm chuyện này rất kỹ, người ngoài căn bản không thể nào biết được, hay là có ai không cẩn thận tiết lộ ít tin ra ngoài? Là lão bát tí này, hay là con tiện nhân kia? Hoặc là một người khác? Nếu để cho nàng ta tra ra được, nhìn nàng ta róc xương lóc thịt người nọ như thế nào! le)qu.ydo<n

Nhưng rõ ràng trước mắt không phải lúc nghĩ tới những

thứ này, việc chịu yêu trước mắt là ứng phó với Đản phu nhân, tránh cho nàng thật sự nghi ngờ.

Vì vậy vội giành trước mở miệng cười nói: “Nhã Như người đã quên, không phải lúc trước ta đã nói qua với người, Chu tiểu thư đã bị gia tộc gọi về quê nghị hôn đợi gả đi rồi hay sao? Nói đến hài tì kia thật là khiến người ta yêu thương, Thái phu nhân không chỉ một lần nói qua nàng là tri kỷ của ngài, còn thân thiết hơn cả tôn nữ ruột thịt, chỉ tiếc Chu gia cũng là thế gia đại tộc, tuyệt đối không cho phép nữ nhi nhà mình ở nhà thân thích nghị hôn đợi gả, nếu không Thái phu nhân với ta đây cũng muốn tìm một mối hôn sự tốt cho nàng, về sau cũng có thể thường xuyên gặp nhau!”

Nói một câu lại một câu, còn nhân lúc Đản phu nhân không chú ý thì thật nhanh nháy mắt với Thái phu nhân, cầu khẩn Thái phu nhân lên tiếng nói giúp, cũng nhắc nhở là ta đừng quên chuyện đã答应, thậm chí còn có mấy phần cảnh cáo.

Thì ra là ban đầu Thái phu nhân cố ý muốn để Chu Quân Uyên làm phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiếu Du, mặc dù Ninh phu nhân phản kháng không có hiệu quả, cuối cùng cũng để Chu Quân Uyên đi theo Tề Thiếu Du nhưng nàng ta cũng nhân cơ hội nói ra điều kiện của mình.

Đó chính là trước khi Đản tiểu thư danh chính ngôn thuận qua cửa trở thành Tề nhị thiếu phu nhân chân chính, Thái phu nhân phải quản cái miệng dám hạ nhân thật tốt, không được để bất kỳ dấu vết nào có liên quan đến Chu Quân Uyên, Chu nhị thiếu phu nhân tiết lộ cho

người bên ngoài nhất là Hàn gia biết được, để tránh làm hỏng hôn sự với Hàn gia. Nếu không, dù nàng ta có làm hỏng hòa khí với Tề Hân cũng tuyệt đối không đồng ý Chu Quân Uyên vào cửa, hơn nữa thề phải náo phỉ Tây Trữ Hầu đến người ngã ngựa đổ!

—— Đây cũng là lý do tại sao Phùng di nương lại tranh đấu gay gắt kịch liệt với Ninh phu nhân, tuy nhiên nàng ta cũng chưa từng nghĩ đến phá hư hôn sự của Tề Thiếu Du cùng Hàn tiểu thư. d/d/l/q/d Phùng di nương không phải là không muốn, mà là không dám, chộc giận Ninh phu nhân thì còn có Tề Hân cùng Thái phu nhân che chở cho nàng ta, chộc giận Thái phu nhân đã có thể nghĩ đừng trông cậy Tề Hân che chở nàng ta nữa!

Thái phu nhân nghe Hàn phu nhân nói xong, vốn đang rất sáng khoái, mặc dù bà ta đã đồng ý với Ninh phu nhân không tiết lộ chuyện Chu Quân Uyên là phu nhân chi thứ hai của Tề Thiếu Du cho người ngoài biết, nhưng cũng không có nghĩa là bà ta không muốn thấy chuyện này xảy ra.

Nhưng Thái phu nhân cũng biết, coi như bà ta sẽ không chào đón người con dâu Ninh phu nhân này, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, phỉ Tây Trữ hầu cũng không thể nào đối lại một chi mẫu khác là ta và nàng ta tranh tranh đấu đấu, lại ngầm hiềm hận nhau cho nên cũng sẽ không chạm đến ranh giới cuối cùng của đôi phương.

Vì vậy cười phụ họa với Ninh phu nhân: “Thân gia phu nhân có điều không biết, ta tuy là cô mẫu của hài tử kia nhưng cuối cùng vẫn không phải là tổ mẫu ruột, thật đúng là ‘nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi’, dù sao

nhúng tay vào chuyện nhà mẹ đẻ cũng không ổn, vì vậy mặc dù không bỏ được nhưng cũng không thể cứng rắn giữ nàng lại. Cho nên đầu mùa thu năm ngoái đã sai người đưa nàng trở về rồi, thân gia phu nhân muốn gặp nàng, chỉ sợ về sau không có duyên nữa rồi!”

mấy ngày không thấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 52

Thái phu nhân nói xong, Ninh phu nhân âm thầm thở dài từng hơi, không nhịn được hối hận lần trước không nghe lời khuyên của thê tử Vương Đại, thừa dịp hiện nay Chu Quân Uyển đánh mất sự tín nhiệm của Thái phu nhân, thân không biết quý không hay trừ khử nàng đi, nếu không thì làm sao hôm nay nàng ta sẽ lâm vào cục diện lúng túng này?

Nàng ta sẽ lập tức phủ định hết tất cả lời nói của Hàn phu nhân, nói cho Hàn phu nhân biết Chu Quân Uyển đã sớm rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu mà không giống như hiện tại, còn phải lưu lại một con đường sống. Đợi tương lai, Hàn tiểu thư qua cửa gạo nấu thành cơm, sau đó giải thích tại sao Chu Quân Uyển vẫn còn đang ở trong phủ Tây Trữ Hầu, và lại còn làm phu nhân chi thứ hai của Tề Thiếu Du.

Nghĩ vậy Ninh phu nhân lập tức âm thầm nảy sinh ác độc, dù sao chuyện cũng đã đến tình trạng này, làm hoặc không làm, mà đã làm thì làm cho xong, mấy ngày nữa lập tức trừ khử Chu Quân Uyển thì mọi chuyện sẽ tốt lên, nếu không hôm nay Hàn phu nhân vẫn chỉ là thử dò xét, ngày tiếp theo sẽ là đến cửa mà hưng sư vấn tội, chắc chắn nàng ta phải cho Hàn phu nhân một câu trả lời thật hợp lý!

Nghĩ như vậy, Ninh phu nhân lập tức cười mở miệng: “Đúng rồi, tháng sau chính là Lễ Vu Lan, theo ý của Thái phu nhân của chúng ta, mấy nha đầu trong phủ đều lớn hết rồi, cũng không biết có thể giữ lại bên ngoài bao lâu nữa, vì vậy muốn đưa bọn họ đi Đại Tự Ân bên ngoài thành, ở lại một đêm, sai người hộ tống các nàng đi thả đèn hoa gì đó, không biết đến lúc đó Nhã Như người có rãnh rồi hay không? Hay là người dẫn theo Sắc Sắc đi cùng chúng ta? Phương nha đầu lúc nào cũng muốn học tập Sắc Sắc!”

—— Sắc Sắc chính là khuê danh của Hàn tiểu thư.

Làm sao Hàn phu nhân có thể bỏ qua chuyện này, cười như không cười tiếp tục nói: “Ý tốt của phu nhân ta xin nhận, chưa biết chừng đến lúc đó mẩu tử bọn ta không có thời gian. Ngược lại là Chu tiểu thư, thật sự là đã bị gia tộc gọi về nghị hôn ơ hay sao? Vậy mà ta lại nghe nói, hiện nay nàng vẫn còn ở lại bên trong quý phủ, chỉ là thân phận đã không còn là ‘biểu tiểu thư’ nữa mà đã trở thành chi thứ hai nhị thiếu phu nhân. Thời gian trước, thiếu chút nữa đã sanh ra trường tôn đấy?”

Chỉ mấy câu nói ngắn gọn, Thái phu nhân cùng Ninh phu nhân nghe xong trong lòng lộp bộp, trong lúc nhất thời không nói được câu nào.

Khách nhân xung quanh cũng châu đầu ghé tai, lỗ tai của toàn bộ mọi người đều dựng thẳng lên, trong ánh mắt lại càng hung hực đốm lửa bát quái.

Phủ Tây Trữ Hầu có vị biểu tiểu thư, hơn phân nửa người trong xã hội thượng lưu ở Kinh Thành đều biết có nhiều gia đình đi tìm hiểu thậm chí là cầu hôn nàng. Xuất thân của Chu Quân Uyển không phải là cao nhưng cuối cùng vẫn là đích tiểu thư của gia đình thư hương, nghe nói đồ cưới rất nhiều, sau khi cưới có thể nói chân chính là của cả hai người, tại sao lại không làm đây?

Vì vậy năm đó nghe được Chu Quân Uyển đã rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu, bị gia tộc gọi về nghị hôn ơ hay thì những

người này còn âm thầm hối hận bóp cổ tay trong một thời gian dài. Lại không nghĩ rằng, vị biểu tiểu thư này không phải bị gia tộc gọi về mà lặng yên không tiếng động làm phu nhân chi thứ hai của Tề nhị thiếu gia, thiếu chút nữa đã sinh trường tôn cho phủ Tây Trữ Hầu, cũng không biết là nàng tự nguyện hay là người ta lừa gạt thậm chí là

ép buộc!!

Còn có tại sao lại là 'thiếu chút nữa' sinh ra mà không phải sinh ra trường tôn cho Hầu Phi? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì?

Lập tức chúng khách nhân im lặng, mỗi người đều có tâm tư khác nhau, đến nỗi trong phòng có sự yên tĩnh đến dị thường, mà phần yên tĩnh dị thường này rất nhanh truyền ra bên ngoài, chẳng những bên trong phòng to như vậy mà ngay cả ở bên ngoài, gần như trong nháy mắt, yên lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Hồi lâu sau, Ninh phu nhân giật mình đầu tiên, hồi phục tinh thần, vội vàng tiến lên mấy bước kéo tay Hàn phu nhân, cười ngọt ngào nói: "Nhã Như, những lời này người nghe được từ đâu? Chu nha đầu thật sự đã bị gia tộc gọi về nhà, nếu không lắng vào sự yêu thương của Thái phu nhân dành cho nàng, trường hợp như ngày hôm nay thì làm sao lại không chịu mang nàng theo bên người? Còn nữa, Thái phu nhân đối với Chu nha đầu còn tốt hơn cả tôn nữ ruột thì làm sao lại cam lòng để cho nàng làm thiếp? Chính là tôn tử ruột cũng không bỏ được, có phải người nghe cái tên nào nói huyền thuyên truyền ra tin đồn này không? Những kẻ nhiều chuyện như vậy làm sao mà tin được."

"Tin đồn?" Ninh phu nhân còn chưa nói xong, Hàn phu nhân bỗng nhiên đứng lên, cười lạnh cắt đứt lời nàng ta: "Có phải tin đồn hay không, phu nhân người dẫn theo đám người chúng ta tới nhìn xem nữ nhân kia có ở Vĩ Tùng viện hay không thì biết, vừa không cần ở chỗ này nói hươu nói vượn? Hai nhà Tề Hàn giao hảo (quan hệ thân thiết) đã không phải ngàn một ngàn hai, bớt thành ngàn hô nghìn."

ta không phải ngày một ngày hai, kết thành quả một ngày gia cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu ta không có mười phần nắm chắc, chỉ nghề kẻ nào đó huyền thuyên truyền tin đồn, lại dám lỗ mãng tới đây đòi một cái công đạo hay sao? Cần phải biết hai nhà chúng ta kết thân chứ không phải kết thù! Ngay trước mặt nhiều khách nhân như vậy, xin mời Thái phu nhân cùng phu nhân cho ta một lời giải thích hợp lý!”

Hàn phu nhân gây sự khiến Ninh phu nhân trong lúc nhất thời không chống đỡ được. Nhưng dù sao nàng ta cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc, lại chường quản việc bếp núc của phủ Tây Trữ Hầu nhiều năm, đã gặp rất nhiều sóng to gió lớn, dù trong lòng đã loạn thành một mảnh, hoang mang lo sợ nhưng trên mặt vẫn không nhìn ra chút bối rối, hốt hoảng.

Trước tiên nàng ta xông vào đám khách nhân vén váy thi lễ, cười nói mấy câu: “Thật xin lỗi, thân gia cùng nhà chúng ta có chút hiểu lầm, kính xin các vị dời bước tới vườn xem hát kịch, đợi sau khi ta cùng thân gia giải thích rõ ràng, sẽ bồi tội cùng với mọi người!”

Lại quay đầu nháy mắt với tẩu tẩu của mình, Thích phu nhân: “Kính xin tẩu tẩu tạm thời thay ta chiêu cố các vị khách quý!”

Thích phu nhân tiếp nhận ánh mắt của nàng ta, không ngừng gật đầu với con dâu Sở thị nở nụ cười khách khí mời chúng khách nhân ra bên ngoài.

Vốn là chúng khách nhân không muốn đi, dù sao chuyện như vậy cũng không thấy nhiều, nhưng chủ nhà đã nói như vậy, họ cũng không tiện mặt dày mà ở lại nữa, chỉ đành

phải đi theo Thích phu nhân đi vào vườn xem hát kịch. (Nhạn-Dien? Đan_lequ-ydon)

Lúc này, Ninh phu nhân lại nâng lên gương mặt tươi cười, tận tình khuyên bảo Hàn phu nhân: “Nhã Như, có thể là người đã hiểu lầm, chúng ta có chuyện gì có thể từ từ nói, được không? Người cũng biết, từ trước tới nay ta đối với Sắc Sắc như nữ nhi ruột của mình, Tề Thiệu Du lại một lòng chờ đợi Sắc Sắc lớn lên, coi trọng nàng còn hơn Phương nha đầu là thân muội, mẫu tì chúng ta làm sao sẽ làm ra chuyện này với Sắc Sắc? Dù gì chúng ta cũng là tỳ muội mấy chục năm trời, ta là hạng người gì, người khác không biết chẳng lẽ người cũng không biết? Chẳng lẽ người thà tin vào mấy kẻ nhiều chuyện kia nói bậy bạ mà không chịu tin tưởng ta, tì muội tốt từ nhỏ lớn lên cùng với người?”

“Tì muội tốt?” Chỉ thấy Hàn phu nhân vẫn cười lạnh: “Phu nhân gọi tì muội tốt, ta không làm nổi! Thử hỏi có tì muội tốt nào trước mặt là một bộ mặt, sau lưng lại là một bộ mặt khác, lừa gạt tì muội tốt của mình như kẻ ngu? Thử hỏi có tì muội tốt nào ngoài miệng nói còn ngọt hơn mật, bên trong lại âm thầm đâm một dao sau lưng tì muội tốt của mình mà không nương tay? Phu nhân ‘tì muội tốt’, ta làm không nổi cũng không dám làm, vẫn mời phu nhân gọi ta là ‘Hàn phu nhân’ thôi, cũng đỡ cho ta một ngày nào đó bị phu nhân bán đi còn ngấy ngốc đếm tiền cho phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Chương 53

Lần đầu tiên Hàn phu nhân gặp Tề Thiếu Du là khi hắn ta năm sáu tuổi, là một hài tử mày sáng mắt tinh, phấn điều ngọc trác, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có thể nhìn thấy sau khi lớn lên, sẽ là một người tuấn tú phong lưu đến mức nào.

Lúc đó Hàn phu nhân đã gả vào Hàn gia được bảy tám năm, lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà chưa sinh được một hài tử dù là trai hay gái, cho nên đối với tất cả hài tử đều rất yêu thích, huống chi Tề Thiếu Du lại giống như một nắm tuyết, làm sao nàng không yêu thích được?

Bởi vì Ninh phu nhân gả cho Tề Hanh, cũng có hơn bảy tám năm không gặp nàng ta nữa, giữa hai người đã sớm lạnh nhạt lẫn nhau. Lại bởi vì Tề Hanh được lên chức nên hồi kinh, nhưng dù sao cũng là một võ tướng, căn bản là không thể hòa nhập vào công khanh thế gia ở kinh thành, không thể bằng Hàn đại nhân xuất thân từ khoa cử, sau lại được cất nhắc vào Hàn Lâm viện, trong sạch rõ ràng, trong kinh thành này ai thấy đều cho ba phần mặt mũi, theo lẽ thường hai nhà căn bản không lui tới, nhưng vẫn rất nhanh lại khôi phục quan hệ với Ninh phu nhân như trước khi xuất giá, thành thông gia với Tề gia.

Không lâu sau khi kết thông gia với Tề gia, Hàn phu nhân lại ngoài ý muốn có thai, phải biết rằng trước đó Thái Y viện đều chắc chắn rằng lần trước Hàn phu nhân bị sảy thai nên tổn thương thân thể rất nặng, đến nỗi đời này cũng tuyệt đối không thể lại mang thai. Lúc đó Hàn phu nhân có bao vui mừng, nghĩ cũng biết!

Vui mừng rất nhiều, Hàn phu nhân chẳng những cho rằng ông trời đang thương hại nàng, lại càng cho là do Tề Thiếu Du mang lại cho nàng. Vốn là Tề Thiếu Du rất kính trọng nàng, lần này nàng mang thai lại giống như con cháu trong nhà, đến nỗi sau khi Hàn tiểu thư ra đời, cũng lớn lên đến năm tuổi, Ninh phu nhân đề nghị hai nhà kết thân gia, dường như nàng cũng không do dự, thậm chí là cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của Hàn đại nhân mà đã đáp ứng việc này. Cũng cùng Ninh phu nhân giao ước sau khi nữ nhi đến tuổi cập kê, hai nhà lập tức tổ chức lễ thành thân.

Trước nay Hàn phu nhân xem Tề Thiếu Du như con cháu trong nhà, huống chi hiện nay hắn lại trở thành con rể tương lai của mình. Từ đó lại càng giống như ruột thịt, có được đồ gì tốt, nếu Hàn tiểu thư có, chắc chắn Tề Thiếu Du cũng có, còn thường xuyên làm áo giày vớ cho Tề Thiếu Du, có thể nói dụng tâm hơn mẫu thân ruột là Ninh phu nhân hơn mấy phần.

Lại không nghĩ rằng, con rể mà nàng xem không khác gì con ruột, cũng hung hăng đâm sau lưng mẫu tử các nàng một đao, làm cho các nàng chỉ kém một chút đã trở thành trò cười cùng sỉ nhục cho khắp kinh thành, nàng có thể 'từ từ nói' mới thật là kỳ quái, nàng không giết người đã là may mắn lắm rồi!

Ngay trước mặt Thái phu nhân, Ninh phu nhân bị Hàn phu nhân nói mấy câu châm chọc khiêu khích, chỉ hận trên mặt đất không có cái lỗ nào để cho nàng ta chui vào, suy xét thật nhanh, cảm thấy chuyện này nàng ta cần phải âm thầm đàm phán với Hàn phu nhân một chút mới có thể tìm được đường sống cho chính mình, vì vậy chỉ có thể nhắm mắt cười với Hàn phu nhân: "Nhã Như, người hãy nghe ta nói, chuyện này không phải giống như tưởng tượng của người, trong chuyện này chắc có gì hiểu lầm, nếu không chúng ta vào trong phòng, để ta tỉ mỉ giải thích với người?"

Vừa nói, vừa lôi kéo tay Hàn phu nhân đi ra ngoài, cũng không kịp để ý người ngồi trên ghế chủ tọa Thái phu nhân sẽ có phản ứng gì hoặc đang nghĩ gì. Đối với Ninh phu nhân mà nói, việc cấp bách chính là dập tắt lửa giận của Hàn phu nhân, để tránh cho hôn sự

này dâng lên gợn sóng, về phần những chuyện khác, tạm thời không thể quan tâm nữa rồi.

Tuy là Hồng Tiêu tới Ý Tàng viện từ sớm, vừa vào phòng của Chu Quân Uyên cũng chưa ra khỏi một lần nào. Nhưng chuyện xảy ra ở tiền sảnh, vẫn rất nhanh đã truyền đến tại Chu Quân Uyên.

Lúc này Chu Quân Uyên nhìn chằm chằm Hồng Tiêu tựa như đang bình tĩnh đánh bài, chỉ thấy Văn mục mục mượn cơ hội đưa điểm tâm tới cho mọi người, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý thì nháy mắt với nàng.

Trong lòng Chu Quân Uyên biết có chuyện nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt ăn điểm tâm với Hồng Tiêu, lại

đánh mấy ván bài, sau đó lấy cớ ra khỏi phòng, vào một gian phòng yên tĩnh với Văn mục mục.

Vừa mới đóng cửa phòng, Văn mục mục đã nói nhỏ vào tai nàng tình hình trước mắt: “..... Ngay trước mặt chúng khách nhân, Hàn phu nhân muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng Nhận?d?d/le(quy ^ don một câu trả lời hợp lý, phu nhân lại xin đại cữu phu nhân giúp một tay mời tất cả khách nhân ra ngoài vườn xem hát kịch. Sau đó Thái phu nhân cùng phu nhân nói với Hàn phu nhân cái gì đó, lúc đó đã không nghe thấy được nữa rồi, chỉ là rất nhanh phu nhân kéo Hàn phu nhân trở về Nghi Lan viện.”

Lúc Văn mục mục nói chuyện, Chu Quân Uyên vẫn nhứ chặt mày lẳng lẳng lẳng nghe, đợi sau khi Văn mục mục nói xong, mới thấp giọng hỏi: “Hàn phu nhân chỉ muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng một câu trả lời hợp lý thôi hả? Nàng không có nói gì khác nữa hả?”

Trước mặt nhiều khách nhân như vậy mà Hàn phu nhân không có nói từ hôn, chỉ muốn Thái phu nhân cùng phu nhân cho nàng một câu trả lời hợp lý. Cái này có phải có ý là, thật ra thì Hàn phu nhân chưa từng nghĩ hủy bỏ hôn sự này với Tề gia, vì nữ nhi tìm một mối hôn sự tốt hơn? Coi như Hàn tiểu thư có xuất thân cao quý, tướng mạo xinh đẹp đến đâu, mang trên lưng cái tiếng hủy hôn sự, có phải Hàn phu nhân cố kỵ điều này cho nên mới nuốt xuống?

Nghĩ thoáng qua, Chu Quân Uyên không nhìn được mà cảm thấy phiền não, thật đúng là Hàn phu nhân lựa chọn nhìn xuống chuyện này. Vậy chẳng phải là nàng đã kiểm

cui và nam thiếu một giờ, và lại rất nhanh đã đạt mình vào nguy hiểm rồi hay sao?

—— Nếu đổi lại hôm nay nàng là Hàn phu nhân, chuyện đã đến nước này, nếu là vẫn không nói lời từ hôn vậy chỉ còn một con đường đó là bước Ninh phu nhân trả nợ nàng, trả một con đường phẳng cho nữ nhi của mình. Mà Ninh phu nhân xuất phát từ chột dạ và đuối lý, lại thêm nàng ta vốn không chào đón nàng, chắc chắn là sẽ đồng ý yêu cầu của Hàn phu nhân, đến lúc đó nàng rất có khả năng chết như thế nào mà không biết!

Nhưng có điều may mắn là, trước khi hành động nàng đã nghĩ tới tất cả các loại khả năng có thể xảy ra. Dương nhiên trong đó cũng bao gồm khả năng Hàn phu nhân sẽ không từ hôn, cũng đã nghĩ ra kế sách đối phó.

Vì vậy lập tức nhỏ giọng phản pháo Văn mụ mụ: “Tiếp tục lưu ý bên Nghi Lan viện, nghĩ biện pháp hỏi thăm xem thái độ của Hàn phu nhân cùng phu nhân đã nói những gì, không cần tiết diện bạc, tốn nhiều hơn nữa cũng đáng. Lại tiếp tục truyền lời cho thê tử Lục Bình, khiến Lục Bình cố gắng truyền chuyện hôm nay ra bên ngoài, cố gắng khiến cho tất cả người trong kinh thành đều biết đến sự tồn tại của ta, nhớ nói khó nghe một chút, nói Hàn gia không chịu từ hôn là vì coi trọng quyền thế của phi tần Tây Trữ Hầu, cho nên thà uất ức nữ nhi. Nói Hàn gia vì nữ nhi của mình, không tiếc chút gì (ép đến đường chết) ta đây một cô d/d/l)q&d nhi, dù sao bên cạnh ta cũng không có một người chống lưng, nói ta cũng không phải tự nguyện làm phu nhân chỉ thứ hai của Tề Thiếu Du, mà bởi vì Thái phu nhân đứng ân nghĩa mà ép buộc. Hôm nay, Hầu phi tần vì nữ nhi thiếu phu nhân chưa qua cửa lại muốn ép ta đến con đường chết. Tóm lại là nói cho

nhưng cô ta vẫn còn không chịu..... Còn lại là một câu
thật khó nghe, làm sao cho Hàn gia từ hôn mới thôi.....”

Chỉ cần những lời đồn này truyền tới tai Hàn đại nhân,
mà Hàn đại nhân là người đọc sách, tám chín phần mười
là quyết định từ hôn, hơn nữa không thể ngồi nhìn Tề gia
bức tử nàng, nếu như vậy thì Hàn gia chính là hung thủ
giết hại nàng.

Lúc trước Chu Quân Uyên đánh cuộc Hàn phu nhân
sẽ hiu hắt hôn sự này với Tề gia sau khi biết đến sự tồn
tại của nàng, tiền đánh cược là tám lòng làm mẹ của Hàn
phu nhân. Hiện tại, nàng đánh cược là danh tiếng của
người đọc sách của Hàn đại nhân, nhưng mà tiền đánh
cược là tính mạng của nàng!

Hàn đại nhân là người đọc sách, là người trong sạch rõ
ràng, mà từ trước đến nay người đọc sách như vậy yêu quý
nhất chính là danh tiếng của mình... Văn mực lập tức
thấu hiểu, liên tục gật đầu, đợi sau khi Chu Quân Uyên
ra khỏi phòng, nhân lúc Hồng Tiêu không chú ý, tự đi
an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 54

Ninh phu nhân không nói lời nào đã lôi kéo tay Hàn phu nhân trở về Nghi Lan viện, cũng không kịp đuổi đám hạ nhân ra ngoài, vội vàng nói với Hàn phu nhân: “Nhã Như, chuyện ngày hôm nay ta chắc chắn là người hiểu lầm rồi, để ta giải thích tỉ mỉ với người rồi người sẽ hiểu.”

Vẫn là thê tử Vương Đại hiểu ý, vội khoát tay ý bảo đám hạ nhân lui ra ngoài, lại đi tới phòng bên pha một ly trà bích loa xuân mà Hàn phu nhân thích uống, sau đó yên lặng lui ra ngoài, đứng trước cửa canh giữ không cho một ai đến gần.

Lại nói Hàn phu nhân lại chọn ngày hôm nay mà đến hưng sư vấn tội, đương nhiên là có chuẩn bị mà đến. Thứ nhất, khách nhân hôm nay không cao quý bằng hai ngày trước, nếu hai bên thật sự nháo lên cũng không đến nỗi quá khó coi mà có lại có thể bảo đảm chuyện này rất nhanh được truyền ra bên ngoài, khiến mọi người đều biết là do Tề gia bắt nạt trước. Thứ hai, mấy ngày trước đây Hàn phu nhân luôn luôn hao tổn tâm trí đi chứng thực chuyện này là thật hay giả, nếu không chắc chắn, Hàn phu nhân sẽ quyết không tới cửa.

Vì vậy vừa nghe Ninh phu nhân nói xong, không nhịn được mà cười châm chọc, nói: “Hả? Phu nhân chắc chắn là do ta hiểu lầm, vậy trước tiên ta muốn nghe phu nhân có lời gì muốn nói với ta. Ta cũng biết rõ xưa nay phu nhân rất khéo ăn nói, ngày hôm nay muốn xem thử, đến cuối cùng là phu nhân sẽ

nói chết thành sống, sống thành chết như thế nào!”

Ninh phu nhân nghe vậy bị nghẹn ngang họng, nhưng cũng biết chuyện đến nước này, phủ định hoặc chống chế cũng đều là vô ích. Nàng ta vẫn tương đối hiểu rõ Hàn phu nhân, không bao giờ hành động mà không nắm chắc chuyện gì. Trước mặt nhiều khách nhân như vậy, Hàn phu nhân lại dám muốn nàng ta cho một câu trả lời hợp lý, vậy thì chứng minh Hàn phu nhân đã tra ra manh mối rồi, Ninh phu nhân càng chống chế Hàn phu nhân chỉ càng tức giận. Chẳng bằng trực tiếp thừa nhận, không chừng chuyện này còn có thể xoay chuyển được.

Vì vậy vội vàng ngẩng đầu lên, mặt đầy xấu hổ nhìn Hàn phu nhân, thành khẩn nói: “Nhã Như, chúng ta tí muội tình thâm cũng hơn ba mươi mấy năm, chuyện đã đến nước này, ta cũng không dối gạt người. Hiện nay, Thiếu Du hẳn thật sự đã có nhị phòng...”

Nàng ta nói càng ngày càng nhỏ, nhưng rất nhanh lại lớn hơn, nóng nảy: “Thế nhưng cũng không phải bản thân hấn nguyện ý thu mà là bị Thái phu nhân ép! Người cũng biết Hầu gia chúng ta là người hiểu thuận, lão gia kia lại xảo quyệt, bà ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu ‘trưởng bối ban thưởng không thể từ’, đừng nói là Thiếu Du, cho dù là Hầu gia, nữa chữ cũng không dám cãi lại...”

“Bỏ không uống nước còn có thể bị đè đầu?” Nói còn chưa dứt đã bị Hàn phu nhân cười lạnh cắt đứt: “Cứ coi như người là do Thái phu nhân ban tặng, chẳng lẽ Thái phu nhân còn có thể ép buộc hấn viên phòng hay sao? Thế nhưng ngày hôm nay ta đã mở rộng tâm mắt!”

Trên mặt Ninh phu nhân một hồi trắng lại một hồi xanh, đôi mày nàng ta chưa bao giờ lúng túng như hiện nay: “Cũng không thể nói như vậy được... tuổi của Thiếu Du cũng đã lớn, người khác lớn bằng hấn, hài tử cũng sắp biết nói rồi. Mà tình huống hiện tại của Thiếu Du, thật đúng là ‘Bất hiếu hữu tam, Vô hậu vi đại’*, mẫu tử chúng ta thật sự là không có biện pháp... Thế nhưng cái đồ tiểu hồ mị từ kia cũng không phải là nhị phòng của Thiếu Du, chẳng qua chỉ là một nha đầu thông phòng thôi. Vốn là ta nghĩ, đợi Sắc Sắc qua cửa, muốn cắt nhắc hoặc là muốn đánh muốn bán, cũng chỉ là một câu nói của chủ mẫu là Sắc Sắc...”

*Trong ba tội bất hiếu, tội thứ ba, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Ba tội bất hiếu đó là. Hù theo cha mẹ để cha mẹ rơi vào chỗ bất nghĩa đó là tội bất hiếu thứ nhất. Nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu siêng năng chăm chỉ cố gắng làm quan lấy bổng lộc để phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai. Không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để thờ cúng ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

“Sau đó danh chính ngôn thuận gán cho Sắc Sắc của chúng ta vừa vào cửa đã mang trên lưng cái tội danh ‘ghen tị’ cùng ‘bất hiếu’?” Một lần nữa Hàn phu nhân nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Ninh phu nhân, trên khuôn mặt là tràn đầy vẻ giễu cợt, khóe miệng cũng nâng lên một đường cong khinh thường: “Nếu đã như vậy, tại sao phu nhân lại không tự mình ra mặt đuổi nàng đi, không phải phu nhân vẫn luôn miệng nói xem Sắc Sắc của chúng ta như nữ nhi

là tình huống của Nhị tiểu thư, phu nhân cũng dự định để sau khi nhị tiểu thư vào cửa rồi tự nàng quyết định?”

Để cho nữ nhi bảo bối mà nàng húng như húng hoa, nâng trên tay sợ rớt, một chút uất ức cũng chưa từng chịu, ngàn kiêu vạn sùng mà nuôi lớn gặp phải chuyện như vậy? Để cho bảo bối của nàng vừa vào cửa, trên lưng lập tức mang tội danh ‘ghen tị’ cùng ‘bất hiếu’, làm cho phu quân và thái bà bà không thích, để cho người đời lên án, thậm chí vì vậy mà hủy hoại thanh danh của phu quân của nàng và danh tiếng của nữ nhi của mình? Ninh Phượng Nghi khinh người quá đáng, phủ Tây Trữ Hầu khinh người quá đáng!

Lại còn coi nàng là quả hồng mềm, có thể mặc cho người vuốt ve, lại còn coi Hầu gia bọn họ không có ai hay sao?!

Ninh phu nhân bị nghẹn ngang họng, nếu nàng ta có thể nói với Chu Duân, dưới mắt Thái phu nhân,

giao gười. Nhưng cũng không được mà. Chắc phải chờ, hôm nay cũng không phải lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy!

Lập tức không khỏi càng hận Thái phu nhân đến tận xương tủy, cũng hối hận vì lúc trước không nghe lời khuyên của thê tử Vương Đại, trừ khi Chu Quân Uyên.

Nhưng đối mặt với sự giận dữ của Hàn phu nhân, nàng ta vẫn không thể nổi giận, còn phải dốc hết sức hạ thấp phong độ của mình, để có thể dập tắt chút ít lửa giận của Hàn phu nhân: “Nhã Như người yên tâm, ta sẽ nói chuyện này với Hàn gia, chắc chắn sẽ cho Hàn đại nhân cùng người một câu trả lời hợp lý, cũng chắc chắn cho Sắc Sắc một công đạo, cũng sẽ không để cho sau khi nàng qua cửa bị uất ức!”

Hiện nay con đường làm quan của Hàn đại nhân như mặt trời ban trưa, môn sinh khắp thiên hạ, chắc chắn Tề Hân không bỏ được cái thân gia này, chắc chắn sẽ hết sức khuyên nhủ lão bất tử kia, lúc cần thiết, thậm chí vô cùng có khả năng sẽ dùng một ít thủ đoạn cứng rắn. Mặt khác, cái đồ tiểu hồ mị tử kia đã không được lòng của lão bất tử kia, trên dưới trái phải đều không có chỗ dựa, lần này có thể trừ khử rồi?

Đối lại là mẫu thân khác, Ninh phu nhân đã nói đến nước này, tám chín phần mười cũng sẽ thuận nước đầy thuyền, thấy chuyện chuyển biến tốt sẽ lập tức thu tay, vì vậy có thể bỏ qua chuyện này, để tránh cho nữ nhi sau khi qua cửa bị mẹ chồng hà khắc.

Nhưng Hàn phu nhân không phải là những mẫu thân

khác, đời này nàng chỉ có một Hàn tiểu thư là huyết mạch, xem nữ nhi lão bối còn quan trọng hơn tính mạng của mình thì làm sao có thể cam lòng để nữ nhi của mình chịu một chút uất ức nào?

Trên thực tế, khi vừa mới biết được Chu Quân Uyên vô duyên với hài tử không đến được thế giới này, Hàn phu nhân đã dứt khoát quyết định, muốn hủy bỏ hôn sự này với Tề gia, cùng vì nữ nhi của mình chọn một người khác, cho nên trước mặt nhiều khách nhân cùng Thái phu nhân không nói hai từ 'tì hôn' ra, cũng chỉ là muốn cho phù Tây Trữ Hầu cùng Ninh phu nhân có thể giữ lại một chút mặt mũi thôi.

Nói một cách công bằng, Tề Thiếu Du cũng chỉ có thể xem là một vị hôn phu tốt, vốn là hán lớn hơn nữ nhi của nàng bảy tuổi, khi nữ nhi còn là một hài tử chưa hiểu chuyện gì, hán đã trưởng thành thành người, có một hai người trong phòng cũng là chuyện đương nhiên, nếu chỉ là như vậy, Hàn phu nhân căn bản sẽ không phải nhất quyết không tha, dù sao nàng cũng nhìn hán từ nhỏ lớn lên.

Thế nhưng trong phòng lại có nhị phòng là cái nhận thức gì? Hơn nữa, nhị phòng lại là cháu gái nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, là tiểu thư quan gia dòng chính, thiếu chút nữa là sinh ra thứ trưởng tôn của Hầu phủ, nghĩ muốn đuổi đi thì đi, muốn bán thì có thể bán sao?

Đời này Hàn phu nhân nhẫn nhịn biểu muội di nương đã đủ rồi, năm đó khi nàng gả vào Hàn gia không sinh được hài tử, lúc đó Hàn lão phu nhân vẫn làm chủ, khiến Hàn đại nhân nạt vì biểu Nhạn (d/Đ/le!quy!don) muội là con xa kia làm quý thiếp, để cho nàng trong sáng ngoài tối có

bao nhiêu bức lột. Sau khi Hàn lão phu nhân qua đời, nàng lại dùng một ít thủ đoạn, trừ bỏ người kia. Mặc dù đã trừ bỏ người kia đi nhưng đến nay nghĩ lại vẫn là chưa hết hận, cho nên nàng cũng không muốn nữ nhi của mình giẫm vào vết xe đổ của mình!

Vì vậy lạnh lùng nói: “Đúng là Tây Trữ Hầu Gia cùng phu nhân nên cho lão gia nhà ta cùng ta một câu trả lời hài lòng, chỉ là tiểu nữ thì không cần, bởi vì ta đã quyết định vì tiểu nữ mà hủy bỏ hôn sự này với quý phi rồi! Ngày mai ta sẽ cho là mỗi tối trả lại thiếp canh của lệnh công tử, định lễ của quý phi ta cũng sẽ cho người trả về hết tất cả, kính xin phu nhân lấy thiếp canh của tiểu nữ cùng là mỗi trả lại! Ta chỉ nói như vậy thôi, cũng không muốn nói nhiều, cáo từ!”

Vừa nói, vừa đứng dậy đi ra ngoài cửa. Dứt lời người cũng biến mất sau cánh cửa.

ruột mà đòi xử sao? Hôm nay nếu đòi lại

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 55

“ . . . . Thê tử Vương Đại vẫn canh giữ bên ngoài cửa, người của chúng ta không dám tiến đến quá gần, sợ lộ chân tướng, vì vậy chỉ mơ hồ nghe được mấy câu nói đó, kính xin gia thứ tội. Chỉ là, sau khi Hàn phu nhân vừa rời đi, phu nhân liền đập tách trà, chắc chắn là đàm phán với Hàn phu nhân không thành rồi, nếu không sẽ không tức giận lớn như vậy.” Hàn phu nhân tức giận đùng đùng vừa mới rời khỏi phủ Tây Trữ Hầu, Lục Ý nơi này đã biết tin, lúc này đang thấp giọng hỏi thăm Tề Thiếu Diễn.

Tề Thiếu Diễn vừa nghe, vừa nhíu lại chân mày như có điều suy nghĩ.

‘Trưởng bối ban thưởng, không thể từ’, ‘Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại’, ‘bò không uống nước còn có thể đẻ đầu’, ‘thiếp canh’, ‘đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay’. . . . . Kết hợp với hành động đập tách trà của Ninh thị, xem ra Hàn phu nhân đã nói từ hôn, nếu không Ninh thị sẽ không tức giận như vậy.

Trong lòng Tề Thiếu Diễn không nhận được một hồi sáng khoái, Ninh thị, người vạn vạn không ngờ, một ngày kia người sẽ bị người mình coi thường đâm một dao sau lưng? Chuyện xưa nói rất đúng ‘không phải không báo mà do thời điểm chưa tới’, Ninh thị, những ngày an nhàn của người cũng nên chấm dứt!

“Tiếp tục chú ý bên Nghi Lan viện, có động tĩnh gì lập tức báo lại!”

Nhân nhặt phân phó Lục Ý xong, tay Tề Thiếu Diễn chuyển bánh xe lăn, định đi đến thư phòng.

“Quay lại!” Sau khi lăn được hai vòng bánh, chợt dừng lại gọi Lục Ý đã đi ra ngoài cửa quay trở về, chỉ vì hắn chợt nghĩ đến một chuyện.

còn đường sau này còn nợ không còn chồng gả, không còn hiềm trở. Nhưng nếu là thua cuộc, Chu Quân Uyên phải bỏ ra cái giá rất cao đó chính là tính mạng của mình!

“Loảng xoảng ——”

Bóng lưng của Hàn phu nhân còn chưa biến mất trong tầm mắt của Ninh phu nhân, tách trà bằng gốm thanh hoa vốn là được đặt trên bàn nhỏ trong phòng đã bị nàng ta nặng nề hất xuống đất nát lầy.

Lúc này, trong ngoài Nghi Lan viện yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của Ninh phu nhân.

Ninh phu nhân căn bản chưa từng nghĩ Hàn phu nhân sẽ trực tiếp nói lên từ hôn, vừa rồi, nàng ta còn cho là Hàn phu nhân không nể mặt bọn họ, trước mặt nhiều khách nhân như vậy mà nói ra sự tồn tại của Chu Quân Uyên, là đang vì nữ nhi mà tranh thủ lợi ích lớn nhất, có thể lấy được đảm bảo sau khi nữ nhi vào phủ có thể đi ngang (ý là tung hoành ngang dọc, không sợ ai), ít nhất sẽ không dễ dàng chịu uất ức.

Vì vậy nàng ta sốt ruột trở về, không nhìn được cũng phải nhìn, trong lòng cũng hốt hoảng, cảm thấy chuyện này vẫn còn trong phạm vi không chế của mình, rất có thể còn con đường sống.

Lại không nghĩ rằng, Hàn phu nhân lại sẽ cứng rắn đến thế kia, căn bản là không chừa cho nàng ta cùng phủ Tây Trữ Hầu một con đường sống, lại thẳng thừng muốn từ hôn, dù là phủ Tây Trữ Hầu dưới lý trước, nàng cũng không nên và dám không luôn tha người khác!

Động tĩnh bên trong phòng, đương nhiên thê tì Vương Đại đứng canh giữ bên ngoài cửa nghe rõ ràng hơn bất kỳ ai, mặc dù biết Ninh phu nhân đang nổi cơn thịnh nộ bên trong, suy nghĩ một chút mới rón rén đi vào phòng.

Cũng không dám tiến lên khuyên nhủ Ninh phu nhân, mà là lặng lẽ quấn khăn tay vào tay nhất hết tất cả mảnh vụn của tách trà bỏ vào cái hộp nhỏ, lặng yên cầm đến phòng bên xit lý. Lại lần nữa dâng lên cho Ninh phu nhân một tách trà khác, sau khi đặt lên bàn nhỏ, cẩn thận mở miệng: “Phu nhân xin bớt giận, dù sao Hàn phu nhân cũng là tỷ muội tốt của ngài nhiều năm, chỉ là nhất thời xúc động phần nộ, mới không thể giữ mồm miệng thôi. Đợi sau khi trở về rồi suy ngẫm, không chừng sẽ hối hận. Thân thể phu nhân đáng giá ngàn vàng, nếu vì chuyện này mà tổn hao, như vậy thật không đáng? Còn có Nhị thiếu gia, phải làm thế nào bây giờ?”

“Nhất thời xúc động phần nộ?” Mặc dù Ninh phu nhân đè thấp giọng, vẻ mặt lại hết sức kích động, ánh mắt cũng bén nhọn: “Nhất thời xúc động phần nộ là có thể không giữ mồm miệng, gây sự như vậy sao? Nhất thời xúc động là có thể quá đáng không lường (nhận)_d/d/le!quy!don tha người khác như vậy sao? Lại còn coi phỉ Tây Trữ Hầu chúng ta là quả hồng mềm mà mặc sức nắn bóp sao? Lại không biết xấu hổ nói ‘lò không uống nước còn có thể đè đầu’, cũng không nghĩ Thiếu Du cũng đã hai mươi tuổi, chẳng lẽ còn thật vì con gái nàng mà làm hòa thượng hay sao? Nàng có bản lĩnh từ hôn, ta ngược lại muốn nhìn, nàng còn có thể tìm được một người con rể như Thiếu Du trong trăm dặm này hay không. ....”

Ninh phu nhân hung hăng phát tiết một trận, cũng không biết là nói một mõi hay là do có mấy phần đuối lý, cuối cùng cũng không hề nói tiếp nữa.

Chỉ là trong ngực như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, để cho nàng ta cảm thấy nếu không làm gì sẽ không ‘dập tắt lửa’ được, cả người nàng ta sẽ giống như bị thiêu đến chết, vì vậy dữ tợn nghiêm mặt, giọng căm phẫn phân phó thê tử Vương Đại: “Lập tức tra ra cho ta đến cuối cùng là do ai tiết lộ, lập tức đi tra! Một khi tra ra là ai, lập tức loạn côn đánh chết, ném ra bãi tha ma cho chó ăn, nhìn xem sau này còn có ai dám không quản cái miệng nữa!”

Thê tử Vương Đại biết chủ tử còn chưa hết giận, không dám nhiều lời, cũng không dám hỏi gì, chỉ khom người đáp một tiếng “Dạ”, sau đó lui ra an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp Năm Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.